

КНИГА 4

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

БИТКАТА ЗА ЛАБИРИНТА

РИК РИЪРДЪН

ЕГМОНТ

РИК РИЪРДЪН
БИТКАТА ЗА
ЛАБИРИНТА

Превод: Владимир Молев

chitanka.info

Пърси Джаксън не очаква представянето му в поредното ново училище да е кой знае колко забавно. Но изненадващата му среща със стар познат, последвана от сблъсък с мажоретки демони и още един опит героят да бъде премахнат, превръщат ситуацията от лоша в чудовищна.

Някакъв тип зад нас изшътка:

— Млъкнете! Идва ред на мажоретките!

— Здравейте! — извика в микрофона русокосата, с която се бях сблъскал на вратата. — Аз се казвам Тами, а до мен е Кели.

Кели направи циганско колело.

В този момент Рейчъл изпищя, все едно някой я бе убол с карфица. Няколко деца се обърнаха към нас и се подсмихнаха, но Рейчъл се взираше ужасено в мажоретките. Тами обаче изобщо не ѝ обърна внимание, а заговори за страхотните занимания, които предлага училището.

— Бягай! — изсъска Рейчъл. — Веднага!

Написани от един от най-известните и обичани автори на фентъзи за деца — Рик Риърдън, — книгите от поредицата ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП са безспорен световен бестселър, преведени на 34 езика и издадени в над 40 милиона копия. Покорили световните класации за най-продавани детски книги, те са и сред най-популярните и коментирани заглавия от младите читатели в България. С четвъртата част от приключението идват още чудовища, излезли от дълбините на Тартар, остроумни диалози, осъществява се и най-опасната битка, водена до този момент на Хълма на нечистокръвните.

На Беки, която винаги ми е сочила пътя през лабиринта

ПЪРВА ГЛАВА

ИЗПРАВЯМ СЕ СРЕЩУ ОТРЯДА НА МАЖОРЕТКИТЕ

Изобщо не горях от желание лятната ваканция да започне с отхвърлянето ми от поредното училище, но ето че в първия понеделник на юни седях в колата на майка си пред гимназията „Гуди“ на Източна осемдесет и първа улица.

„Гуди“ се помещаваше в голяма сграда от кафяв пясъчник на брега на реката. Отпред бяха паркирали няколко беемвета и линкълни. Огледах елегантната каменна арка на входа и се зачудих, колко ли време щеше да им трябва, за да ме изхвърлят от тук.

— Успокой се. — Мама определено не звучеше спокойно. — Дошли сме само да видиш училището. И не забравяй, че Пол работи тук. Постарай се... ти си знаеш.

— Да не му видя сметката?

— Да.

Пол Шарън, приятелят на мама, стоеше на стълбите и посрещаше новите ученици. Приличаше ми на телевизионен актьор — с посребрена коса, джинси и кожено яке, — но всъщност беше обикновен учител по английски. Някак си беше успял да убеди „Гуди“ да ме приемат, въпреки факта, че досега ме бяха изключвали от абсолютно всички училища, в които бях ходил. Бях се опитал да го предупредя, че идеята му не е много добра, но той не ми обърна внимание.

Погледнах мама.

— Не си му казала истината за мен, нали?

Тя забарабани нервно по волана. Беше се издокарала, все едно отиваше на интервю за работа — с най-хубавата си синя рокля и обувки на високи токчета.

— Реших, че е по-добре да изчакам — призна тя.

— За да не го изплашим.

— Сигурна съм, че днес всичко ще мине добре, Пърси. Става дума само за няколко часа.

— Страхотно — измърморих аз. — Напълно са достатъчни, за да ме изключат, още преди да е почнала новата учебна година.

— Мисли позитивно! Утре заминаваш за лагера! След „Гуди“ отиваш на среща...

— Не е среща! — прекъснах я аз. — Стига, мамо! Просто ще излезем с Анабет.

— Тя е дошла чак от лагера, за да те види.

— Е, да.

— И ще ходите на кино.

— Да.

— Двамата, сами...

— Мамо!

Тя вдигна ръце в знак, че се предава, но си личеше, че едва се сдържа да не се усмихне.

— Хайде, време е да вървиш, скъпи. Ще се видим довечера.

Обърнах се да отворя вратата на колата и погледът ми се спря на стълбището към вратата на училището. Пол Шарън разговаряше с едно момиче с буйна червена коса. Девојката беше облечена с червеникавокафява тениска и протрити джинси, изрисувани с маркер. Тя се обърна, зърнах лицето ѝ и целият настръхнах.

— Пърси? — обади се мама. — Какво става?

— Ннищо — заекнах аз. — Училището има ли друг вход?

— Да, страничният вход е надолу по улицата, вдясно. Защо?

— Чао, до после!

Мама понечи да каже нещо, но аз изскочих от колата и хукнах. Надявах се, че червенокосата няма да ме види.

Какво правеше тук? Защо все на мен ми се случваше да извадя толкова лош късмет?

Съвсем скоро щях да се убедя, че късметът ми можеше да е още много по-лош...

Не ми се удаде да се промъкна незабелязано в училището. На страничния вход две мажоретки в лилаво-бели костюмчета причакваха в засада новите ученици.

— Здравей! — усмихнаха се те и по мои сметки това беше първият и последен случай, в който някоя мажоретка благоволяваше да ми обърне внимание. Едната беше руса и с ледени сини очи. Другата беше чернокожа, с тъмна коса, къдрава като на Медуза (повярвайте ми, знам за какво говоря). На гърдите им имаше етикетчета с имената, но заради дислексията буквите ми приличаха на намотани на вилица спагети.

— Добре дошъл в „Гуди“! — извика русата. — Тук страшно ще ти хареса!

Но погледът, който ми хвърли, като че ли по-скоро казваше: „Пфу! Какво прави тук този загубеняк?“.

Другото момиче пристъпи към мен и това ме сепна. Взрях се в дракулките на листчето и успях да разчета името ѝ — Кели. От нея лъхаше на рози и още някаква миризма, която ми беше позната от уроците по езда в лагера — миризмата на мокри коне. Странен аромат за една мажоретка. Може би си имаше кон у дома. Така или иначе, тя застана толкова близо до мен, че имах чувството, че се кани да ме бутне надолу по стълбите.

— Как се казваш, рибок?

— Рибок ли?

— Ако предпочиташ, може да ти викам и заек.

— Ъъ... Пърси.

Момичетата се спогледаха.

— О, Пърси Джаксън — рече русата. — Точно теб чакахме.

Изтръпнах. Момичетата бяха препречили вратата и усмивките им като че ли вече не бяха толкова приятелски. Ръката ми инстинктивно се прокрадна към джоба, в който бях пъхнал смъртоносния си химикал Въртоп.

В този миг отвътре се обади някой:

— Пърси?

Пол Шарън се зададе по коридора. За първи път истински се зарадвах да чуя гласа му.

Мажоретките отстъпиха встрани. Шмугнах се нетърпеливо между тях и в бързината, без да искам, докоснах бедрото на Кели.

Дзън!

Разнесе се звънтене, като при удар в куха метална тръба.

— Ау! — прошепна тя. — Внимавай, рибок!

Сведох поглед, кракът ѝ си изглеждаше съвсем обикновен. Направо онемях от изненада, но не се помайвах повече, а се втурнах вътре, следван от смеха на мажоретките.

— Ето те! — възкликна Пол. — Добре дошъл в „Гуди“!

— Здравсти, Пол... ъъъ, господин Шарън. — Метнах поглед през рамо, но странните мажоретки бяха изчезнали.

— Пърси, изглеждаш, все едно си видял призрак.

— Ами...

Той ме потупа по рамото.

— Спокойно, знам, че ти е притеснено, но няма от какво да се боиш.

Тук има много деца с дислексия и СДВ. Учителите знаят как да им помагат.

Едва не се разсмях. Дислексията и СДВ далеч не бяха най-големият ми проблем! Личеше си, че Пол искаше да ми помогне, но ако му кажех истината щеше да ме помисли за луд или пък направо да побегне с писъци. И тези мажоретки... Имах лошо предчувствие.

Погледнах надолу по коридора и изведнъж осъзнах, че бедата всъщност още не ме беше отминала. Червенокосото момиче, което бях видял на стълбите, тъкмо идваше откъм главния вход.

„Моля те, дано не ме забележи!“ — помолих се аз наум.

Но тя ме забеляза. И се оцъкли.

— Къде трябва да отида? — попитах Пол.

— Във физкултурния салон. Насам. Но...

— Чао!

— Пърси! — извика той, но аз не се обърнах.

Реших, че съм се отървал от нея.

Към салона се точеше безспирен поток от деца и не след дълго се озовах сред поне триста четиринайсетгодишни, натъпкани на пейките като сардели. Училищният оркестър свиреше фалшиво марш, който звучеше така, все едно някой беше напъхал десетина котки в чувал и ги налагаше с бейзболна бухалка. Няколко по-големи ученици, вероятно от ученическия съвет, се бяха изтъпанчили отпред с униформите си, сякаш искаха да ни кажат: „Хей, ние тук сме адски готини!“. Наоколо се мотаеха учители и ласкаво поздравяваха новите ученици. Стените на салона бяха облепени с големи лилаво-бели плакати с надписи от типа: „Добре дошли, бъдещи наши възпитаници“, „Гуди ще ви събуди“, „Всички тук сме едно семейство“ и тем подобни клишета и лозунги, от които ми идваше да повърна.

А и никой от останалите нови ученици не изглеждаше особено въодушевен. Което си беше напълно логично — адски тъпо е да те накарат да дойдеш да видиш новото си училище през юни, след като си във ваканция чак до септември, нали? Но в „Гуди“ „учениците се подготвят отрано за бъдещия си успех“, както пишеше в рекламната брошура.

Оркестърът спря да свири. Един мъж в раиран костюм застана пред микрофона и заговори, само че звукът така кънтеше в стените на салона, че нищо не се разбираше. Със същия успех онзи можеше и да си прави гаргара на трибуната.

Някой ме сграбчи за рамото.

— Какво правиш тук?

Това беше тя — червенокосият ми кошмар.

— Рейчъл Елизабет Деър — рекох аз.

Тя зяпна, явно не можеше да повярва, че съм запомнил името ѝ.

— А ти си Пърси Някойси. Така и не разбрах фамилията ти миналия декември, когато се опита да ме убиеш.

— Не, не съм... не исках... А ти какво правиш тук?

— Същото като теб, предполагам. Дойдох да видя новото си училище.

— В Ню Йорк ли живееш?!?

— Какво, да не мислеше, че живея в язовира „Хувър“?

Изобщо не ми беше минавало през ума. Когато си мислех за нея (не че си мислех за нея често, просто от време на време се сещах, ясно?), винаги предполагах, че живее в района на язовира, тъй като все пак се бяхме срещнали там. Бяхме прекарвали заедно не повече от десет минути, като за това време едва не я бях намушкарал с меч си, тя беше спасила живота ми и после аз бях побягнал, преследван от отряд свръхестествени машини за убиване. Схващате каква е историята — най-обикновена случайна среща.

Някакъв тип зад нас изшътка:

— Млъкнете! Идва ред на мажоретките!

— Здравейте! — извика в микрофона русокосата, с която се бях сблъскал на вратата. — Аз се казвам Тами, а до мен е Кели.

Кели направи циганско колело.

И този миг Рейчъл изпищя, все едно някой я беше убол с карфица. Няколко деца се обърнаха към нас и се подсмихнаха, но Рейчъл се взираше ужасено в мажоретките. Тами обаче изобщо не ѝ обърна внимание, а заговори за страхотните занимания, които предлага училището.

— Бягай! — изсъска Рейчъл. — Веднага!

— Защо?

Тя не си направи труда да обяснява. Проправи си път до края на пейките, без да обръща внимание на намръщените погледи на учителите и на мърморенето на децата, които настъпваше.

Поколебах се. Тами обясняваше, че ще се разделим на малки групи за обиколка на училището. Кели улови погледа ми и се усмихна насмешливо, като че ли ми казваше: „Да те видим сега какво ще правиш!“. Би било грозно да си тръгна веднага. Пол Шарън беше тук с останалите учители. Щеше да се чуди какво става.

Но после се сетих за Рейчъл Елизабет Деър и особените ѝ способности, на които бях станал свидетел през зимата в язовира „Хувър“. Тя беше видяла истинската същност на пазачите, които изобщо не бяха пазачи и всъщност дори не бяха хора. С разтуптяно сърце скочих и я последвах в коридора.

Намерих я в кабинета по музика. Криеше се зад големия барабан в ъгъла с ударните инструменти.

— Ела тук! — повика ме тя. — Наведи се!

Чувствах се доста глупаво да се крия зад някакви си тъпани, но въпреки това клекнах до нея.

— Проследиха ли те? — попита Рейчъл.

— Мажоретките ли?

Тя кимна уплашено.

— Не мисля — отвърнах. — Какво са? Какво видя?

Зелените ѝ очи искряха уплашено. По лицето ѝ имаше лунички, които ми напомняха на съзвездия. На червено-кафявата ѝ тениска пишеше „Факултет по изкуствата, Харвард“.

— Няма... няма да ми повярваш.

— Напротив — възразих. — Знам, че можеш да виждаш през мъглата.

— През какво?

— През мъглата. Тя е... тя е като воал, който прикрива истинската същност на нещата. Някои простосмъртни имат дарбата да виждат през него. Ти си от тях.

Рейчъл се взираше в мен изпитателно.

— По същия начин говореше и в язовира. Нарече ме „простосмъртна“. Все едно ти не си.

Идеше ми да стоваря юмрука си върху барабана. Какво си въобразявах? Нямахме как да ѝ обясня. Изобщо не трябваше да се опитвам.

— Хайде, отговори ми — примоли се тя. — Знаеш какво означават тези ужасни неща, които виждам, нали?

— Сигурно ще ти се стори доста странно... Какво знаеш за старогръцката митология?

— Ами... За минотавъра и хидрата ли питаш?

— Да. Само че не изричай имената им на глас, когато съм тук, става ли?

— И фуриите! — продължи да нарежда тя. — И сирените, и...

— Стига! — Огледах предпазливо кабинета по музика, бях сигурен, че изброяването на Рейчъл ще предизвика появата на какви ли не кръвожадни гадини, но засега все още бяхме сами. По коридора откъм физкултурния салон се зададоха гласове. Груповите обиколки започваха. Нямахме много време за разговори.

— Всички тези чудовища — подех аз, — всички древногръцки богове наистина съществуват.

— Знаех си!

Щях да се чувствам много по-добре, ако ме беше нарекла лъжец, но Рейчъл изглеждаше така, сякаш току-що бях потвърдил най-мрачните ѝ страхове.

— И представа си нямаш колко ми беше зле — продължи тя. — От години си мисля, че полудявам. Не можех да кажа на никого. Не можех... — Изведнъж тя присви очи. — Чакай! А ти кой си? В действителност?

— Не съм чудовище.

— Това го знам. Иначе щях да те видя. А ти си изглеждаш... както си. Но не си човек, нали?

На гърлото ми заседна буца. Макар че бяха изминали три години и вече трябваше да съм свикнал, досега не бях говорил за това с обикновен простосмъртен — с изключение на мама, разбира се, но пък тя знаеше всичко от самото начало. Нямам представа какво ме накара да го направя, но рискувах и скочих в дълбокото.

— Аз съм полубог — рекох. — Наполовина човек...

— И наполовина какво?

В този миг в кабинета по музика влязоха Тами и Кели. Вратата се затръшна с трясък.

— Ето къде си бил, Пърси Джаксън! — възкликна Тами. — Време е да се запознаеш с новото си училище.

— Ужасни са! — ахна Рейчъл.

Тами и Кели все още си бяха с лилаво-белите униформи на мажоретки, в ръцете си държаха помпони.

— Как изглеждат? — попитах аз, но Рейчъл беше онемяла от страх.

— О, забрави я! — Тами ми се усмихна ослепително и пое към нас.

Кели остана да пази вратата.

Бяха ни хванали в капан. Трябваше да си пробием път навън. Усмивката на Тами обаче беше толкова зашеметяваща, че не можех да помръдна.

Страхотни сини очи, косата ѝ се полюшваше над раменете...

— Пърси! — извика Рейчъл.

— Ъъъ... — измучах нечленоразделно аз.

Тами се приближаваше. Протегна помпоните си.

— Пърси! — Гласът на Рейчъл като че ли идваше някъде много отдалеч.

— Събуди се!

Наложи се да впрегна всичката си воля, за да извадя химикала от джоба си и да сваля капачката. Въртоп се превърна в дълъг метър и половина сияещ в златисто бронзов меч. Усмивката на Тами се преобрази в подигравателна гримаса.

— О, я стига! — извика тя. — За какво ти е мечът? Какво ще кажеш вместо това за една целувка?

Ухаеше на рози и мокра козина — странен, но в същото време опияняващ аромат.

Рейчъл заби нокти в ръката ми и ме оципа здраво.

— Пърси, ще те ухапе! Погледни я!

— Не я слушай, тя просто ревнува. — Тами извърна глава назад. —

Позволявате ли, господарке?

Кели продължаваше да стои пред вратата, като лакомо се облизваше.

— Давай, Тами. Чудесно се справяш.

Тами направи още една крачка към мен, но аз наведох върха на меча към гърдите ѝ.

— Дръпни се!

Тя се озъби.

— Заек! — изръмжа презрително. — Това е нашето училище, зайче.

Храним се с този, когото си поискаме.

Започна да се променя. Кръвта се оттече от лицето и ръцете ѝ. Кожата ѝ стана восъчнобяла, а очите — тъмночервени. От устата ѝ щръкнаха дълги вампирски зъби.

— Вампир! — ахнах смаяно аз. И тогава видях краката ѝ. Левият беше кафяв, покрит с козина, и завършваше с магарешко копито. А десният беше изкован от бронз. — Ъъъ... вампир с...

— Нито дума за краката! — извика Тами. — Не е възпитано да се подиграваш!

Тя пристъпи напред със странните си различни крака. Изглеждаше адски нелепо, особено с помпоните в ръцете, но смехът застина в гърлото ми, щом погледът ми се спря на червените очи и острите зъби.

— Вампир ли? — изсмя се Кели. — Тази глупава легенда тръгна от нас, глупчо! Ние сме емпуси, придружителките на Хеката!

— Ммм... — Тами се прокрадна към мен. — Сътворени сме с черна магия от животно, бронз и човешки дух, за да пием кръвта на младите мъже. Хайде, ела, дай да те целуна!

Тя оголи зъби. Бях толкова зашеметен, че не можех да помръдна, но в този миг Рейчъл хвърли едно барабанче по главата на емпусата.

Тами изсъска и отклони барабана. Той се изгърколи по пътеката между чиновите и пружините задрънчаха по опънатата кожа. След това Рейчъл метна и един ксилофон, но емпусата с лекота избегна удара.

— Обикновено не убивам момичета — изръмжа Тами. — Но за теб, простосмъртна, ще направя изключение. Зрението ти е прекалено добро!

Тя скочи към Рейчъл.

— Недей! — Замахнах с Въртоп. Тами се дръпна, но върхът проряза униформата ѝ на мажоретка и с ужасяващ вой емпусата избухна в облак прах, който се посипа по Рейчъл.

Рейчъл се закашля. Изглеждаше така, сякаш някой току-що беше изсипал пакет брашно на главата ѝ.

— Гадост!

— Извинявай — рекох. — Но обикновено така става с чудовищата.

— Уби стажантката ми! — изкрещя Кели. — Сега ще ти дам урок как се държим в това училище, заек!

Тя също започна да се преобразява. Къдравата ѝ коса се превърна в искрящи пламъци. Очите ѝ станаха червени. От устата ѝ изскочиха вампирски зъби. Емпусата пое с широки крачки към нас, бронзовото ѝ стъпало и копитото потракваха неравномерно по пода на кабинета по музика.

— Аз съм емпуса по-горен клас — изръмжа тя. — Не са ме побеждавали от хиляда години!

— Нима? — измърморих аз. — В такъв случай е крайно време.

Кели беше много по-бърза от Тами. Избегна първия ми удар и отскочи към духовите инструменти, събори подредените в редица тромбони и те се стовариха на земята е ужасяващо дрънчене. Рейчъл побърза да се дръпне настрана. Аз пристъпих между нея и чудовището. Кели кръжеше около нас, без да отделя поглед от меча.

— Толкова хубаво острие — рече тя. — Колко жалко, че не ми позволява да се приближа.

Образът ѝ постоянно трепкаше и се променяше — ту беше страшилище, ту красива мажоретка. Опитвах се да не се поддавам на илюзията, но не можех да си събера мислите.

— Горкичкят! — усмихна се мило Кели. — Дори нямаш представа какво те очаква, нали? Съвсем скоро любимият ти лагер ще бъде в пламъци, приятелите ти ще бъдат превърнати в роби на Господаря на времето и ти не можеш да направиш нищо, за да ни попречиш. Ела, аз ще се съжаля над теб и ще сложа край на живота ти още сега, преди да го видиш.

От коридора се чува гласове. Приближаваше се една от групите, които обикаляха училището. Някакъв мъж обясняваше за заключването на шкафчетата на учениците.

Очите на емпусата грейнаха.

— Прекрасно! Ще си имаме компания!

Сграбчи един тромбон и го хвърли по мен. С Рейчъл се наведохме. Тромбонът прелетя над главите ни и разби стъклото на прозореца.

Гласовете в коридора замлъкнаха.

— Пърси! — изкрещя Кели, като се преструваше на уплашена. — Защо хвърли тромбона?

Онемях от изненада. Емпусата вдигна една Стойка за ноти и помля с нея подредените на етажерката кларинети и флейти. Столове и музикални инструменти се посипаха по пода.

— Престани! — извиках аз.

Откъм коридора се разнасяше тропот, към нас прииждаха хора.

— Време е да поздравим посетителите! — Кели оголи зъби и изтича към вратата. Хукнах след нея с Въртоп в ръка. Нямаше да ѝ позволя да нарани някой простосмъртен.

— Пърси, недей! — извика Рейчъл. Но аз изобщо не бях схванал какво е намислила емпусата.

Кели отвори рязко вратата. Пол Шарън и групичка деца отстъпиха смаяно назад. Вдигнах меча.

Изведнъж емпусата се обърна към мен и с престорена уплаха извика:

— Недей! Моля те!

Но нямаше как да спра острието. Вече бях замахнал.

Миг преди божественият бронз да я докосне, Кели избухна в пламъци, все едно бях хвърлил по нея коктейл „Молотов“. Разлетяха се огнени езици. Никога преди не бих виждал чудовище да се възпламенява от само себе си, но няхах време да се чудя какво точно се случва. Отстъпих обратно в кабинета по музика, а пламъците погълнаха вратата.

— Пърси? — Ококореният Пол Шарън се взираше в мен през огъня. — Какво си направил?

В коридора пищяха и тичаха деца. Някъде виеше сирена. От окачената по тавана противопожарна система шурна вода.

Рейчъл ме дръпна за ръкава.

— Бягай!

Беше права. Училището гореше, за което щяха да обвинят мен. Простосмъртните не виждаха ясно през мъглата.

За тях щеше да изглежда, че съм нападнал безпомощна мажоретка, и то пред свидетели. Нямаше как да обясня какво точно се е случило. Обърнах гръб на Пол и хукнах към счупения прозорец на кабинета по музика.

Изскочих от страничната уличка на Източна осемдесет и първа и се блъснах в Анабет.

— Хей, къде си се разбързал! — засмя се тя и ме подхвана, за да не плъосна на тротоара. — Гледай къде вървиш, водорасляк!

За част от секундата тя беше в добро настроение и всичко беше наред. Носеше избелели джинси, оранжева тениска с логото на лагера и герданчето си с мъниста. Русата ѝ коса беше вързана на опашка. Сивите ѝ очи искряха. Изглеждаше готова за ходене на кино и приятно размотаване цял следобед.

Но точно тогава се появи Рейчъл Елизабет Деър, все още покрита с прах от избухналото чудовище, и извика:

— Пърси, чакай!

Усмивката на Анабет изчезна. Прониза с поглед Рейчъл, след това вдигна очи към училището. Като че ли едва сега забеляза черния пушек и сирените.

— Какво си направил пак? — намръщи се тя. — И коя е тази?

— Ами, Рейчъл, това е Анабет. Анабет — Рейчъл. Тя е... моя приятелка.

Не бях сигурен как точно да представя Рейчъл. Не знаех нищо за нея, но пък след като на два пъти се бяхме озовавали заедно в рисковани ситуации, нямаше как да отрека, че я познавам.

— Здравсти — рече Рейчъл. След това се обърна към мен. — Яко си загазил! И все още ми дължиш обяснение!

Откъм кръстовището с „Рузвелт“ се приближаваха полицейски сирени.

— Пърси — заяви студено Анабет, — да се махаме оттук!

— Искам да разбера повече за полубоговете! — настоя Рейчъл. — И за чудовищата. И за боговете. — Сграбчи ми ръката, измъкна отнякъде маркер и написа телефонен номер на дланта ми. — Ще ми се обадиш, нали? Дължиш ми го! А сега върви.

— Но...

— Ще измисля нещо — прекъсна ме Рейчъл. — Ще им кажа, че не си виновен. Хайде, върви!

Тя изтича обратно към училището и с Анабет останахме сами на улицата.

Анабет ме изглежда за миг, след това се обърна и тръгна.

— Хей! — хукнах след нея, като задъхано обяснявах: — Появиха се две емпуси. Бяха мажоретки и казаха, че лагерът ще изгори, и...

— Казал си на една простосмъртна за нас?

— Тя може да вижда през мъглата. Видя чудовищата преди мен.

— И ти й каза истината?

— Тя ме позна, помнеше ме от язовира „Хувър“ и...

— Значи я познаваш отпреди?

— Ами... от зимата. Но всъщност, не може да се каже, че я познавам.

— Симпатична е.

— Ъъъ... не съм мислил за това.

Анабет продължаваше да крачи устремено към „Йорк авеню“.

— Ще се оправя с училището — побързах да сменя темата. — Честно, всичко ще бъде наред.

Тя дори не ме поглеждаше.

— Плановете ни за следобеда отпадат. Не бива да оставаш тук, полицията ще те търси.

Зад нас над гимназията „Гуди“ продължаваше да се извива черен пушек. В тъмния пепелив стълб като че ли се мерзелееше страшно лице с червени очи, което сякаш ми се присмиваше.

„Любимият ти лагер ще бъде в пламъци — беше казала Кели, — приятелите ти ще бъдат превърнати в роби на Господаря на времето.“

— Права си — отвърнах унило. — Трябва да се върнем в лагера. Веднага.

ВТОРА ГЛАВА

НЕЧАКАНО ОБАЖДАНЕ ОТ ПОДЗЕМНОТО ЦАРСТВО

Няма по-добър завършек на една чудесна сутрин от дълго пътуване с такси в компанията на ядосана девойка.

Опитах се да поговоря с Анабет, но тя се държеше така, сякаш току-що съм пребил милата ѝ баба пред очите ѝ. Успях да измъкна само че през цялата пролет са я тормозили чудовища в Сан Франциско; че след Коледа се е връщала на два пъти в лагера (но не ми каза защо, което доста ме подразни, тъй като изобщо не ми се беше обадила, че е в Ню Йорк) и че не е чувала нищо за Нико ди Анджело (това е дълга история).

— Някакви новини от Люк? — попитах аз.

Тя поклати глава. Знаех, че това е деликатна тема. Анабет винаги се беше възхищавала на Люк, предишния отговорник на хижата на Хермес, който ни беше предал и се беше присъединил към злия господар на титаните Кронос. Макар да не си го признаваше, бях сигурен, че още го харесваше. През зимата отново се бяхме сблъскали с Люк на връх Тамалпаис и тогава той някак беше успял да оцелее след падане от двайсет и пет метра височина. Доколкото знаех, той продължаваше да плава из океана в пълния си с чудовища кораб, а накълцаният на кайма Кронос се възраждаше, парче по парче, в златния си саркофаг и чакаше да набере достатъчно мощ, за да се възправи срещу олимпийските богове. Между нас си наричахме тази ситуация „проблема“.

— На Тамалпаис все още е пълно с чудовища — рече Анабет. — Не се осмелих да се приближа, но не мисля, че Люк е там. Щях да го усетя.

Това определено не ми помогна да се почувствам по-добре.

— А Гроувър?

— Той е в лагера — отвърна тя. — Ще го видим.

— Някакъв успех от негова страна? В търсенето на Пан?

Анабет вдигна пръсти към герданчето си с мъниста — имаше навика да си играе с тях, когато беше притеснена.

— Ще видиш — отговори уклончиво и не добави нищо повече.

Докато минавахме през Бруклин, се обадох на мама по телефона на Анабет. Полубоговете се стремят да избягват мобилните телефони, тъй като говоренето по тях е равносилно на изпращането на сигнал до чудовищата: „Тук съм! Ела и ме изяж!“. Все пак реших, че беше важно. Оставих ѝ съобщение на телефонния секретар, в което се опитах да обясня какво точно се беше случило в „Гуди“. Май не се справих особено добре. Казах на мама да не се тревожи, че съм добре и заминавам за лагера, докато отmine бурята. И освен това я помолих да се извини на Пол Шарън от мое име.

След това пътувахме в мълчание. Градът остана зад нас, качихме се на магистралата и поехме през северната част на Лонг Айлънд, покрай овощни градини, винарни и наредени край шосето сергии с пресни плодове и зеленчуци.

Взирах се в телефонния номер, който Рейчъл Елизабет Деър беше написала на дланта ми. Изкушавах се да ѝ се обадя, макар да знаех, че е лудост. Може би тя щеше да ми помогне да разбере думите на емпусата за опожаряването на лагера и пленяването на приятелите ми. И защо Кели беше избухнала в пламъци.

Знаех, че чудовищата никога не умират. В някакъв момент — след седмица, месеци или пък години — Кели щеше да се прероди от къкрещата в Подземното царство първична гнъс. Пък и по принцип те не се оставяха да загинат толкова лесно. Ако изобщо Кели беше загинала, разбира се.

Таксито излезе от магистралата по отбивка 25А. Прекосихме гората покрай северния бряг и вляво от нас се появиха редица хълмове. Анабет помоли шофьора да ни остави при разклона за коларския път в подножието на хълма на лагера.

Шофьорът се намръщи.

— Но тук няма нищо, госпожице. Сигурна ли сте, че искате да слезете тук?

— Да, моля. — Анабет му подаде няколко банкноти и той си замълча.

Двамата се изкачихме на билото. Малкото драконче дремеше, увито около елата, но когато се приближихме, надигна искрящата си люспеста глава и позволи на Анабет да го почеше под брадичката. От ноздрите му се издигаше дим като от чайник и то примижаваше от удоволствие.

— Здравей, Пелей! — прошепна Анабет. — Добре пазиш гората, нали?

При предишното ми идване драконът беше дълъг близо три метра. Сега беше два пъти по-дълъг и дебел колкото дънера на дървото. Над главата му, праметната на най-долния клон на елата, искреше Златното руно, чиято сила закриляше лагера от нападения. Драконът изглеждаше спокоен, явно всичко беше наред. Под нас лагерът тънеше в тишина — зелени поля, гора, ослепително бели постройки в гръцки стил. Четириетажната къща, която наричахме Голямата къща, се извисяваше гордо наред ягодовите поля. На север, отвъд плажа, искреше заливът на Лонг Айлънд.

И въпреки това... нещо не беше както трябва. Във въздуха се усещаше напрежение, сякаш хълмовете бяха затаили дъх в очакване да се случи нещо лошо.

Спуснахме се в долината и се озовахме наред обичайната лятна суматоха. Повечето деца бяха пристигнали предишния петък. Сатирите свиреха с дървените си флейти в ягодовите поля и подхранваха растенията с горската си магия. Една групичка лагерници се учеха да яздат пегаси и профучаваха с тях над дърветата. От пещта на ковачницата се издигаше пушек, долиташе звън на чукове — в часовете по трудово обучение се изработваха оръжия. На колодрума имаше състезание с колесници между отборите на Атина и Деметра, а в езерото няколко души в гръцка трирема се биеха с огромна оранжева морска змия. Един съвсем обикновен ден в лагера.

— Отивам да видя Клариса — заяви Анабет.

Зяпнах. Все едно ми беше казала: „Отивам да изям един голям миризлив ботуш“.

— За какво?

Клариса определено не ми беше любимка. Тя беше подла и неблагодарна твар. Баща ѝ, богът на войната, отдавна ми беше вдигнал мерника и тя редовно се опитваше да ме смаже от бой. Иначе беше готина.

— Двете работим заедно — отвърна Анабет. — Ще се видим после.

— По какво работите?

Анабет отклони поглед към гората.

— Ще кажа на Хирон, че си тук — рече тя. — Сигурно ще иска да поговори с теб преди процеса.

— Какъв процес?

Но тя вече беше хукнала по пътеката към стрелбището и не се обърна.

— Мда — измърморих нещастно аз, — и на мен ми беше приятно да си поприказваме...

Докато вървах през лагера, срещнах някои приятели. Пред Голямата къща синовете на Хермес — Конър и Травис Стол, се опитваха да дадат на късо жиците на един джип, за да запали. Силена Берегард, отговорничката на хижата на Афродита, ми помаха, прелитайки над мен с пегас. От Гроувър обаче нямаше и следа, а точно него исках да открия. Накрая отидох до арената, където се провеждаха тренировките по двубой с мечове — когато бях в лошо настроение, обикновено се криех там. Фехтовката винаги ме успокояваше. Може би защото беше едно от малкото неща, които ми се удаваха с лекота.

Излязох на арената и за миг сърцето ми спря. Насред нея, с гръб към мен, се беше разположила най-голямата хрътка от Подземното царство, която някога съм виждал.

А аз съм виждал доста големи хрътки. Една с размерите на носорог се беше опитала да ме убие, когато бях само на дванайсет. Но тази тук беше колкото танк! Нямах представа как беше успяла да се промъкне през вълшебните граници на лагера. Като че ли се чувстваше напълно у дома си, лежеше и с доволно ръмжене гризеше главата на едно от чучелата, които използвахме при тренировките. Все още не ме беше забелязала, но и при най-слабия звук щеше да скочи. Нямаше време да отида да повикам помощ. Извадих Въртоп и свалих капачката.

— Ааааа! — изкрещях с цяло гърло и се втурнах напред. Замахнах към огромната задница на чудовището, но изведнъж отнякъде изникна друг меч и парира удара ми.

Дзън!

Хрътката наостри уши.

— Баф! Баф-баф!

Отскочих и инстинктивно атакувах новия си противник — сивокос мъж с гръцка броня. Той отби меча ми с лекота.

— Хей, по-леко! — извика. — Мир!

— Баф! — Лаят на хрътката разтърси арената.

— Това е от хрътките на Хадес! — извиках аз.

— Нищо няма да ти направи — отвърна мъжът. — Това с Госпожа О'Лиъри.

Премигах смаяно.

— Госпожа О'Лиъри?

Щом чу името си, хрътката отново изджафка. Май не звучеше ядосано, а по-скоро игриво. Тя захапа подгизналото от лиги сдъвкано чучело и го помъкна към мъжа.

— Браво, добро момиче — похвали я той. Със свободната си ръка хвана нагласената с ризница сламена фигура и я метна към пейките. — Донеси гърка! Донеси гърка!

Госпожа О'Лиъри се изстреля след плячката си, стовари се върху чучелото, сплеска го като палачинка и доволно задъвка шлема му.

Мъжът се усмихна сухо. Беше на около петдесетина години, с къса сива коса и сива брада. За възрастта си изглеждаше в добра форма. Беше облечен в черни планинарски панталони, а върху оранжевата си тениска с логото на лагера беше надянал бронзов нагръдник. На врата му се виждаше странен белег, лилава точка като татуировка или рождено петно, но преди да успее да го разгледам по-хубаво, непознатият оправя кожените ремъци на бронята и белегът се скри от яката на тениската.

— Госпожа О'Лиъри е моят домашен любимец — обясни той. — Нямаше как да ти позволя да забиеш меча си в задника ѝ, нали? Щеше да ѝ остане белег.

— А вие кой сте?

— Обещавах ли да не се опитвах да ме убиеш, ако прибера меча си?

— Ами... май да.

Той пхна меча в ножницата и протегна ръка.

— Квинт.

Здрависахме се. Дланта му беше груба като шкурка.

— Пърси Джаксън — представих се аз. — Съжалявам за... Но как изобщо...

— Как съм си взел за домашен любимец хрътка от Подземното царство? Дълга история за смъртоносни опасности и немалко гигантски играчки за дъвчене. Между-другото, а съм новият учител по фехтовка. Помагам на Хирон, докато господин Д. го няма.

— Аха — Опитвах се да не зяпам като паднал от Марс как Госпожа О'Лиъри откъсва щита заедно с ръката на чучелото, и го стиска между зъбите си като фризби. — Какво? Господин Д. не е тук?

— Да, ситуацията се влошава. Дори и Дионис трябваше да се размърда. Замина да наобиколи някои стари приятели. Да провери дали все още може да се разчита на подкрепата им. Но сигурно не бива да говоря повече за това.

Ако Дионис наистина го нямаше, това беше най-добрата новина за деня. Зевс го беше пратил тук за наказание, затова Дионис мразеше лагерниците и се мъчеше да превърне живота ни в ад. Без него щеше да е много по-забавно. От друга страна, след като Дионис си беше надигнал задника да помогне на боговете да търсят привърженици срещу титаните, явно нещата не вървяха на добре.

Вляво от мен се чу силно ТУП. Там бяха подредени шест дървени сандъка с размерите на сгъваема маса за пикник, които като че ли се поклащаха. Госпожа О'Лиъри наостри уши и изтича към тях.

— Не, момиче! — извика Квинт. — Не са за теб.

Той привлече вниманието ѝ с бронзовото фризби.

Сандъците продължаваха да се тресат. Отстрани имаха някакви надписи, но с моята дислексия ми трябваше доста време, за да ги разчета.

ЧУПЛИВО

С ТАЗИ СТРАНА НАГОРЕ

РАНЧОТО ТРИТЕ Г

Покрай дъното, с по-малки букви, пишеше: „Отваряй внимателно. Ранчото «Трите Г» не носи отговорност за увредена собственост, щети, осакатявания и мъчителна смърт.“

— Какво има вътре? — попитах.

— Малка изненада — отвърна Квинт. — За упражненията утре вечер. Ще ти хареса, обещавам.

— Аха — измърморих аз, макар да не бях толкова сигурен, че „мъчителната смърт“ ще е по вкуса ми.

Квинт хвърли бронзовия щит и Госпожа О’Лиъри хукна след него.

— На вас, младите, ви трябва по-големи предизвикателства. Когато бях на вашата възраст, нямаше такива лагери.

— Вие... вие сте полубог? — Не знам защо толкова се изненадах, но всъщност никога преди не бях виждал възрастен полубог.

Той се усмихна.

— Някои успяваме да оцелеем. Не за всички има изречени ужасни пророчества.

— Значи знаете за моето?

— Чух това-онова.

Понечих да питам какво точно, но в този миг Хирон затропа с копита по арената.

— Пърси, ето те и теб!

Сигурно идваше от часа по стрелба с лък. На рамото му имаше лък и колчан, под които се виждаше надписът на гърба на тениската — „Кентавър №1“. Беше подкъсил дългата си кестенява коса и брадата си, а долната половина на тялото му — бял жребец — беше опръскана с кал.

— Виждам, че вече си се запознал с новия ни преподавател — рече лековато Хирон, но очите му просвятваха примамливо. — Квинт, нали нямаш нищо против да ти отнема Пърси?

— Разбира се, учителю Хирон.

— Не е нужно да ме наричаш „учителю“ — отвърна кентавърът, макар че не успя да прикрие задоволството си. — Ела, Пърси. Трябва да поговорим.

Хвърлих един последен поглед на Госпожа О’Лиъри, която сега дъвчеше краката на чувелото.

— До скоро — рекох на Квинт.

Докато се отдалечавахме, аз зашепнах:

— Квинт ми се стори малко...

— Загадъчен? — подхвърли Хирон. — Тайнствен?

— Аха.

Той кимна.

— Изключително способен полубог. Ненадминат майстор на меча. Само ако...

Така и не разбрах какво искаше да каже, тъй като той предпочете да замълчи.

— Но първо да се заемем с най-важното, Пърси. Анабет ми каза, че си се сблъскал с няколко емпуси.

— Да. — Разказах му за битката в „Гуди“ и как Кели беше избухнала в пламъци.

— Хмм... — измърмори замислено Хирон. — По-силните емпуси го правят. Тя не е загинала, Пърси. Просто е избягала. Лошо е, че страшилищата се появяват отново.

— Но какво искаха? — попитах аз. — Мен ли?

— Вероятно. — Хирон се намръщи. — Истинско чудо е, че си оцелял. Силата им да заблуждават е толкова голяма, че почти всеки мъж би се поддал на магията им.

— И с мен щеше да стане същото — признах си, — ако не беше Рейчъл. Той кимна.

— Има някаква ирония в това да те спаси простосмъртна, но въпреки това си й длъжник. По-сетне ще поговорим за това, което ти е казала емпусата — за нападението над лагера. Но сега ела, трябва да отидем в гората. Гроувър би искал да присъстваш.

— На кое?

— На процеса срещу него — отвърна мрачно Хирон. — Съвета на чифтокопитните старейшини се е събрал да реши съдбата му.

Хирон заяви, че нямаме време и аз му позволих да ме качи на гърба си. Профучахме в галоп покрай хижите, в далечината мярнах трапезарията — беседка на върха на един хълм с изглед към океана. Виждах я за първи път от зимата и тя веднага пробуди лоши спомени.

Навлязохме сред дърветата и от тях наизскачаха любопитни нимфи, запрокрадваха се спотаени сенки — чудовища, докарани тук за нашите тренировки.

Мислех, че добре познавам гората — в нея две лета бяхме играли на „Плени знамето“, — но Хирон ме отведе в район, в който като че ли стъпвах за първи път. Минахме през тунел от надвиснали стари върби, покрай малък водопад и стигнахме до поляна, обрасла с диви цветя.

Група сатири седяха в кръг на тревата. Гроувър стоеше прав в средата пред трима страшно възрастни и дебели сатири и тронове от рози. Никога преди не ги бях виждал, но реших, че сигурно те бяха съветът на чифтокопитните старейшини.

Гроувър обясняваше нещо. Притеснено мачкаше края на тениската си и пристъпваше смутено от копито на копито. Не се беше променил особено от зимата, сигурно защото сатирите остаряваха наполовина по-бавно от хората. Лицето му си беше все така изпъстрено с пъпки. Рогцата му бяха пораснали и надничаха от къдравата му коса. Изведнъж с изненада си дадох сметка, че бях станал по-висок от него.

Отстрани стояха Анабет, едно друго непознато момиче и Клариса. Хирон ме остави до тях.

Клариса беше вързала непокорната си кестенява коса с лента от камуфлажен плат. Изглеждаше още по-заякнала, все едно няколко месеца беше работила на открито. Хвърли ми мрачен поглед и измърмори: „О, дребосък!“, което сигурно беше знак, че е в добро настроение. В повечето случаи се опитваше да ме убие за добре дошъл.

Анабет беше прегърнала през рамо непознатата девойка, която като че ли допреди малко беше плакала. Тя беше доста дребна — миньонче вероятно е правилната дума, — с кехлибарена коса и красиво елфско лице. Беше облечена в зелен хитон и сандали, бършеше очите си с кърпичка.

— Истински кошмар — подсмъркна тя.

— Не, не — потупа я по рамото Анабет. — Всичко ще бъде наред, ще видиш, Хвойничке.

След това Анабет ме погледна и устните ѝ безгласно оформиха: „Гаджето на Гроувър“.

Или поне така ми се стори, макар да звучеше безумно. Гроувър имаше гадже?!? Вгледах се по-внимателно в Хвойничка и забелязах, че ушите ѝ бяха леко заострени. Очите ѝ не бяха зачервени от плача, а изпъстрени със зелено — цвета на хлорофила. Тя беше дървесна нимфа. Дриада.

— Господин Андъруд! — извика седналият вляво сатир, прекъсвайки Гроувър. — Наистина ли очаквате да повярваме на тези небивалици?

— Тъъ... Силен — заекна Гроувър, — това е самата истина!

Старейшината Силен се обърна към колегите си и им прошепна нещо. Хирон се понесе в тръс към тях и застана отпред. Спомних си, че той беше почетен член на съвета. Старейшините не ми се сториха кой знае колко внушителни. Приличаха на козли от зоологическа градина — сънливи, с големи кореми и замъглени очи, които не виждаха по-далеч от следващата порция слама. Не ми стана ясно защо Гроувър се притесняваше толкова.

Силен придърпа жълтата блуза на корема си и се поизправи на трона от рози.

— Господин Андъруд, от шест месеца — шест месеца! — слушаме скандалните ви твърдения, че богът на дивата природа Пан ви е проговорил.

— Така е!

— Какво безсрамие! — обади се един от старейшините.

— Марон — успокой го Хирон, — търпение!

— Търпение ли! — продължи Марон. — До рогата ми дойде от тези глупости! Откъде-накъде богът на дивата природа ще проговори... точно на него!

Хвойничка май беше готова да се нахвърли на стария сатир и да му издере очите, но Анабет и Клариса я задържаха.

— Не е сега моментът, миличка — прошепна Клариса. — Кротувай!

Не знам кое беше по-смайващо: че Клариса възпираше някой от бой или пък фактът, че тя и Анабет, които не се понасяха, като че ли в случая бяха от един отбор.

— В продължение на шест месеца — продължи Силен, — ние ви търпахме, господин Андъруд. Позволихме ви да пътувате. Оставихме ви разрешителното за търсач. Чакахме да ни донесете някакво доказателство в подкрепа на нелепите си твърдения. И какво открихте за тези шест месеца обиколки?

— Трябва ми още малко време — примоли се Гроувър.

— Нищо! — включи се и седналият в средата старейшина. — Абсолютно нищо не открихте!

— Но, Леней...

Силен вдигна ръка. Хирон се приведе и зашепна нещо на сатирите. Те като че ли не бяха съгласни. Мърмориха и спориха, но кентавърът добави още няколко думи и накрая Силен въздъхна и неохотно кимна.

— Господин Андъруд — обяви той, — ще ви дадем един последен шанс.

Гроувър грейна.

— Благодаря!

— Имате една седмица.

— Какво? Но, почитаеми! Това е невъзможно!

— Само още една седмица, господин Андъруд. А след това, ако не докажете твърденията си, ще трябва да си изберете ново поприще. Кое то да подхожда повече на актьорския ви талант. В театъра, да речем. Или пък в някой танцов ансамбъл.

— Но, почитаеми... не мога да загубя разрешителното си за търсач! Целият ми живот...

— Обявявам заседанието на съвета за приключено извика Силен. — А сега ни оставете на спокойствие, за да обядваме!

Възрастният сатир плесна с ръце и няколко нимфи се отделиха от дърветата с подноси със зеленчуци, плодове, кутийки безалкохолни и други сатирски лакомства. Кръгът сатири се надигна и нападна храната. Гроувър унило се приближи към нас. На избелялата му синя тениска пишеше: „А ти имаш ли копита?“.

— Здравсти, Пърси — измърмори той унило и дори не протегна ръка. — Добре мина, нали?

— Тъпи дърти козли! — извика разпалено Хвойничка. — И представа си нямат колко усилия хвърляш, Гроувър!

— Има и друга възможност — обади се мрачно Клариса.

— Не, не! — поклати глава Хвойничка. — Гроувър, няма да ти позволя! Той пребледня.

— Ще... ще помисля. Дори нямаме представа къде да започнем търсенето!

— За какво става дума? — попитах аз.

В далечината отекна сигнал на рог.

Анабет облиза устни.

— После ще ти обясня, Пърси. Сега трябва да се връщаме в хижите. Започва проверката.

Не беше честно, че проверката минаваше непосредното след пристигането ми в лагера, но нищо не можеше да се направи. Всеки следобед един от отговорниците на хижите се появяваше със свитък с точки за проверка. Хижата, която събереше най-много точки, получаваше правото първа да използва банята, което означаваше, че за нея със сигурност щеше да има топла вода. А тази с най-малко точки заминаваше на дежурство в кухнята след вечеря.

Моят проблем беше, че през повечето време аз бях сам и хижата на Посейдон, а пък редът и чистотата определено не ми бяха в кръвта. Почистващите харпии се появяваха само в последния ден от лятото, така че най-вероятно хижата изглеждаше така, както я бях оставил през зимата: с опаковки от вафли и празни пакети от чипс по леглото и разхвърляни по пода бойни доспехи за играта на „Плени знамето“.

Хукнах към дванайсетте хижи — по една за всеки олимпийски бог, — подредени във формата на подкова около зелена морава. Децата на Деметра метяха и украсяваха первазите на прозорците със сандъчета с цветя. Само с едно щракване с пръсти те можеха да накарат покрай вратата да се увие ароматен храст орлови нокти и да поникнат маргаритки на покрива, а това беше абсолютно нечестно. Затова и те никога не оставаха на последно място при проверките. Хлапетата в хижата на Хермес се щураха изплашени, сритваха мръсни дрехи под леглата и се караха на кого какво било изчезнало. Те си бяха мърлячи, но пък бяха започнали много по-рано от мен.

Силена Берегард тъкмо излизаше от хижата на Афродита с папирус в ръка. Изругах тихо. Силена беше готина, но пък беше невероятна чистница и проверяваше изключително строго всичко, като държеше на „красотата“. Направо предусещах как след вечеря ще кисна с часове в кухнята с ръце до лактите в мръсната вода.

Хижата на Посейдон беше в края на „мъжката“ редица вдясно от моравата. Тя беше дълга и ниска като бункер от сив морски камък, облепен с раковини, но прозорците ѝ гледаха към океана и вътре винаги се усещаше лек морски бриз.

Мислех да набутам всичко под леглото като децата на Хермес, но щом влятах през прага, едва не се блъснах в брат си Тайсън, който метеше пода.

— Пърси! — изрева той. Хвърли метлата и изтича към мен. Ако не сте имали късмета да се озовете срещу развълнуван циклоп с престилка на цветя и гумени ръкавици за миене на чинии, да знаете, че подобна гледка може да ви изкара акъла.

— Привет, здравеняко! — отвърнах аз. — Ау! Внимавай! Смаза ми ребрата!

Някак си успях да оцелея от мечешката му прегръдка. Той ме пусна обратно на земята, ухилен като идиот, единственото му кравешко око сияеше от радост. Зъбите му си бяха жълти и криви, а косата му стърчеше във всички посоки. Носеше окъсани джинси, размер XXXL, и размъкната лекоосана риза под престилката на цветя, но въпреки това страшно му се зарадвах. Не се бяхме виждали почти цяла година, тъй като той беше отишъл на дъното на океана да работи в пещите на циклопите.

— Добре ли си? — попита той. — Чудовищата все още не са те изяли?

— Ни най-малко. — Показах му, че все още имам по два крака и две ръце и Тайсън щастливо плесна.

— Супер! — извика той. — Сега пак ще можем да ядем сандвичи с фъстъчено масло и да яздим понита риби! Ще се бием с чудовища, ще излизаме с Анабет и всичко ще е гръм и трясък!

Надявах се, че не си представяше всичко това да става едновременно, но потвърдих, че ще се забавляваме. Нямах как да не се усмихна, той беше толкова развълнуван и ентусиазиран.

— Първо обаче — рекох, — трябва да се справим с проверката. Трябва...

Едва сега се огледах и видях колко работа беше свършил. Подът беше пометен. Леглата бяха оправени. Фонтанчето в ъгъла беше излъскано и коралите блестяха. На перваза беше подредил пълни с вода вази с морски анемони и странни искрящи растения от дъното на океана, които бяха много по-красиви от букетите на децата на Деметра.

— Тайсън, тук е... невероятно!

Той грейна.

— Видя ли понитата риби? Сложих ги на тавана!

Цяло стадо миниатюрни бронзови морски кончета висяха на корда от тавана, все едно плуваха във въздуха. Трудно ми беше да повярвам, че огромните ръце на Тайсън са способни да изработят нещо толкова нежно и деликатно. След това погледът ми се спря на моето легло и на закачения на стената щит.

— Поправил си го!

След схватката с мантикора през зимата, щитът ми вече почти не ставаше за нищо, но сега беше като нов — нямаше и една драскотина.

Изобразените върху бронза сцени от приключенията ни с Анабет и Тайсън в Морето на чудовищата искряха.

Погледнах Тайсън. Не знаех как да му благодаря.

В този миг зад мен се чу глас:

— О, богове!

Силена Берегард стоеше на прага с папирус в ръка. Пристъпи вътре, завъртя се и вдигна вежди към мен.

— Хм, не е за вярване! Толкова е чисто и подредено. Пърси. Трябва да се отбележи някъде!

Намигна ми и излезе.

С Тайсън прекарахме следобед в мързелуване и разговори, което беше доста приятно след сутрешната битка със страшните мажоретки.

Отдохме до ковачницата и помогнахме на Бекендорф от хижата на Хефест с работата му. Тайсън искаше да демонстрира новите си умения в изработването на вълшебни оръжия. За нула време направи една двуостра бойна брадва и направо скри шапката на Бекендорф.

Докато работеше, Тайсън разказваше за престоя си на дъното на океана. С грейнали очи описа пещите на циклопите и двореца на Посейдон, но после, когато започна да обяснява колко е лошо положението там долу, усмивката му помръкна. Старите богове, владели моретата по времето на титаните, се опитвали да се опълчат на баща ни. Из целия Атлантис се водели ожесточени битки. Докато го слушах, направо ме засърбяха ръцете, исках веднага да се притека на помощ, но Тайсън заяви, че татко искал и двамата да сме в лагера.

— И на сушата има достатъчно от лошите — рече той. — По-добре тях да подгоним с гръм и трясък.

След това отдохме с Анабет край езерото с канутата. И тя се зарадва на Тайсън, но си личеше, че мислите ѝ са някъде другаде. Постоянно се озърташе към гората, може би още се терзаше за неприятностите на Гроувър със съвета на старейшините. Не я винях. И аз съчувствах на Гроувър, който сякаш беше потънал вдън земя. Мечтата на живота му беше да намери бога на дивата природа Пан. В преследването на същата тази цел, безследно бяха изчезнали баща му и чичо му. През зимата Гроувър беше чул глас: „Чакам те“ — и беше сигурен, че го вика Пан, — но беше ударил на камък. Ако съветът му отнемеше разрешителното за търсач, щеше да го смаже психически.

— Какъв е този „друг начин“ — попитах Анабет, — за който спомена Клариса?

Тя взе едно камъче и го хвърли във водата.

— Свързан е с едно проучване на Клариса. Аз ѝ помагах малко през пролетта. Но ще е опасно. Особено за Гроувър.

— Козлото ме плаши — измърмори Тайсън.

Зяпнах. Тайсън се беше изправял без страх срещу огнедишащи бикове, морски чудовища и гигантски човекоядци.

— Откъде-накъде да те плаши?

— Копита и рога — измърмори смутено той. — А и от козината му постоянно кихам.

В общи линии така приключи разговорът ни за Гроувър.

Преди вечеря с Тайсън слязохме до арената. Квинт като че ли ни се зарадва. Пак отказа да обясни какво имаше в дървените сандъци, но ме научи на няколко нови хватки с меч. Беше адски добър. Фехтоваше се така, все

едно играеше шах — всяко движение беше свързано с останалите, но връзката оставаше невидима до последния миг, когато опреше в гърлото ти острието на меч.

— Добър опит — похвали ме той. — Но гардът ти е нисък.

Атакува и аз парирах.

— Винаги ли сте се занимавали с фехтовка? — попитах аз.

Той блокира насочения към главата му удар.

— С много неща съм се занимавал.

Квинт замахна рязко и аз отскочих встрани. Коженият ремък на рамото му се смъкна и отново видях лилавия белег на врата. Не беше рождено петно. Имаше ясна форма и приличаше на птица с прибрани криле, нещо като пъдпъдък.

— Какво е това на врата ви? — попитах. Въпросът ми вероятно прозвуча доста грубо, но вината за него беше на СДВ. Имах навика да изтърсвам на глас всичко, което ми минеше през ума.

Квинт се сепна. Ударих ръкохватката и избих меч от ръката му.

Той потърка пръсти. След това оправи бронята си, за да прикрие белега. Не беше татуировка. По-скоро сякаш птичката беше жигосана в кожата му — все едно някой го беше белязал.

— Напомняне. — Квинт вдигна меч си и се насили да се усмихне. — Да пробваме ли отново?

Този път ускори темпото и не ми остави възможност да продължа с въпросите.

Докато ние се дуелирахме, Тайсън си играеше с Госпожа О'Лиъри, която наричаше умалително „кученце“. Двата страшно се забавляваха да се боричкат за бронзовия щит и да си играят на „Донеси гърка“. Когато слънцето започна да залязва, Квинт дори не се беше изпотил, което беше странно — двамата с Тайсън направо лепнехме, така че преди да отидем да вечеряме, минахме през душовете.

Чувствах се добре. Един обикновен ден в лагера. Подредени по хижи, лагерниците влязоха в трапезарията. Повечето от тях не обръщаха внимание на пукнатината в Мраморния под край входа — дълъг близо три метра наъбен белег, който не беше тук миналото лято. Аз внимателно я прескочих.

— Голяма пукнатина — отбеляза Тайсън, когато се настанихме на нашата маса. — Да не е имало земетресение?

— Не — отвърнах, — не беше земетресение.

Колебаех се дали да му кажа. Беше тайна, знаехме я само аз, Анабет и Гроувър. Погледнах Тайсън в голямото му око — нямаше как да скрия истината от него.

— Нико ди Анджелио — зашепнах, — едно хлапе, което доведохме тук през зимата. Той... ъъ... помоли ме да пазя сестра му, но аз се провалих. Тя загина. И сега Нико обвинява мен.

Тайсън се намръщи.

— И затова е направил пукнатината на пода?

— Нападнаха ни скелети — заобяснявах аз, — той им извика: „Махайте се!“ и изведнъж земята се разтвори и ги погълна. Нико... — огледах се подозрително дали не ни подслушват — е син на Хадес.

Той кимна замислено.

— Богът на мъртвите.

— Да.

— Значи сега него го няма? Нико?

— Ами... да. Цяла пролет се опитвах да го открия. Анабет също го търси. Но нямахме късмет. Това е тайна, Тайсън, ясно? Ако някой разбере, че Нико е син на Хадес, животът му ще е в опасност. Не бива да казваш дори и на Хирон.

— Заради гадното пророчество — рече той. — Ако разберат за Нико, титаните ще се опитат да го използват.

Взрях се в него. Понякога забравях, че макар да се държеше като дете, всъщност Тайсън беше доста умен. Той знаеше, че следващото дете на Тримата големи — Зевс, Посейдон и Хадес, — което навърши шестнайсет, или ще унищожи, или ще спаси Олимп. Повечето хора смятаха, че става дума за мен, но ако аз загинах преди това, пророчеството можеше да се отнася до Нико.

— Точно така — кимнах. — Затова...

— Ще си държа устата затворена! — обеща Тайсън. — Като пукнатината в пода.

Вечерта не можах да заспя. Лежах и слушах плисъка на вълните на брега, бухалите и чудовищата в гората. Страхувах се, че ако заспя, ще ме връхлетят кошмари.

За полубоговете сънищата не бяха само сънища. Чрез тях получавахме съобщения. Зървахме какво се случва с враговете или с приятелите ни. Понякога виждахме миналото или дори бъдещето. А в лагера сънувах често и сънищата ми бяха по-ярки.

Затова към полунощ все още бях буден и се взирах в дюшека на горното легло, когато изведнъж осъзнах, че отнякъде идваше странна светлина. Фонтанът в ъгъла искреше.

Отметнах завивката и предпазливо се приближих към него. От горещата солена вода се надигаше пара. В нея трепкаше дъга, макар че нямаше никаква светлина, освен луната отвън. От парата се разнесе приятен женски глас:

— Моля, пуснете монета.

Хвърлих поглед към Тайсън, който кротко похъркваше. Спеше дълбоко като упоен слон.

Поколебах се. За първи път получавах обаждане по Ирида за моя сметка. На дъното на фонтана искреше една златна драхма. Извадих я и я хвърлих в дъгата. Монетата изчезна.

— О, Иридо, богиньо на дъгата — прошепнах аз. — Свържи ме с... Ммм, с този, който ме търси.

Дъгата затрептя. Появи се тъмен бряг на река. Над черната вода се носеха тежки вълма мъгла. Брегът беше покрит с нащърбени вулканични камъни. Едно момче седеше там и хвърляше съчки в огън, който гореше със странни синкави пламъци. Видях лицето на момчето. Това беше Нико ди Анджело! Той метна в огъня някакви хартийки — картички от играта „Митомеджик“, по която беше полудял през зимата.

Нико беше само на десет, освен ако вече не беше навършил единайсет, но изглеждаше по-голям. Косата му беше пораснала и стигаше почти до раменете му. Очите му бяха тъмни. Маслинената му кожа беше избледняла. Носеше продрани черни джинси и овехтяло пилотско яке, няколко номера по-голямо, отдолу се виждаше черна риза. Лицето му беше мръсно, очите му искряха диво. Приличаше на изоставено дете, живеещо на улицата.

Зачаках да вдигне глава към мен. Със сигурност щеше да се разбеснее, да започне да ме обвинява, че съм оставил сестра му да загине. Но той като че ли не ме забелязваше.

Мълчах, не смеех да помръдна. Ако не беше той, кой тогава беше поискал да се свърже с мен?

Нико запрати последната картичка в огъня.

— Каква глупост! — измърмори той. — Направо не е за вярване, че тази игра ми е харесвала някога.

— Детинска игра, господарю — обади се друг глас. Като че ли идваше близо до огъня, но не виждах кой говореше.

Нико зарея поглед към реката. От другата страна се виждаше черен бряг, забулен в мъгла. Гледката ми беше позната — това беше Подземното царство. Нико беше направил лагера си на брега на Стикс.

— Провалих се — измърмори той. — Няма начин да я върна.

Събеседникът му мълчеше.

Нико се обърна.

— Там ли си? Говори!

Нещо се раздвижи. В първия момент реших, че просто ми се е сторило, че съм се заблудил от припламването на огъня. След това обаче осъзнах, че над Нико се извисяваше синкава сянка във формата на човек. Гледана фронтално, тя не се виждаше, но ако присвиех очи, започвах да различавам очертанията ѝ. Призрак.

— Никога не е правено — рече сянката. — Но може и да има начин.

— Кажы какъв е! — заповяда Нико. В очите му пламтеше буен огън.

— Размяна — отвърна призракът. — Душа за душа.

— Предложих го вече!

— Не вашата душа — рече сянката. — Няма как да предложите на баща си душа, която той така или иначе ще получи някога. А и той едва ли ще иска смъртта на сина си. Говоря за душа, която отдавна е трябвало да бъде тук. За човек, който е успял да излъже смъртта.

Лицето на Нико помръкна.

— Престани вече с тази история. Предлагаш ми убийство!

— Не убийство, а справедливост! — възрази призрака. — Отмъщение!

— Това са различни неща.

Сянката се изсмя сухо.

— Когато пораснете, ще видите, че са едно и също.

Нико се взираше в пламъците.

— Защо поне не мога да я видя? Искам да поговорим. Тя... тя би ми помогнала.

— Аз ще ви помогна — обеща призракът. — Не ви ли служих добре досега? Не ви ли преведох през Лабиринта? Не ви ли научих как да използвате мощта си? Искате ли да отмъстите за сестра си, или не?

Тонът му не ми допадаше. Напомняше ми на едно момче от предишното ми училище, страшен побойник, който убеждаваше другите да вършат глупости — например да крадат епруветки от лабораторията и да обезобразяват колите на учителите. Самият той никога не пострада, но заради него много момчета бяха изключени.

Нико обърна гръб на огъня и на призрака, но така по-ясно виждах лицето му. По бузата му се стичаше сълза.

— Добре. Имаш ли план?

— Разбира се! — възкликна доволно сянката. — Очакват ни нови пътища в мрака. Трябва да...

Образът потрепери. Нико изчезна. Женският глас се обади:

— Моля, пуснете още една драхма за още пет минути.

На дъното на фонтана нямаше други монети. Забравил, че съм по пижама, понечих да бръкна в джоба си. Хукнах към нощното шкафче за монети, но дъгата изчезна и стаята отново потъна в тъмнина. Връзката бе прекъсната.

Стоях насред хижата и се вслушвах в клокоченето на фонтана със солена вода и в шума на океанските вълни на брега.

Нико беше жив. И се мъчеше да върне сестра си от мъртвите. Нещо ми подсказваше, че знам чия душа би поискал да размени, за кого смяташе, че е надлъгал смъртта. И освен това търсеше отмъщение.

Нико ди Анджело щеше да тръгне след мен.

ТРЕТА ГЛАВА

ИГРАЕМ НА ГОНЕНИЦА СЪС СКОРПИОНИ

На другата сутрин на закуска цареше голямо вълнение.

Към три сутринта край лагера се появил етиопски дракон. Аз обаче бях толкова изтощен, че изобщо не се бях събудил от шума. Вълшебните граници не позволили на чудовището да проникне вътре, но то продължило да обикаля по хълмовете, търсейки пролука в защитата ни и явно нямало намерение да си тръгне, докато Лий Флетчър от хижата на Аполон не го подгонил с двама от братята си. Тримата надупчили драконовската кожа със стрели, чудовището схванало намека и се оттеглило.

— Но все още се спотайва някъде наблизко — предупреди Лий, който съобщи новината. — Забихме двайсет стрели в туловището му, но това само го разгневи. Беше дълъг поне петнайсет метра и яркозелен. А очите му... — той потрепери.

— Добре си се справил, Лий — потупа го по рамото Хирон. — Трябва да бъдем нащрек, но не се поддавайте на паниката. Не ни е за първи път.

— Нито пък ще е за последен — обади се Квинт от масата на подиума. — Тези нападения със сигурност ще зачестят.

В трапезарията се разнесе шушукане.

Слуховете вече бяха достигнали до всички: Люк и неговата армия от чудовища се канеха да атакуват лагера. Повечето от нас смятаха, че това ще стане през лятото, но не знаеха как и кога. На всичкото отгоре, това лято лагерниците бяха изключително малко — не повече от осемдесет души. Преди три години, когато бях дошъл за първи път, бяхме над сто. Някои бяха загинали. Други се бяха присъединили към Люк. Трети просто бяха изчезнали.

— И това е добър повод за нова игра — заяви Квинт с блясък в очите. — Ще ви видим как ще се справите довечера.

— Да... — кимна Хирон. — Добре, да приключваме с приемите. Да благословим храната и да ядем. — Той вдигна чашата си. — За боговете!

Вдигнахме чаши и повторихме думите му.

С Тайсън отнесохме чиниите си до бронзовия мангал и хвърлихме малко от храната в огъня. Дано боговете да обичаха хляб със стафиди и ядки.

— Посейдон... — подех аз и след това добавих тихо: — Моля те, помогни ми с Нико, с Люк, с проблема на Гроувър...

Толкова много неприятности бяха надвиснали над главата ми, че цялата сутрин нямаше да ми стигне да ги наредя, затова се върнах обратно на масата.

Докато закусвахме, Хирон и Гроувър дойдоха при нас. Гроувър като че ли беше плакал. Тениската му беше облечена наопаки. Остави чинията си на масата и тежко седна до мен.

Тайсън смутено се размърда.

— Ще отида... ще отида да лъсна понитата риби.

Надигна се трмаво и излезе, като остави храната си недоядена.

Хирон се опита да се усмихне. Сигурно искаше да ми вдъхне кураж, но в кентавърския си вид се извисяваше над мен и хвърляше сянка върху масата.

— Как спа, Пърси?

— Ммм, добре. — Въпросът му ме учуди. Дали знаеше за странното обаждане, което бях получил снощи?

— Доведох Гроувър — продължи той, — за да си поговорите. И сега, извинете ме, трябва да изпратя няколко съобщения по Ирида. Ще се видим после.

Изглежда Гроувър многозначително и затропка с копита навън.

— За какво става дума? — попитах Гроувър.

Той ровичкаше унило яйцата си. Личеше си, че мислите му бяха другаде, тъй като отхапа зъбците на вилицата и сдъвка и тях.

— Хирон иска да ме убедиш — измърмори Гроувър.

Някой друг се настани на пейката до мен: Анабет.

— Аз ще ти кажа за какво става дума — рече тя. — За Лабиринта.

Притесних се. Всички в трапезарията хвърляха погледи към нас и си шушукаха. А Анабет седеше точно до мен — почти се опираше в мен.

— Не бива да идваш тук — изсъсках аз.

— Трябва да поговорим — настоя тя.

— Но правилата...

Не можеше да не знае, че на лагерниците не беше позволено да сядат на чужди маси. Забраната не важеше за сатирите. Те не бяха полубогове. Ние обаче трябваше да се храним само на масата на нашата хижа. Нямах представа какво беше наказанието при нарушение, тъй като никога не се беше случвало. Ако господин Д. беше тук, сигурно вече щеше да е удушил Анабет с вълшебна лозница, само че него го нямаше. Хирон също си беше тръгнал. Квинт ни погледна и само вдигна вежди, но си замълча.

— Гроувър е загазил яко — поде Анабет. — Има само един начин да му помогнем. И това е Лабиринта. По това работехме заедно с Клариса.

Размърдах се, мъчех се да проясна мислите си.

— Говориш за Лабиринта, в който в миналото са държали минотавъра, нали?

— Точно така — кимна тя.

— И той вече не е под царския дворец в Крит? А под някоя сграда в Америка?

Виждате ли? Трябваша ми само няколко години, за да схвана нещата. Всички важни места следваха Западната цивилизация — планината Олимп сега беше над „Импайър Стейт Билдинг“, а входът към Подземното царство беше в Лос Анджелис. Бях адски горд от досетливостта си.

Анабет въздъхна и поклати глава.

— Под сграда ли? Стига, Пърси! Лабиринтът е огромен. Не би се подбрал под цял град, да не говорим за отделна сграда.

Спомних си за съня си с Нико на брега на Стикс.

— Искаш да кажеш, че Лабиринтът е част от Подземното царство?

— Не. — Тя се намръщи. — Може и да има коридори, които да минават през царството на Хадес. Не съм сигурна. Но нещата са много по-сложни. Лабиринтът е точно под повърхността на света на простосмъртните, нещо като втори слой. Той се е разраствал в продължение на хиляди години, провирал се е под западните градове и сега през него можеш да стигнеш до всяка точка на земята.

— Ако не се загубиш — измърмори Гроувър. — И не загинеш от ужасна смърт.

— Гроувър, не може да няма начин! — възкликна Анабет. Имах чувството, че са водили този спор и преди. — Клариса оживя.

— На косъм! — извика той. — А другият...

— Той просто полудя, но е жив.

— О, каква утеха! — Долната устна на Гроувър потрепери. — Страшно ме успокои!

— Чакайте малко! — обадох се аз. — Каква е тази история с Клариса и кой е полудял?

Анабет хвърли поглед към масата на Арес. Клариса се взираше в нас напрегнато и като че ли се досещаше за какво говорехме, но побърза да сведе очи към чинията си.

— Миналата година — сниши глас Анабет — Хирон възложи една задача на Клариса.

— Помня — рекох. — Беше тайна.

Тя кимна. Държеше се необичайно сериозно, но аз се радвах, че вече не ми се сърдеше. И ми беше приятно, че наруши правилата, за да седне до мен.

— Беше тайна — потвърди тя, — тъй като Клариса откри Крис Родригес.

— Онзи от хижата на Хермес? — Помнех го. Преди две години го бяхме подслушали на борда на кораба на Люк „Принцеса Андромеда“. Крис беше от полубоговете, избягали от лагера, за да се присъединят към армията на титаните.

— Да — отговори Анабет. — Миналото лято той се появил във Финикс, Аризона, близо до дома на майката на Клариса.

— Как така се появил?

— Вървял през пустинята, на четирийсет градуса жега, с бойни доспехи и бълнувал за някаква нишка.

— Нишка... — измърморих аз.

— Не бил на себе си. Клариса го завела в къщата на майка си, за да не го затворят в лудница. Опитала се да му помогне да се съвземе. Повикала Хирон, но и той не успял да измъкне нищо от Крис. Единственото, което разбрали от него, било, че армията на Люк изследва Лабиринта.

Потреперих. Горкият Крис... не беше чак толкова лошо момче. Какво ли го беше накарало да полудее? Хвърлих поглед към Гроувър, който дъвчеше остатъка от вилицата си.

— И защо са изследвали Лабиринта? — попитах.

— Не бяхме сигурни — отвърна Анабет. — Точно затова Клариса отиде на разузнаване. Хирон настояваше да пазим тайна, за да не избухне паника. Мен ме включи, защото... ами защото винаги съм си падала по Лабиринта. Такова архитектурно постижение... — прошепна тя унесено. — Създателят му Дедал е бил гений! Работата е там, че Лабиринтът има входи навсякъде. Ако Люк успее да разбере как да се ориентира вътре, може да придвижва армията си с невероятна скорост.

— Само че в Лабиринта човек лесно може да се загуби, нали?

— И е пълен с ужасни капани — обади се Гроувър. — Коридори, които не водят до никъде. Лъжливи проходи. Маниакални козеедци.

— Не е така, ако разполагаш с нишката на Ариадна — прекъсна го Анабет. — В легендите се казва, че кълбото на Ариадна помогнало на Тезей да излезе от Лабиринта. Вероятно става дума за някакъв навигационен уред, изобретен от Дедал. А Крис Родригес бълнувал за нишка.

— Значи Люк се опитва да намери кълбото на Ариадна — рекох. —
Защо? Какво е намислил?

Тя поклати глава.

— Не знам. Първата ми мисъл беше, че възнамерява да нападне лагера през Лабиринта. Но едва ли е така. Най-близкият вход, който Клариса намери, е в Манхатън, което не помага на Люк да премине границите на лагера. Клариса слезе на разузнаване долу, но там било прекалено опасно. Измъкнала се на косъм на няколко пъти. Аз се заех да проуча това, което ни е известно за Дедал, но и оттам не изскочи нищо. Нямам представа какво точно е замислил Люк, но съм сигурна, че Лабиринтът може да е разковничето за проблема на Гроувър.

Премигах объркано.

— Мислиш, че Пан е под земята?

— Това е единственото обяснение защо никой не е успял да го открие досега.

Гроувър потрепери.

— Сатирите не обичат да слизат под земята. Никой търсач не би се осмелил да влезе в Лабиринта. Няма цветя. Няма слънце. Няма кафе!

— Но Лабиринтът може да те отведе почти навсякъде — възрази Анабет. — Създаден е така, че да те заблуди, да те измами и да те погуби, но ако съумееш да го подчиниш на волята си...

— Може да те отведе при бога на дивата природа — довърших аз.

— Не мога да го направя! — Гроувър сложи ръка на корема си. — Само при мисълта за това така ми прилошава, че ми иде да повърна всичките прибори, които погълнах.

— Гроувър, това е последният ти шанс — рече Анабет. — Съветът не се шегува. Имаш една седмица да намериш Пан или по-добре се захващай да се научиш да танцуваш!

На масата на подиума Квинт се прокашля. Явно не искаше да се намесва открито, но Анабет наистина прекаляваше със седенето до мен.

— Ще говорим после. — Анабет ме стисна силно по рамото. — Убеди го, моля те!

Тя се върна на масата на Атина, без да обръща внимание на следящите я погледи.

Гроувър скри лице в шепи.

— Не мога, Пърси! Знам, че ще загубя разрешителното си за търсач...
Ще трябва да си намеря работа в някой мюзикъл.

— Не говори така! Ще измислим нещо.

Той ме погледна просълзен.

— Пърси, ти си най-добрият ми приятел. Виждал си ме под земята, в пещерата на циклопа. Наистина ли смяташ, че бих могъл...

Гласът му секна. Спомних си Морето на чудовищата и Пещерата на циклопа. Гроувър винаги беше мразил затворените пространства, но след онзи случай вече нищо не можеше да го накара да слезе под земята. Изпаднаше в ужас и при вида на циклоп. Дори и на Тайсън... Гроувър се опитваше да го прикрие, но аз долавях чувствата му заради телепатичната връзка, която той беше създал между нас. Усещах го: той изпитваше ужас от Тайсън.

— Трябва да тръгвам — заяви той нещастно. — Хвойничка ме чака.
Добре, че поне тя си пада по страхливците.

Той стана и излезе, а моят поглед случайно се спря на Квинт.

Преподавателят по фехтовка кимна намръщено, сякаш двамата знаехме

някаква мрачна тайна. След това продължи да реже наденичката с кинжала си.

Следобед минах през конюшната на пегасите да видя приятеля си Блекджак.

— Здравсти, шефе! — Той заподскача в клетката си, черните му криле трепкаха във въздуха. — Донесе ли ми бучки захар?

— Знаеш, че не са полезни, Блекджак.

— Да бе, да! Носиш ли?

Усмихна се и му подадох шепа бучки. С Блекджак бяхме стари приятели. Бях помогнал за освобождаването му от пълния с чудовища кораб на Люк преди няколко години и оттогава той държеше да ми се отплати с най-различни услуги.

— Ще ходим ли скоро някъде? — попита Блекджак. — Да знаеш, че съм готов, шефе!

Потупах го по муцуната.

— Едва ли. По-скоро се говори за подземни лабиринти.

Блекджак изцвили уплашено.

— Няма начин! Не е за мен тая работа! Нали не си толкова луд, че да се напъхаш в някакъв лабиринт, шефе? Пътят под земята води единствено до екарисажа!

— Може и да си прав, Блекджак. Ще видим.

Пегасът сдъвка бучките захар и буйно разтърси грива.

— Уха! Страхотно! Е, шефе, ако ти дойде акълът в главата и решиш да литнем нанякъде, само свирни! Блекджак и приятелите му ще стъпчат всички, които заповядаш!

Отговорих, че няма да забравя предложението му. В конюшната се появиха няколко от новите лагерници за урока по езда и аз си тръгнах. Гризеше ме мрачното предчувствие, че с Блекджак нямаше да се видим скоро.

След вечеря Квинт нареди да си сложим бойните доспехи, все едно щяхме да играем на „Плени знамето“, но настроението на лагерниците беше много по-сериозно. По някое време през деня складираните на арената сандъци бяха изчезнали и аз подозирах, че съдържанието им вече е пуснато в гората.

— Така — заяви учителят по фехтовка, седнал на масата на подиума. — Елате насам.

Беше облечен с черна броня и заради сивата си коса на светлината на факлите приличаше на призрак. Госпожа О’Лиъри доволно обикаляше наоколо и събираше огризки от вечерята.

Ще се разделите на отбори по двама — заобяснява Квинт. Избухна шумотевица, всеки задърпа приятеля си и се разразиха караници, и той повиши глас: — Отборите са вече определени!

— Ооооо! — изригна недоволен възглас.

— Целта е да вземете златния лавров венец и да останете живи.

Венецът е в копринена торбичка, завързана на гърба на едно от чудовищата. Чудовищата са шест. Всяко има на гърба си копринена торбичка. Само в една от тях има венец. Който първи намери венеца, печели. И, разбира се, трябва да убиете чудовището, без да загинете.

Разнесоха се оживени коментари. Задачата изглеждаше проста. Всеки от нас се беше изправял срещу чудовища и ги беше побеждавал. Нали точно за това тренирахме в лагера.

— Сега ще чуете отборите — продължи Квинт. — Нямате право на размени. И без мрънкане и оплакване!

— Баф! — Госпожа О'Лиъри зарови муцуна в една чиния с пица.

Учителят извади един дълъг папирус и зачете имената. Бекендорф беше със Силена Берегард, което видимо чудесно устройваше сина на Хефест. Братята Травис и Конър Стол бяха заедно. Никаква изненада — двамата бяха неразделни. Клариса щеше да е с Лий Флетчър от хижата на Аполон — отличничка по ръкопашен бой в комбинация с майстор на лъка, доста труден за побеждаване отбор. Квинт изреди още няколко имена и след това прочете:

— Пърси Джаксън и Анабет Чейс.

— Супер! — ухилих се аз.

— Завързал си накриво нагръдника си — отвърна Анабет и ми помогна да го оправя.

— Гроувър Андъруд — продължи Квинт — и Тайсън.

Гроувър едва не изскочи от козята си кожа.

— Какво? Но...

— Не, не — замърмори Тайсън. — Станала е някаква грешка.

Козлото...

— Без оплаквания! — заповяда Квинт. — Разделете се по двойки. Имате две минути, за да се пригответе.

Тайсън и Гроувър едновременно ме погледнаха умоляващо. Опитвах се да им кимна насърчително и им дадох знак да застанат един до друг. Тайсън кихна. Гроувър притеснено загриза дървената си тояга.

— Ще се оправят — успокои ме Анабет. — Хайде, да вървим! Трябва да измислим как да не загинем.

Когато навлязохме в гората, все още не се беше стъмнило напълно, но в сенките на дърветата все едно беше полунощ. И освен това беше студено, дори и през лятото. Почти веднага с Анабет попаднахме на следи от нещо многократо и поехме по тях.

Прескочихме едно поточе и чухме някъде наблизо да пращят клони. Скрихме се зад една скала и след миг видяхме братята Стол, които си проправяха път през гъсталака с ругатни. Баща им беше богът на крадците, но в прокрадването те бяха като водни биволи.

След като братята отминаха, навлязохме по-дълбоко в западната част на гората, където обикновено се спотайваха дивите зверове. Стигнахме до една козирка над заблатено езерце, когато изведнъж Анабет заяви:

— Тук спряхме да го търсим.

В първия момент не се сетих за какво говореше, но после ми прищрака. Тук бяхме преустановили издирването на Нико ди Анджели през зимата. С Гроувър и Анабет се бяхме спрели точно на тази скала и аз ги убедих да не казват на Хирон, че Нико е син на Хадес. Тогава бях сигурен, че постъпвам правилно. Искях да скрия истината. Възнамерявах да го открия и да го възмездя за случилото се със сестра му. А сега, шест месеца по-късно, все така няха никаква идея как да го намеря. Усещах горчивия вкус на поражението в устата си.

— Снощи го видях — рекох.

Анабет вдигна вежди.

— Как така?

Разказах ѝ за обаждането по Ирида. След като свърших, тя зарея поглед в сенките.

— Призовава мъртвите, значи. Това не е хубаво.

— Онази сянка му даваше лоши съвети — отвърнах. — Караше го да потърси отмъщение.

— Сенките на мъртвите са лоши съветници. Преследват свои цели. Хранят стари вражди. И освен това мразят живите.

— Нико ще се опита да се изправи срещу мен — рекох. — Духът спомена за някакъв лабиринт.

Тя кимна.

— Това решава въпроса. Трябва да се заемем с Лабиринта.

— Не съм толкова сигурен — измърморих смутено. — Чудно ми е само кой е поръчал обаждането по Ирида? След като Нико не знаеше, че ги виждам...

В гората изпраща счупен клон. Разшумяха се сухи листа. Нещо голямо вървеше сред дърветата от другата страна на хълма.

— Това със сигурност не са братята Стол — прошепна Анабет.

Двамата извадихме мечовете си.

Промъкнахме се до Юмрука на Зевс, голяма купчина скали в средата на западната част на гората. Тази естествена природна забележителност беше предпочитано място за срещи на лагерниците по време на лов, но сега наоколо нямаше никого.

— Ей там — прошепна Анабет.

— Не — спрях я аз. — Зад нас!

Странно. Топуркането като че ли идваше едновременно от няколко посоки. Поехме покрай скалите с извадени мечове. Изведнъж зад нас се разнесе глас:

— Хей!

Завъртяхме се рязко и дриадата Хвойничка изписка уплашено.

— Свалете ги! — заповяда тя. — Дриадите не обичат остриета!

— Хвойничка! — Анабет въздъхна. — Какво правиш тук?

— Тук живея.

Свалих меча.

— В скалите?

— В хвойната, глупчо — посочи тя дървото в края на поляната.

Да, логично беше. Почувствах се като пълен идиот. От години познавах дриади, но почти не бях говорил с тях. Знаех, че не могат да се отдалечават много от дървото, което им даваше живот. И с това долу-горе се изчерпваха познанията ми за тях.

— Заети ли сте? — попита Хвойничка.

— Ами — отвърнах аз, — трябва да победим едни чудовища, без да загинем, но освен това...

— Не сме заети — отсече Анабет. — Какво е станало, Хвойничке?

Хвойничка заподсмърча. Избърса очите си с копринения си ръкав.

— Гроувър... Толкова е потиснат. От години търси Пан. И след всяко завръщане в лагера е все по-зле. Първо си помислих, че сигурно излиза с някоя друга...

— Не, не — възрази Анабет, но въпреки това дриадата се разплака. — Сигурна съм, че няма друга.

— Веднъж се беше увлякъл по една Боровинка — измърмори нещастно Хвойничка.

— Хвойничке — рече Анабет, — Гроувър дори и не поглежда другите дървета. Просто се притеснява да не му отнемат разрешителното за търсач.

— Не трябва да слиза под земята! — заяви дриадата. — Не бива да му позволите!

Анабет сведе очи.

— Това може да е единственият шанс да му помогнем, стига изобщо да знаехме откъде да започнем.

— А! — Хвойничка избърса една зелена сълза от бузата си. — Като стана дума за това...

В гората нещо се разшумоля и тя извика:

— Скрийте се!

И преди да успее да попитам защо, дриадата изчезна в облак зелена мъгла.

С Анабет се обърнахме. От дърветата излезе искрящо кехлибарено насекомо, дълго пет метра, с остри щипци, здрава опашка, завършваща с жило с големината на меча ми. Скорпион. На гърба му беше вързана торбичка от червена коприна.

— Единият минава отзад — прошепна Анабет, докато чудовището се приближаваше — и му отсича опашката, докато другият отвлича вниманието му.

— Аз ще го атакувам — рекох. — Ти имаш шапка-невидимка.

Тя кимна. Толкова пъти се бяхме сражавали заедно, че нямаше нужда от повече разяснения. Лесно щяхме да се справим. Само че планът ни се осуети — от гората излязоха още два скорпиона.

— Три! — възкликна Анабет. — Не може да бъде! Пуснати са в цялата гора, а сега изведнъж половината чудовища се оказват при нас!

Гърлото ми беше пресъхнало. С един можехме да се справим. С два — ако имяхме късмет. Но с три... не ми се вярваше.

Скорпионите се заклатушкаха към нас, размахвайки отровните си опашки, сякаш нарочно бяха дошли тук, за да ни убият. Двамата с Анабет опряхме гърбове в скалата.

— Да се покатерим горе? — предложих.

— Нямаме време — поклати глава тя.

И беше права. Скорпионите вече ни бяха заобиколили. Бяха толкова близо, че виждах пияната, избила по кошмарните им челюсти, явно им потичаше слюнка при мисълта как ще си похапнат два вкусни полубога.

— Внимавай! — Анабет отклони едно жило с плоската страна на меча. Аз замахнах с Въртоп, но скорпионът се дръпна и не го достигнах. Опитяхме се да се покатерим по скалите и скорпионите ни последваха. Пробвах се да наръгам единия, само че нямаше как да го атакувам. Ако се прицелех в тялото, опашката веднага се стрелкаше към мен. Ако замахнех към опашката, от двете ми страни се появяваха щипците, готови да ме сграбчат. Не ни оставаше нищо друго, освен да се отбраняваме, но така нямаше да издържим дълго.

Направих още една крачка встрани и изведнъж зад мен се появи празнина — между двете големи скали имаше пукнатина, покрай която сигурно бях минавал хиляди пъти, без да я забележа.

— Насам! — изсъсках.

Анабет отби атаката на скорпиона, обърна се и смаяно вдигна вежди.

— Там ли? Прекалено е тясно!

— Ще те прикривам! Върви!

Тя се пхна зад мен и се запромъкна между скалите. След това изведнъж изпищя, сграбчи ремъците на бронята ми и аз политнах в яма, която допреди миг я нямаше. Над нас се виждаха скорпионите, порозовялото небе и дърветата, а след това дупката се затвори като окуляр на камера и ни обгърна непрогледна тъмнина.

Учестеното ни дишане отекваше в каменни стени. Беше мокро и студено. Стоях на неравен под, направен като че ли от павета.

Вдигнах Въртоп. Лекият отблясък от острието освети уплашеното лице на Анабет и покритите с мъх скали от двете ни страни.

— Ккъде сме? — прошепна Анабет.

— Поне скорпионите не могат да ни достигнат тук. Опитвах се да говоря спокойно, но в интерес на истината, доста се бях уплашил. Пукнатината между скалите нямаше как да води до пещера. Бях сигурен, че ако тук имаше пещера, отдавна щях да я зная. Все едно земята се беше отворила и ни беше погълнала. Постоянно се сецах за пукнатината на пода в трапезарията, където бяха потънали скелетите миналото лято. Чудех се дали не ни беше сполетяла същата съдба.

Вдигнах меча отново, за да хвърли светлина.

— Намираме се в голяма зала — измърморих.

Анабет ме сграбчи за ръката.

— Не е зала, а проход.

Беше права. Мракът пред нас като че ли продължаваше навътре. Усещаше се топъл ветрец, също като в тунелите на метрото, само дето въздухът беше по-застоял и някак предвещаваше опасност.

Пристъпих напред, но Анабет ме спря.

— Не мърдай! — заповяда тя. — Трябва да намерим изхода.

Звучеше адски изплашена.

— Спокойно — отвърнах, — той е точно...

Огледах се и изведнъж си дадох сметка, че дупката, през която бяхме паднали, вече не се виждаше. Над главите ни имаше обикновена скала. Коридорът като че ли се простираше без край в двете посоки.

Анабет ме хвана за ръката. При други обстоятелства сигурно щях да се смутя, но тук, в тъмното, се радвах, че поне знаех къде беше тя. В общи линии това беше единственото, в което можех да бъда сигурен.

— Две стъпки назад — предложи Анабет.

Отстъпихме назад, все едно бяхме попаднали в минно поле.

— Добре — въздъхна тя. — Помогни ми да огледам стените.

— Какво търсиш?

— Знака на Дедал — отвърна Анабет, сякаш се разбираше от само себе си.

— А! Добре. И как трябва...

— Ето го! — извика тя доволно. Опря длан в стената и натисна една резка, която заискря в синьо. Появи се гръцката буква делта: Δ.

Таванът над нас се отвори, по нощното небе блещукаха звезди. Кога се беше стъмнило толкова? По стената се появиха метални пречки като стълба, отвън долитаха викове.

— Пърси! Анабет! — Гласът на Тайсън заглушаваше всички останали.

С Анабет се спогледахме притеснено и се изкачихме на повърхността.

Заобиколихме скалите и едва не се блъснахме в Клариса, която вървеше начело на една групичка лагерници с факли.

— Къде се губите? — развика се ядосано тя. — Търсим ви от часове!

— Нямаше ни само няколко минути — отвърнах аз.

Появи се Хирон, следван от Тайсън и Гроувър.

— Пърси! — обади се Тайсън. — Добре ли си?

— Нищо ни няма — отговорих. — Паднахме в някаква дупка.

Те ме изгледаха недоверчиво и се обърнаха към Анабет.

— Честна дума! — продължих аз. — Появиха се три скорпиона и се наложи да се скрием в скалите. Но ни нямаше само няколко минути.

— Търсим ви от близо час — рече Хирон. — Играта свърши.

— Можехме да победим — измърмори Гроувър, — ако циклопът не беше седнал върху мен...

— Беше случайно! — възрази Тайсън и кихна силно.

Клариса се беше окичила със златния лавров венец, но дори не се опита да се похвали с победата, което беше изключително нетипично за нея.

— Дупка ли? — повтори тя подозрително.

Анабет си пое дълбоко дъх. Плъзна поглед наоколо.

— Хирон... може би е по-добре да поговорим в Голямата къща.

Клариса ахна:

— Открили сте го!

Анабет прехапа устни.

— Да. Открихме го.

От всички страни заваляха въпроси, явно не само аз няхах представа за какво става дума, но Хирон вдигна ръка и призова за тишина.

— Сега не му е времето, нито пък това е мястото. — Взря се в скалите преценяващо, все едно в тях изведнъж беше съзрял някаква голяма опасност. — Всички да се връщат в хижите и по леглата. Играта свърши, вечерният час отдавна мина!

Думите му бяха посрещнати от недоволно мърморене, но лагерниците се разотидоха на групички, като не спираха да си шепнат и да ми хвърлят подозрителни погледи.

— Това обяснява много неща — рече Клариса. — Сега вече знаем какво търси Люк.

— Чакайте малко! — възкликнах аз. — За какво говорите? Какво сме открили?

Анабет се обърна към мен, очите ѝ бяха помрачени от тревога.

— Вход към Лабиринта. Път за нападение, който води право в сърцето на лагера.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

АНАБЕТ НАРУШАВА ПРАВИЛАТА

Хирон настоя да отложим разговора за сутринта. Със същия успех можеше да каже: „Внимавай, животът ти е в непосредствена опасност! Лека нощ!“. Дълго се въртах в леглото, но когато най-накрая се унесох, сънувах затвор.

Момче в гръцка туника и сандали клечеше само в голяма каменна зала. Нямаше таван, виждаше се нощното небе, но стените от лъскав мрамор бяха високи поне десет метра и съвършено гладки. Из помещението имаше разпръснати дървени сандъци. Някои бяха преобърнати и изпочупени, сякаш някой набързо ги беше нахвърлял тук. От един се бяха разпилели бронзови инструменти и уреди — компас, трион и разни други неща, които не знаех за какво служат.

Момчето се беше свило в ъгъла и трепереше — от студ или може би от страх. По дрехите му имаше кал. Краката, ръцете и лицето му бяха издрани, все едно и то е било влачено по земята заедно със сандъците.

Двойните дъбови врати се отвориха със скърцане. Влязоха двама стражи с бронзови брони, подхванали възрастен мъж. Хвърлиха го на пода и той не помръдна.

— Татко!

Детето изтича при него. Дрехите на мъжа бяха раздрани. Косата му беше започнала да посивява, брадата беше дълга и къдрава. Носът му беше счупен. Устните му бяха подути и разкъравени.

Момчето повдигна главата му.

— Какво са ти направили? — Обърна се и изкрещя към стражите: — Ще ви убия!

— Само че няма да е днес — разнесе се глас.

Стражите се дръпнаха настрани. Зад тях се показа висок мъж в бяла роба. На челото му просвятваше тънка златна диадема. Брадата му беше остра като връх на копие. Очите му искряха жестоко.

— Помогнал си на атинянина да убие минотавъра ми, Дедал! Настроил си собствената ми дъщеря против мен!

— Сам сте си виновен за това, Ваше Величество — простена старецът.

Единият страж го срита в ребрата. Мъжът проплака от болка.

— Престанете! — извика момчето.

— Щом толкова много обичаш лабиринта си — заяви царят, — ще те оставя в него. Тук ще бъде работилницата ги. Тук ще твориш новите си чудеса! Измисли нещо, което да ме забавлява. Всеки лабиринт има нужда от чудовище. Ти ще си моето!

— Не ме е страх от вас — простена старецът.

Владетелят се усмихна студено. Впи поглед в момчето.

— Но те е грижа за сина ти, нали? Ако не ми се подчиняваш, следващия път стражите ми ще накажат не теб, а него!

Царят изскочи от залата заедно със стражите, вратите се затвориха с трясък и детето и баща му останаха сами в мрака.

— Какво ще правим? — извика жално момчето. — Татко, ще те убият! Мъжът преглътна едва-едва. Опита се да се усмихне, ала разкървавената му уста беше ужасяваща.

— Не унивай, сине. — Той вдигна поглед към звездите. — Ще намеря начин да избягаме.

Разнесе се силен трясък — от външната страна на вратата бяха спуснали дебело резе — и аз се събудих, облян в студена пот.

На сутринта все още не се бях съвзел напълно, когато Хирон ни свика на военен съвет. Събрахме се на арената, което ми се стори доста странно — да разискваме бъдещето на лагера, докато Госпожа О'Лиъри дъвчеше пищаща розова гумена играчка с размерите на бивол.

Хирон и Квинт стояха начело край пирамидата с оръжията. До тях бяха Клариса и Анабет, които първи взеха думата, за да разкажат предисторията. Тайсън и Гроувър седяха колкото се може по-далеч един от друг. Присъстваха още дриадата Хвойничка, Силена Берегард, Травис и Конър Стол, Бекендорф, Лий Флетчър и Аргус, стоокият великан, който отговаряше за охраната на лагера. Появата му беше показателна за сериозността на срещата. Аргус се вясваше само в извънредни случаи. Докато Анабет говореше, той се взираше напрегнато в нея със стоте си сини кървясали очи.

— Сигурно Люк е открил входа към Лабиринта — рече Анабет. — Той знаеше всичко за лагера!

Стори ми се, че долових гордост в гласа ѝ — тя все още изпитваше уважение към Люк, колкото и да беше зъл.

Хвойничка се прокашля.

— Точно това се опитвах да ви кажа снощи. Входът на пещерата винаги си е бил там. Люк често го използваше.

Силена Берегард се намръщи.

— Знаела си за входа към Лабиринта и не си ни казала?

Лицето на Хвойничка позеленя.

— Не знаех, че е важно. Някаква си пещера. Не си падам по-гадни пещери.

— Тя има добър вкус — измърмори Гроувър.

— Изобщо нямаше да ѝ обърна внимание, ако... ако не беше Люк — Хвойничка позеленя още повече от смущение.

Гроувър изсумтя.

— Вземам си назад думите за добрия вкус.

— Интересно. — Квинт лъскаше меч си, докато говореше. — И вие смятате, че този младеж, Люк, ще се осмели да използва Лабиринта, за да нападне лагера?

— Със сигурност — обади се Клариса. — Ако успее да прекара армията си от чудовища направо в гората, без да е необходимо да преминават през вълшебните граници, ние сме загубени. Лесно ще ни победи. Сигурно го планира отдавна.

— Затова е изпратил разузнавачи в Лабиринта — рече Анабет. — Знаем го, защото... намерихме един от тях.

— Крис Родригес — вметна Хирон и изгледа многозначително Квинт.

— А — кимна Квинт, — онзи в... Да, разбирам.

— Онзи в какво? — попитах аз.

Клариса ми хвърли убийствен поглед.

— Въпросът е, че Люк търси начин да се ориентира в Лабиринта. Искате да намери работилницата на Дедал.

Спомних си съня си — окървавения старец с разкъсаните дрехи.

— Онзи, който е направил Лабиринта?

— Да — отвърна Анабет. — Най-великият архитект и изобретател на всички времена. Ако легендата е вярна, работилницата му е в центъра на Лабиринта. Единствено той знае как да се ориентира вътре. Ако Люк успее да стигне до работилницата и да убеди Дедал да му помогне, няма да му се налага да се лута из проходите, нито пък да рискува да загуби армията си в някой от смъртоносните капани на Лабиринта. Може да се появи навсякъде — бързо и лесно. Първо в лагера, за да ни види сметката. А след това... на Олимп.

Възцари се гробна тишина, чуваше се само писукането на гумената играчка в челюстите на Госпожа О'Лиъри: „Писук! Писук!“.

Накрая Бекендорф положи големите си длани на масата.

— Чакайте малко. Анабет, ти каза „да убеди Дедал“. Дедал не е ли мъртъв?

Квинт изсумтя.

— Надявам се. Той е живял преди поне три хиляди години. А и дори да е жив, в легендата се казва, че е избягал от Лабиринта, нали?

Хирон нетърпеливо потропа с копита.

— Точно това е проблемът, скъпи ми Квинт. Никой не знае със сигурност. Носят се слухове, че... Всъщност за Дедал се разказват какви ли не истории, но в една от тях се твърди, че към края на живота си той отново се е скрил в Лабиринта. И е възможно още да е там.

Сетих се за стареца, когото бях видял в съня си. Изглеждаше толкова измъчен, че не ми се вярваше да е изкарал и седмица повече, да не говорим за три хиляди години.

— Трябва да слезем долу! — обяви Анабет. — И да намерим работилницата преди Люк. Ако Дедал е жив, да го убедим да помогне на нас, а не на Люк. Ако кълбото на Ариадна все още съществува, не бива да попада в ръцете на Люк.

— Задръж! — обадох се аз. — Ако проблемът е да предотвратим нападението, защо просто не взривим входа към пещерата и запушим прохода?

— Чудесна идея! — оживи се Гроувър. — Аз ще донеса динамита!

— Не е толкова лесно, глупчо — изръмжа Клариса. — Пробвахме се да го направим във входа, който открихме във Финикс. Резултатът беше плачевен.

Анабет кимна.

— Лабиринтът е вълшебен, Пърси. Нужна е огромна мощ, за да се запуши някой от входовете му. Във Финикс Клариса събори цялата сграда с кран, а входът към Лабиринта просто се отмести две крачки встрани. Най-добре е изобщо да не допуснем Люк да овладее тайната как да се ориентира в Лабиринта.

— Може да се опитаме да спрем атаката — предложи Лий Флетчър. — Вече знаем къде е входът. Предлагам да се окопаем там и да ги чакаме. Ако чудовищата му наистина се опитат да дойдат през Лабиринта, ще ги посрещнем с лъковете си.

— Още сега ще сложим часови там — съгласи се Хирон. — Но се страхувам, че Клариса е права. Вълшебните граници осигуряват

безопасността ни от столетия. Ако Люк успее да вкара голяма армия от чудовища в лагера... може и да не ни стигнат силите да ги отблъснем.

Тази новина като че ли не зарадва никого. В повечето случаи Хирон се мъчеше да гледа оптимистично на нещата и да ни вдъхва кураж. А след като той смяташе, че няма да издържим на удара, работата изобщо не вървеше на добре.

— Трябва да стигнем първи до работилницата на Дедал — настоя Анабет. — Да намерим нишката на Ариадна и да не позволим на Люк да я използва.

— Но след като никой не може да се ориентира вътре — попитах, — имаме ли изобщо някакъв шанс за успех?

— От години се занимавам с архитектура — отговори тя. — Едва ли някой друг познава Лабиринта на Дедал по-добре от мен.

— Но само си чела за него, не си слизала вътре.

— Е, да.

— Това не е достатъчно.

— Няма друг вариант.

— И все пак...

— Ще ми помогнеш ли, или не?

Изведнъж си дадох сметка, че всички местеха погледи между мен и Анабет, все едно гледаха тенис мач. От гумената играчка на Госпожа О'Лиъри се чу силно „ссс“ — хрътката беше отхапала розовата глава.

Хирон се прокашля.

— Нека решим нещата едно по едно. Ясно е, че ще се тръгне на подвиг. Някой трябва да слезе в Лабиринта, да намери работилницата на Дедал и да попречи на Люк да използва подземните проходи, за да нападне лагера.

— Знаем кой трябва да отиде — обади се Клариса. — Анабет!

Разнесе се одобрителен шепот. Анабет от малка чакаше да ѝ бъде възложена мисия, но въпреки това не изглеждаше особено щастлива.

— Ти имаш не по-малко заслуги от мен, Клариса — рече тя. — И ти би трябвало да дойдеш.

Клариса поклати глава.

— Няма да стъпя отново там за нищо на света!

Травис Стол се разсмя.

— Страх те е! Клариса я е шубе!

Клариса скочи. Изплаших се, че ще разкъса Травис пред очите ни, но тя само изсъска с разтреперан глас:

— И представа си нямаш за какво говориш, дребосък! Няма да сляза там! За нищо на света!

И изхвърча от арената.

Травис се огледа смутено.

— Не исках да...

Хирон вдигна ръка.

— На горкото момиче ѝ се насъбра много тази година. Сега, съгласни ли сте, че Анабет трябва да е начело на групата, която ще слезе в Лабиринта?

Всички кимнаха, освен Квинт. Той скръсти ръце и заби поглед в масата, но като че ли никой не забеляза, че се въздържа.

— Добре тогава — Хирон се обърна към Анабет, — дойде и твоето време да се изправиш пред оракула, скъпа. След като се върнеш — ако изобщо се върнеш жива и здрава, — ще седнем да помислим какво ще правим оттук нататък.

Да стоя и да чакам Анабет да се върне беше по-трудно, отколкото сам да отида при оракула.

Бях го чувал да изрича пророчества на два пъти. Първия път беше в прашния таван на Голямата къща, където делфийският оракул спеше в тялото на сбръчкана мумия на стара хипарка. Втория път оракулът беше излязъл да се поразходи в гората. Все още сънувах кошмари за случилото се тогава.

Не ме беше страх от него, но пък бях чувал какви ли не истории — как след срещите с оракула някои лагерници полудявали или направо умирали от ужас заради непоносимо реалните видения, които той им показвал.

Докато чаках, обикалях напред-назад по арената. Госпожа О'Лиъри изгълта обяда си — петдесет килограма месо и няколко кучешки бисквити с размерите на автомобилна гума. Зачудих се откъде ли ги намираше Квинт. Не ми се вярваше, че е възможно да напълниш количката си с тях във всеки срещнат зоомагазин.

Хирон беше потънал в оживен разговор с Квинт и Аргус. Май спореха за нещо. Квинт упорито клатеше глава.

В другия край на арената Тайсън и братята Стол си играеха с малки бронзови колесници, които Тайсън беше направил от парчета от стари брони.

След малко ми писна да крача насам-натам и напуснах арената. Възрях се в тъмния прозорец на тавана на Голямата къща, там като че ли нищо не помръдваше. Защо се бавеше толкова Анабет? Бях сигурен, че моето посещение при оракула беше приключило много по-бързо.

— Пърси! — прошепна момичешки глас.

От храстите надничаше Хвойничка. Тя ставаше едва ли не невидима, когато край нея имаше зеленина.

Махна ми настойчиво да се приближа.

— Трябва да ти кажа нещо. Люк не е единственият, когото съм виждала да се мотае край пещерата.

— Кой друг?

Тя притеснено хвърли поглед към арената.

— Нямаше как да го кажа, тъй като той беше там.

— Кой?

— Учителят по фехтовка — отвърна дриадата. — Той също обикаляше край скалите.

Присви ме стомахът.

— Квинт? Кога?

— Трудно ми е да ти отговоря, тъй като не обръщам внимание на времето. Може би преди седмица, когато дойде тук.

— И какво правеше? Влезе ли вътре?

— Ами... не знам. Той ме плаши, Пърси. Дори не го видях откъде излезе на поляната. Просто изведнъж се появи. Предай на Гроувър, че е опасно да...

— Хвойничке? — обади се Гроувър от арената. — Къде си?

Дриадата въздъхна.

— Отивам при него. Не забравяй какво ти казах. Не му се доверявай!

И тя изтича към арената.

Отново вдигнах поглед към Голямата къща, само че сега ме гризеше още по-голямо безпокойство. Ако Квинт намисляше нещо... Нуждаех се от съвет. Анабет можеше и да намери някакво обяснение на думите на Хвойничка. Но къде беше тя? Каквото и да ставаше при оракула, вече трябваше да е свършило.

Накрая вече не издържах.

Да, не беше по правилата, но пък никой не ме гледаше. Спуснах се надолу по хълма и поех към къщата.

В салона цареше необичайно спокойствие. Бях свикнал да виждам господин Д. край камината да играе карти, да яде грозде и да хока сатирите, но той още не се беше върнал.

Поех по коридора, дъските на пода скърцаха под краката ми. Стигнах до стълбите и нерешително се спрях. Четири етажа по-горе беше малката вратичка към тавана. Анабет трябваше да е там. Ослушах се напрегнато. И това, което чух, направо ми изкара акъла.

Плач. Който идваше някъде отдолу.

Прокраднах се зад стълбите. Там зееше отворена ниска врата, която вероятно водеше към мазето. Дори не бях предполагал, че в къщата имаше мазе. Надникнах вътре и видях два силуета в другия край, седнали сред щайги с амброзия и сладко от ягоди. Единият беше на Клариса. Другият беше на латиноамериканец с раздрани панталони и мръсна черна тениска. Косата му беше мазна и рошава. Той се беше свил и хлипаше. Това беше Крис Родригес — лагерникът, избягал при Люк.

— Спокойно — говореше му Клариса. — Хайде, пийни още малко нектар.

— Ти си видение, Мери! — Крис се сви в ъгъла. — Махни се!

— Не съм Мери. — Гласът ѝ беше нежен и тъжен. Трудно ми беше да повярвам, че тя можеше да звучи и по този начин. — Аз съм Клариса. Спомни си, моля те!

— Тъмно е! — изпищя Крис. — Толкова е тъмно!

— Ела навън — заувещава го тя. — Слънцето ще ти помогне.

— Хиляди... хиляди черепи. Земята ще го излекува.

— Крис — умоляваше го Клариса, която сякаш всеки момент щеше да се разплаче. — Трябва да се оправиш! Моля те! Господин Д. ще се върне скоро. Той е специалист по лудостта. Не се предавай!

Очите на Крис искряха отчаяно като на приклещен плъх.

— Няма изход, Мери. Няма изход.

В следващия миг ме зърна и задавено изхъхри:

— Синът на Посейдон! Ужас!

Дръпнах се назад. Надявах се, че Клариса не ме беше видяла. Ослушах се, очаквах да изскочи и да ми се разkreщи, но тя остана вътре, продължи да говори на Крис с нежния си тъжен глас, опитваше се го да го придума да пийне още глътка нектар. Сигурно беше решила, че Крис бълнува. Но все пак — „синът на Посейдон!“. Крис гледаше към мен, но въпреки това имах чувството, че говореше за някой друг.

И колко нежно се държеше с него Клариса — изобщо не ми беше хрумвало, че тя може да си падне по някого. Как само произнасяше името му... Познаваше го отпреди той да избяга при Люк. И явно са били приятели. А сега той трепереше в тъмното мазе, страхуваше се да излезе навън и бълнуваше за някоя си Мери. Нищо чудно, че Клариса не искаше да стъпи отново в Лабиринта. Какво ли се беше случило с Крис там?

Чу се скърцане — май вратата към тавана се беше отворила. Хукнах навън. Не исках да оставам в къщата нито миг повече.

— Е, успя, скъпа — рече Хирон.

Анабет се качи на арената. Седна на една каменна пейка и заби поглед в земята.

— Какво стана? — попита Квинт.

Анабет погледна първо мен. Не ми стана ясно дали ми даваше някакъв знак, или просто в погледа ѝ се четеше само страх. След това се обърна към учителя по фехтовка.

— Оракулът изрече пророчеството си. Аз ще поведе групата към работилницата на Дедал.

Не последваха поздравления и радостни възгласи. Не че не харесвахме Анабет и не искахме най-сетне да получи възможност да извърши подвиг, но тази мисия изглеждаше безумно опасна. След като вече бях видял Крис Родригес, не ми се мислеше, как Анабет ще се спусне в шантавия лабиринт.

Хирон тропна с копито по мръсния под.

— И какво точно се казва в пророчеството, скъпа? Думите са важни...

Анабет си пое дълбоко дъх.

— Ами... добре, ето какво гласеше: „В мрака на Лабиринта безкраен те праща съдбата...“.

Чакахме със затаен дъх.

— „там чакат те мъртвите, предателят и изчезналият с рогата.“

Гроувър изведнъж наостри уши.

— Изчезналият с рогата! Това се отнася за Пан!

— В компанията на мъртвите и на предателя не ми звучи особено добре — измърморих аз.

— И? — настоя Хирон. — По-нататък?

— „Дали ще пожънеш успех — туй на сенките господарят ще каже — продължи Анабет. — Със сетния си дъх на Атина кръвта...“

Спогледахме се смутени. Анабет беше дъщеря на Атина, а „сетният дъх“ определено не звучеше добре.

— Не бива да прибързваме с изводите — обади се Силена. — Анабет не е единственото дете на Атина, нали?

— А кой е този господар на сенките? — попита Бекендорф.

Никой не отговори. Сетих се за обаждането по Ирида и как бях видял Нико да призовава духове на мъртвите. Имах лошото предчувствие, че пророчеството се отнасяше точно до това.

— И как продължава? — настоя отново Хирон. — Пророчеството ми звучи недовършено.

Анабет се поколеба.

— Не помня.

Хирон вдигна вежди. Анабет беше прословута с паметта си. Никога нищо не забравяше.

Тя се размърда неловко.

— Нещо от рода на „в последния час ще донесе гибелта“.

— А после? — не се предаваше Хирон. — Трябва да има поне още един стих.

Анабет стана рязко.

— Смисълът е ясен. Трябва да сляза в Лабиринта. Да намеря работилницата и да спра Люк. И... нужна ми е помощ. — Обърна се към мен. — Ще дойдеш ли?

Не се поколебах нито за миг.

— Разбира се.

Усмихна се — за първи път от седмица насам и на мен не ми трябваше друга отплата.

— Гроувър, а ти? Богът на дивата природа те чака.

Гроувър като че ли изведнъж забрави колко ненавиждаше затворените пространства под земята. Споменаването на „изчезналия с рогата“ в пророчеството му беше вдъхнало ентусиазъм.

— Отивам да си приготвя консервни кутийки за храна!

— Тайсън — продължи Анабет, — бих искала и ти да дойдеш.

— Супер! Ще има гръм и трясък! — Тайсън плесна доволно с ръце така силно, че събуди Госпожа О'Лиъри, която дремеше в ъгъла.

— Почакай, Анабет — обади се Хирон. — Нарушаваш древните правила. Героят може да вземе само двама спътници със себе си.

— И тримата ми трябва — настоя тя. — Хирон, важно е.

Не знаех откъде черпеше увереността си, но се радвах, че включи и Тайсън. Изобщо не си представях как ще тръгнем без него. Той беше страшно силен и нямаше равен в уменията си да поправя разни неща. И за разлика от сатирите, циклопите се чувстваха под земята като у дома си.

— Анабет — Хирон притеснено заразмахва опашка. Помисли си хубаво. Нарушаването на древните правила никога не минава безнаказано. През зимата петима потеглиха да спасяват Артемида, а се върнаха само трима. Помисли си отново. Три е свещеното число. Три са мойрите, три са и фуриите, трима са синовете на Кронос на Олимп. Три е хубаво, силно число, закрилящо от опасности. Четирима... рисковано е.

Анабет си пое дълбоко дъх.

— Знам. Но трябва да рискуваме. Моля те.

Личеше си, че Хирон не е доволен. Квинт ни оглеждаше изпитателно, сякаш се опитваше да реши кой от нас ще се върне жив.

Хирон въздъхна.

— Добре тогава. Край на обсъжданията. Членовете на групата да се приготвят. Утре призори ще ви изпратим до входа на Лабиринта.

Докато останалите участници в съвета се разотиваха, Квинт ме придърпа настрана.

— Не ми харесва тази работа — заяви той.

Към нас, махайки щастливо с опашка, се приближи Госпожа О'Лиъри и пусна един щит в краката ми. Аз ѝ го хвърлих. Квинт проследи с поглед как хрътката се впуска в игра. Спомних си думите на Хвойничка, че той е обикалял около входа на Лабиринта. Нямах му доверие, но когато пак се обърна към мен, прочетох искрена загриженост в очите му.

— Не ми допада идеята да слезете долу в Лабиринта — продължи той. — Но ако смятате, че трябва да го направите, не забравяйте следното: Лабиринтът е създаден, за да ви заблуди. Постоянно ще се опитва да ви отвлича вниманието. А това е страшно опасно за един полубог. Ние лесно се разсейваме.

— Вие били ли сте там?

— Отдавна — отвърна дрезгаво той. — Едва се измъкнах жив. Повечето, които се осмелят да влязат вътре, остават там.

Стисна ме за рамото.

— Пърси, мисли за най-важното. Само така ще можеш да намериш правия път. Вземи, ще ти дам нещо.

Подаде ми малък сребрист предмет. Беше толкова студен, че едва не го изпуснах.

— Свирка? — попитах смаяно.

— Кучешка свирка — потвърди Квинт. — За Госпожа О'Лиъри.

— Ммм, благодаря, но...

— Дали ще ти свърши работа в Лабиринта ли? Не съм сто процента сигурен. Но госпожа О'Лиъри е хрътка от Подземното царство. Извикаш ли я, появява се навсякъде, независимо колко си далеч. Ще съм по-спокоен, ако вземеш свирката. Използвай я, ако ти потрябва помощ. Ала внимавай: направена е от стикски лед.

— Какъв лед?

— От реката Стикс. Нужно е изключително майсторство, за да изработиш нещо от него. Няма да се разтопи, но когато свирнеш, ще се разпадне, така че можеш да я използваш само веднъж.

Спомних си за стария си враг Люк. Преди да се отправя на първия си подвиг, той също ми беше дал подарък — крилати кецове, чиято цел беше да ме завлекат към сигурна гибел. Квинт изглеждаше мил и симпатичен. Изпълнен със загриженост. И госпожа О'Лиъри го харесваше, което също беше точка в негова полза. Тя пусна олигавения щит пред мен и излая игриво.

Беше ме срам, че го подозирах. Но пък вече се бях доверил веднъж на Люк.

— Благодаря — рекох. Пъхнах ледената свирка в джоба, като си обещах че никога няма да я използвам, и хукнах да потърся Анабет.

През всичките години в лагера нито веднъж не бях пристъпвал прага на хижата на Атина.

Тя беше сребриста, със съвсем проста и изчистена фасада, с бели пердета и гравирани в камъка над вратата сова. Очите ѝ от оникс като че ли се впиха в мен, щом се приближих.

— Ехо? — извиках.

Никой не отговори. Влязох и едва не ахнах. Все едно бях попаднал в работилница на вундеркинди. Леглата бяха бутнати към едната стена, явно тук на спането не се отдаваше особено значение. Освободеното пространство беше запълнено с работни плотове, маси и сандъци с инструменти и оръжия. В дъното се извисяваше огромна библиотека, натъпкана с папирусови свитъци и книги с кожена и с мека хартиена подвързия. Имаше и една чертожна маса с пергели, линии, транспортири и няколко триизмерни макета на сгради. На тавана бяха залепени големи военни карти. Под перваза на прозорците висяха брони и искряха на слънцето.

Анабет беше в дъното, разлистваше някакви стари свитъци.

— Чук-чук! — обадох се аз.

Тя се сепна и се обърна.

— О... здрасти. Не те чух.

— Добре ли си?

Анабет изгледа намръщено свитъка в ръцете си.

— Опитвам се да открия нещо, което да ни е от полза. Лабиринтът на Дедал е необятен. Различните източници само си противоречат, а наличните карти водят от никъде към никъде.

Сетих се за думите на Квинт, че Лабиринтът се опитва да отвлече вниманието на тези в него. Зачудих се дали Анабет вече не го знаеше.

— Ще успеем — уверих я аз.

Косата ѝ се беше измъкнала от ластика и висеше като руса завеса над лицето ѝ. Сивите ѝ очи изглеждаха почти черни.

— От седемгодишна си мечтая да се отправя на подвиг — рече тя.

— И ще се справиш прекрасно.

Благодари ми с поглед, после сведе глава към извадените от лавиците книги и свитъци.

— Страх ме е, Пърси. Може би не трябваше да те моля да тръгваш с мен. Нито пък Тайсън и Гроувър.

— Нали сме приятели? Не бихме те оставили.

— Но... — замълча.

— Какво? — попитах. — Пророчеството ли?

— Не, не — тихо отрече тя.

— Какво точно гласеше последният стих?

Това, което направи Анабет в този момент, направо ми изкара акъла. Разплака се и протегна ръце.

Пристъпих напред и я прегърнах. По цялото ми тяло пробягваха тръпки.

— Спокойно, спокойно... — прошепнах и я погалих по гърба.

Усещах как всички са вперили поглед в нас. Имах чувството, че мога да прочета дори и надписите с най-дребен шрифт на книгите по лавиците. Косата на Анабет ухаеше на лимонов шампоан. Тя трепереше.

— Хирон май е прав — прошепна тя. — Нарушавам правилата. Но не знам какво да правя. Имам нужда и от трима ви. Убедена съм, че това е правилно.

— В такъв случай не се тревожи за това — успях да отвърна аз. — И преди сме се сблъскали с какви ли не проблеми и все сме намирали начин да се справим.

— Но това е друго! Не искам... не искам да се случи нещо на някой от вас.

Зад мен някой се покашля.

Малкълм, един от по-малките полубратя на Анабет, пламнал като домат.

— Ъъъ... извинявайте — измърмори той. — Анабет, започва тренировката по стрелба с лък. Хирон ме помоли да те повикам.

Пуснах Анабет и отстъпих.

— Само гледаме картите — смотолевих като пълен идиот.

Малкълм ме зяпна.

— Хубаво.

— Кажи на Хирон, че ей сега ще дойда — отвърна Анабет и Малкълм изхвърча навън.

Тя изтри сълзите си.

— Върви, Пърси. Аз трябва да се приготвя за тренировката.

Кимнах. За първи път в живота си се чувствах толкова объркан. Идеше ми да побягна навън, но не го направих.

— Анабет — рекох, — последен въпрос за пророчеството. Онова за сетния дъх...

— Ако ме питаш за кого става въпрос, нямам представа.

— Не, друго имаш предвид. Мислех си, че обикновено има рима. И тогава, последната дума на последния стих... Да не е „смъртта“?

Анабет заби поглед в свитъците на пода.

— Тръгвай, Пърси. Върви да се приготвиш. Ще се видим сутринта.

Оставих я да се взира в картите, които водеха от никъде към никъде. Не можех да прогоня предчувствието, че някой от нас нямаше да се върне жив от Лабиринта.

ПЕТА ГЛАВА

НИКО ЧЕРПИ МЪРТВИТЕ С ХАМБУРГЕРИ

Сигурно си мислите, че поне съм успял да се наспя хубаво преди тръгването, нали?

Нищо подобно.

През нощта сънувах каюткомпанията на „Принцеса Андромеда“. Прозорецът беше отворен и се виждаше огряното от Луната море. Прохладен ветрец поклащаше кадифените завеси.

Люк беше коленичил на персийски килим пред златния саркофаг на Кронос. На светлината на Луната русата му коса искреше като снежнобяла. Беше облечен в хитон, а отгоре бе сложил бяло наметало, спускащо се свободно по раменете му — отнякъде знаех, че се нарича химатион. Заради белите дрехи изглеждаше малко нереален, приличаше на някое от дребните божества на Олимп. Последно го бях видял проснат в безсъзнание в подножието на връх Тамалпаис, а сега си изглеждаше чудесно. Даже прекалено.

— Шпионите ни докладват за успех, господарю — рече той. — От лагера ще изпратят група в Лабиринта, както предположихте. Нашата част от уговорката е почти изпълнена.

— Прекрасно! — Гласът на Кронос прониза мозъка ми като с кинжал. От него лъхаше смразяваща жестокост. — Получим ли инструмента за ориентиране в Лабиринта, лично аз ще поведе първия боен отряд!

Люк замислено затвори очи.

— Не е ли прибързано, господарю? По-добре начело да застанат Крий или Хиперион...

— Не — отвърна гласът спокойно, но категорично. — Аз ще ги поведе! Още един ще се присъедини към нас и това ще е напълно достатъчно. Най-сетне ще се въздигна от Тартар...

— Но тялото ви, господарю... — гласът на Люк потрепери.

— Покажи ми меча си, Люк Кастелан!

Сепнах се. Никога преди не бях чувал фамилното име на Люк. Дори не се бях сещал за него.

Люк извади меча си. Двуострият Клеветник искреше зловещо, едната му страна беше изкована от божествен бронз, а другата — от стомана. На няколко пъти се бях изправял срещу него и едва се бях измъквал на косъм от смъртта. Зло оръжие, направено да убива както чудовища, така и простосмъртни. Единственият меч, от който се страхувах.

— Ти ми се врече — напомни му Кронос. — И получи този меч като свидетелство за клетвата си.

— Така е, господарю. Но...

— Искаше сила. И аз ти я дадох. Сега нищо не може да те нарани. Не след дълго ще властваш над боговете и простосмъртните. Не искаш ли да си отмъстиш? Да видиш Олимп повален?

Тялото на Люк потрепери.

— Да!

Ковчегът засия, златиста светлина изпълни каюткомпанията.

— В такъв случай се погрижи челният ни отряд да е готов. Веднага щом сключим споразумението, ще нападнем. Лагерът ще бъде изпепелен! Справим ли се с досадните герои, ще поемем към Олимп!

На вратата се почука. Светлината от саркофага угасна. Люк се изправи. Прибра меча в ножницата, оправя белите си дрехи и си пое дълбоко дъх.

— Влез!

Вратата се отвори. Влязоха две жени със змийски опашки наместо крака. Между тях вървеше Кели, емпусата, която ме беше нападнала в училището, преобразена като мажоретка.

— Здравей, Люк — усмихна се тя. Беше облечена в червена рокля и изглеждаше страхотно, но аз я бях видял в истинския ѝ вид. Знаех какво се криеше под измамната ѝ външност: един магарешки и един бронзов крак, червени очи, вампирски зъби и огнена коса.

— Какво искаш? — попита студено Люк. — Заповядах да не ме безпокоите!

Кели сви нацупено устни.

— Защо се държиш толкова грубо? Изглеждаш напрегнат. Не искаш ли да ти направя един масаж?

Той отстъпи назад.

— Ако носиш новини, докладвай. Иначе — навън!

— Защо си толкова груб напоследък? Преди с теб беше забавно.

— Но след това видях какво направи с онова момче в Сиатъл.

— О, той не означаваше нищо за мен — отвърна Кели. — Само закуска, нищо повече. Знаеш, че сърцето ми принадлежи на теб, Люк.

— Благодаря, не. Говори или напусни!

Тя сви рамене.

— Както искаш. Авангардът е готов и очаква заповедите ти. Може да тръгнем... — тя се намръщи.

— Какво? — попита подозрително Люк.

— Усещам нещо — отвърна Кели. — Сетивата ти са закърнели, Люк. Наблюдават ни!

Тя огледа каюткомпанията. Погледът ѝ се спря върху мен. Лицето ѝ се сгърчи в страховита маска. Оголи зъби и скочи към мен.

Събудих се с разтуптяно сърце. Струваше ми се, че зъбите на емпусата са на милиметри от гърлото ми.

Тайсън похъркваше на съседното легло. Това леко ме поуспокои.

Нямах представа как Кели беше успяла да ме усети в съня, но това, което научих, ми дойде в повече. Армията на врага беше готова, Кронос лично щеше да я поведе. Оставаше им само да намерят начин да се ориентират в Лабиринта, за да нападнат лагера и очевидно Люк беше убеден, че това ще се случи съвсем скоро.

Изкушавах се да изтичам да събудя Анабет и да ѝ разкажа, но беше посред нощ. След това си дадох сметка, че вътре беше по-светло, отколкото би трябвало. Фонтанът излъчваше синьо-зелено сияние, още по-ярко и настойчиво от онова предишната вечер. Водата само дето не жужеше.

Станах от леглото и се приближих.

Този път не се чу глас, упътващ ме да пусна драхма. Имах чувството, че фонтанът само ме е чакал да се събудя.

Сигурно щеше да е по-добре да се върна в леглото. Но вместо това си спомних какво бях видял предишната нощ — странния образ на Нико на брега на река Стикс.

— Искаш да ми покажеш нещо ли? — попитах на глас.

Фонтанът не отговори.

Не хвърлих монета в парата, но този път тя явно не беше необходима. Все едно някаква друга сила беше поела контрола над водата от богинята Ирида. Парата заблещука. Появи се Нико. Вече не беше в Подземното царство. Стоеше в някакво гробище под обсипано със звезди небе. Около него се извисяваха огромни върби.

Пред него копаеха няколко гробари. Чух тракане на лопати, видях как се изхвърля пръст от дупката. Нико беше облечен с черно наметало. Виеха се кълба мъгла. Беше топло и влажно, квакаха жаби. В краката на Нико лежеше голяма торба на „Уол Март“.

— Достатъчно ли е дълбока? — попита Нико. Звучеше ядосан.

— Почти, господарю — отвърна духът, когото бях видял с него предишния път. — Но пак ви казвам, господарю, не е нужно. Нали вече можете да се съветвате с мен?

— Искам да чуя и второ мнение. — Нико щракна с пръсти и копачите спряха работа. От дупката изпълзяха два силуета. Не бяха хора, а скелети в изгнили дрехи. — Свободни сте. Благодаря ви.

Скелетите се разпаднаха на купчина кости.

— Със същия успех може да благодарите на лопатите — измърмори сянката. — И те толкова ще ви разберат.

Нико не му обърна внимание. Бръкна в торбата и извади стек с дванайсет кока-коли. Отвори една кутийка, но не отпи, а изля съдържанието в гроба.

— Нека мъртвите вкусат отново — прошепна той. Нека се надигнат и приемат приношението ми. Нека си спомнят.

Хвърли останалите кутийки в гроба и извади шарена хартиена торба. Отдавна не бях виждал такива, но веднага я познах — Harry Meal на „Макдоналдс“.

Обърна я и изтърси в дупката пържените картопки и хамбургера.

— По мое време използвахме животинска кръв — измърмори духът. — Върши същата работа. Те няма да усетят разликата.

— Все пак им дължим някакво уважение — отвърна Нико.

— Добре, но поне ми дайте играчката — примоли се сянката.

— Мълчи! — заповяда той. Хвърли още няколко кутийки безалкохолно, сандвичи и картопки в гроба и занарежда на старогръцки. Хванах само няколко думи — нещо за мъртвите, спомените, ставането от гроба и тем подобни симпатични работи.

Гробът забълбука. Надигна се пенеста кафява течност, сякаш цялата дупка беше пълна с кока-кола. Мъглата се сгъсти. Жабите замлъкнаха. Сред паметниците се появили силуети: синкави сенки в човешка форма. Нико беше призовал мъртвите с кока-кола и чийзбургери.

— Много са — обади се притеснено духът. — Не си знаете силата.

— Спокойно, всичко е под контрол — отвърна Нико, но гласът му трепереше. Извади меч си — късо острие, направено от черен метал. За първи път виждах нещо подобно. Не беше от божествен бронз, нито пък от стомана. Може би беше от желязо. Щом го зърнаха, сенките се отдръпнаха.

— Един по един! — заповяда Нико.

Един силует пристъпи напред и коленичи пред ямата. Залочи като куче. Призрачните му ръце лакомо загребваха пържени картопки. Когато се изправи, вече беше придобил много по-ясни очертания — момче с гръцка броня, с къдрава коса и зелени очи. Наметалото му се придържаше със закопчалка във формата на раковина.

— Кой си ти? — попита Нико. — Говори!

Момчето се намръщи, сякаш се опитваше да си спомни. След това се разнесе сух, като шумоляща хартия глас:

— Тезей.

Не можеше да бъде! Нямаше как да е Тезей. Това беше някакво си момче. Бях израснал с историите за Минотавъра и винаги си го бях представял като едър и силен мъжага. А призракът, който виждах сега, не беше нито силен, нито висок. И на години беше най-много колкото мен.

— Как мога да върна сестра си? — попита Нико.

Очите на Тезей бяха безжизнени.

— Не се и опитвай. Би било лудост.

— Отговори ми!

— Вторият мъж на майка ми умря — заразказва Тезей. — Хвърли се в морето, защото реши, че съм загинал в Лабиринта. Искан да го върна, но не успях.

— Размяната на душите, господарю! — изсъска духът. — Попитайте го за нея!

Тезей се намръщи.

— Този глас ми е познат! Познавам го!

— Нищо подобно, глупако! — сръза го духът. — Отговори на въпроса на господаря и не дрънкай глупости!

— Познавам те! — настоя Тезей, който сякаш се мъчеше да си припомни.

— Искан да разбера за сестра ми — обади се Нико. — Слизането в Лабиринта ще ми помогне ли да си я върна?

Тезей се оглеждаше, но явно не можеше да види духа. Бавно се обърна отново към Нико.

— Лабиринтът е опасен. Едно-единствено ми помогна да премина през него: любовта на момичето. Само нишката не е достатъчна. Ако не беше царската дъщеря да ме води...

— На нас не ни трябва — обади се духът. — Аз ще ви вода, господарю. Попитайте го дали е вярно за размяната на душите. Той ще ви каже.

— Душа за душа — рече Нико. — Вярно ли е?

— Ами... строго погледнато, да. Но...

— Замълчи! — прекъсна го духът.

Изведнъж другите сенки край гроба се раздвижиха нетърпеливо. Размърдаха се и зашепнаха смутено.

— Искан да видя сестра си! — заповяда Нико. — Къде е тя?

— Той идва! — рече уплашено Тезей. — Усетил е, че призовават мъртвите. И идва насам.

— Кой? — попита Нико.

— Дошъл е да разбере откъде струи тази мощ — продължи Тезей. — Трябва да ни освободите!

Водата във фонтана затрептя и зажука. Изведнъж осъзнах, че цялата хижа се тресеше. Шумът се усили. Образът на Нико засия, стана толкова ярък, че трябваше да отклоня очи.

— Стига! — извиках силно. — Достатъчно!

Фонтанът се пропука. Тайсън прошепна нещо насън и се обърна.

Лилавото сияние хвърляше ужасни призрачни сенки по стените, все едно в хижата прииждаха духовете на мъртвите.

В отчаянието си извадих Въртоп и с един удар разсякох фонтана. По пода плисна солена вода, големият каменен басейн се разпадна на парчета. Тайсън изсумтя и отново прошепна нещо, но не се събуди.

Отпуснах се на земята разтреперан. Така ме намери на сутринта Тайсън — взрян в останките на фонтана.

На зазоряване се събрахме край Юмрука на Зевс. В раницата си носех термос с нектар, пакетче амброзия, спален чувал, дрехи, фенер и резервни батерии. Въртоп беше в джоба ми, а на китката ми искреше вълшебният щит-часовник, който Тайсън ми беше направил.

Утрото беше ясно. Мъглата се бе вдигнала и небето беше синьо. Днес лагерниците щяха да тренират, да летят с пегаси, да се упражняват да стрелят с лък и да се катерят по стената с лава, а ние се спускахме под земята.

Хвойничка и Гроувър стояха настрани. Личеше си, че Хвойничка е плакала, но сега се държеше, за да не обезсърчава Гроувър. Не спираше да оправя дрехите му, нагласяше му шапката, махаше косъмчета от ризата му. Тъй като няхахме представа какво ще открием долу, той беше облечен като човек — с шапка, за да скрие рогцата, джинси и кецове, за да не се виждат копитата.

Хирон, Квинт, Госпожа О'Лиъри и още много лагерници бяха дошли да ни пожелаят успех, но наоколо цареше необичайна за едно изпращане суматоха. До скалите бяха опънати две палатки за часовете, които щяха да охраняват входа към пещерата. Бекендорф и братята му нареждаха препятствия, набучваха заострени колове на пътя на врага и копаеха окопи. Хирон беше заповядал входът да не остава без надзор.

Анабет за пореден път проверяваше раницата си. Когато се появихме с Тайсън, тя се намръщи:

— Пърси, изглеждаш ужасно.

— През нощта е убил фонтана — прошепна й Тайсън.

— Какво? — премига тя.

Но преди да успея да обясня, при нас доприпка Гроувър.

— Май вече сте готови, а?

Опитваше се да звучи бодро, но си личеше, че е притеснен. Не исках да го плаша повече, но си спомних за съня си и преди да размисля, извиках:

— Хирон, може ли да те помоля нещо?

— Разбира се, момчето ми.

— Ей сега се връщам — казах на останалите и кимнах към дърветата.

Хирон вдигна вежди, но ме последва. — Снощи сънувах Люк и Кронос.

Разказах му подробно. Той ме изслуша със сведена глава, все едно новините прибавяха нов товар на плещите му.

— Точно от това се страхувах — рече той. — Срещу баща ми нямаме никакъв шанс.

Хирон рядко наричаше Кронос „баща ми“, макар че това беше общоизвестно. Всички в Древна Гърция — богове, чудовища, титани — бяха свързани един с друг. Но Хирон не се хвалеше наляво-надясно: „Баща ми е всемогъщият господар на злите титани, който иска да унищожи западната

цивилизация. И когато порасна, искам да стана като него!“

— Някаква идея за какво споразумение става дума? — попитах.

— Не съм сигурен, но подозирам, че се опитват да сключат сделка с Дедал. Ако старият изобретател наистина е жив и не е полудял от хилядолетния си престой в Лабиринта... Кронос може да намери начин да подчини всеки на волята си.

— Не всеки — заклех се аз.

Хирон се насили да се усмихне.

— Да. Може би не всеки, наистина. Но бъди нащрек, Пърси. Подозирам, че Кронос може да търси Дедал не само за да разбере как да използва Лабиринта.

— А за какво друго?

— С Анабет си бяхме говорили за това. Помниш ли какво ми каза след първото си качване на борда на „Принцеса Андромеда“, когато видя златния саркофаг?

Кимнах.

— Люк обясняваше, че Кронос ще се надигне от Тартар и че се появява в ковчега парче по парче всеки път, когато някой се присъедини към армията им.

— И какво точно каза Люк, че ще направят, когато Кронос се появи?

По гърба ми полазиха студени тръпки.

— Че ще направят на Кронос ново тяло, достойно за пещите на Хефест.

— Точно така — кимна Хирон. — Дедал е най-великият изобретател на света. Той е създал не само Лабиринта, а и много други неща. Роботи, мислещи машини... Може би Кронос иска Дедал да му направи ново тяло...

Страшно ободрителна мисъл.

— Значи трябва първи да стигнем до Дедал — рекох — и да го убедим да откаже.

Хирон се взираше замислено в дърветата.

— Има още нещо, което не разбирам... Това с последния, който ще се присъедини към тях. Не ми харесва.

Замълчах си, макар да ме гризеше съвестта. Бях решил да не казвам на Хирон, че Нико е син на Хадес. Но в този ред на мисли... Ами ако Кронос знаеше за Нико? Ако успееше да го привлече към себе си? Бях на косъм да призная всичко на Хирон, но не го направих, защото не вярвах, че Хирон е в състояние да го предотврати. Трябваше сам да намеря Нико. Да му обясня как стояха нещата и да го накарам да се вслуша в думите ми.

— Не знам — рекох. — Но има и друго... Каза ми го Хвойничка, може би не е зле да го знаеш.

Обясних, че дриадата е видяла Квинт да обикаля сред скалите.

Хирон стисна зъби.

— Това не ме изненадва.

— Не те... Значи си знаел?

— Пърси, когато Квинт се появи в лагера и предложи услугите си... само един глупак не би заподозрял нещо.

— В такъв случай, защо го прие?

— Защото понякога е по-добре да държиш този, на когото нямаш доверие, край себе си, за да ти е пред очите. Може да казва истината и да е обикновен полубог, който си търси нов дом. Засега не е направил нищо, което да постави под съмнение верността му. Но бъди сигурен, че няма да го изпускам от погледа си и...

Анабет се приближи, сигурно се чудеше какво толкова обсъждаме.

— Пърси, готов ли си?

Кимнах. Пъхнах ръка в джоба и напипах свирката, която Квинт ми беше дал. Вдигнах глава, учителят по фехтовка ме наблюдаваше напрегнато. Вдигна ръка и ми помахаше.

„Шпионите ни докладват успех“ — беше казал Люк. Още същия ден, в който бяхме решили да тръгнем на подвиг, той вече беше известен за плановете ни.

— Пазете се — заръча ни Хирон. — И успех!

— И на теб — отвърнах.

Поехме към скалите, където вече ни чакаха Тайсън и Гроувър. Взрях се в процепа между камъните, който след миг щеше да ни погълне.

— Е — смутено измърмори Гроувър, — сбогом, слънце!

— И привет, скали — добави Тайсън.

Четиримата се спуснахме в мрака.

ШЕСТА ГЛАВА

СРЕЩАМЕ ДВУЛИКИЯ БОГ

Изминахме не повече от петдесетина метра и се загубихме.

Проходът нямаше нищо общо с този, в който се бяхме озовали с Анабет предишния път. Сега беше кръгъл като канализационна шахта и на всеки пет метра имаше отвори, преградени с решетки. От любопитство светнах с фенерчето в един от тях, но не видях нищо, освен безкраен мрак. Стори ми се, че чух гласове, но може би беше само шепотът на студения вятър.

Анабет пое водачеството. Тя смяташе, че трябва да се придържа към лявата стена.

— Ако с една ръка докосваме лявата стена и не се отделяме от нея — рече тя, — лесно ще можем да се върнем обратно.

За съжаление почти веднага лявата стена изчезна. Озовахме се в кръгло помещение, от което тръгваха осем коридора и няхахме никаква представа по кой от тях бяхме стигнали тук.

— Тъъ... От кой дойдохме? — попита притеснено Гроувър.

— Да се обърнем — предложи Анабет.

Обърнахме се и всеки се озова срещу различен проход. Кошмар! Как можехме да разберем кой от тях водеше обратно към лагера?

— Левите стени лъжат — обяви Тайсън. — А сега накъде?

Анабет прокара лъча на фенерчето по арките на осемте отвора. На мен лично ми се сториха напълно еднакви.

— Насам! — заяви тя.

— Защо? — измърморих аз.

— Въпрос на дедукция — отвърна Анабет.

— Дедукция ли? Искаш да кажеш, че просто налучкваш?

— Хайде, да вървим! — сряза ме тя.

Избраният от нея коридор бързо започна да се стеснява. Стените тук бяха от сив бетон и таванът постоянно се снижаваше, така че се налагаше да вървим приведени. Тайсън направо пълзеше на четири крака.

Учестеното дишане на Гроувър отекваше край нас.

— Не издържам повече — прошепна той. — Стигнахме ли?

— Тук сме от само пет минути — отвърна Анабет.

— Не, много по-отдавна — възрази Гроувър. — И какво би правил тук Пан? Това е точно обратното на дивата природа!

Продължихме напред. Вече бях сигурен, че проходът ще се окаже задънен, когато изведнъж се озовахме в голяма зала. Прокарах лъча на фенерчето по стените и възкликнах:

— Ооо!

Цялата зала беше облицована с керамични плочки. Изображенията бяха зацапани и избледнели, но цветовете все още си личаха — червено, синьо, зелено, златисто. На фриза беше изрисувано пиршество на олимпийските богове. Баща ми, Посейдон, стискаше в едната си ръка тризбеца, а с другата подаваше чепка грозде на Дионис, за да го превърне във вино. Зевс се веселеше в компанията на сатири, над тях във въздуха летеше Хермес с

крилатите сандали. Картините бяха хубави, но не много точни. Все пак бях виждал боговете. Дионис не беше толкова красив, а носът на Хермес беше много по-малък.

В средата на залата се извисяваше фонтан на три нива в който като че ли отдавна не беше текла вода.

— Какво е това? — измърморих. — Прилича на...

— Нещо римско — отвърна Анабет. — Мозайката е на поне две хиляди години.

— Сигурна ли си? — попитах недоверчиво. Не бях много навътре с античната история, но бях сигурен, че Римската империя не се е простирила до Лонг Айленд.

— Лабиринтът е съставен от отделни парчета — заобяснява Анабет — и постоянно прибавя нови места към себе си. То е единственото архитектурно произведение, което може да нараства от само себе си.

— От думите ти излиза, че е едва ли не нещо живо.

От коридора пред нас се чу стон.

— Нека не говорим, че е жив — изскимтя Гроувър. — Моля ви!

— Добре — въздъхна Анабет. — Да вървим напред.

— Към онзи, дето плаче? — попита притеснено Тайсън.

— Да — кимна тя. — Натам мозайката ми се вижда по стара. Това е добър знак. Работилницата на Дедал би трябвало да е в най-старата част.

Звучеше логично. Но Лабиринтът май си играеше с нас — след двайсестина метра проходът отново беше от бетон, а отстрани вървяха някакви месингови тръби. Стените бяха изрисувани с графити. Един ярък надпис гласеше: „МОЗ МЕ КЕФИ!“.

— Туй май не е от римско време — обадох се аз.

Анабет си пое дълбоко дъх, но замълча и продължи напред.

През няколко метра коридорът завиваше и се появяваха нови разклонения. Първо вървахме по бетон, после в кал, след това върху плочки и накрая отново по бетон. Нямаше никаква логика в последователността. Минахме през някаква изба с подредени по дървени етажерки прашни бутилки, все едно се бяхме озовали в нечие мазе, само дето нямаше стълба нагоре, а само няколко прохода, водещи настрани.

По-нататък по тавана се появили дървени греди, над главите ни отекваха разговори и стъпки, явно над главите ни имаше някакъв бар. Хубаво беше, че отново чувахме човешки гласове, само дето нямаше как да стигнем до тях. Бяхме затворени долу в Лабиринта и не можехме да излезем. Малко след това попаднахме на първия скелет.

Беше облечен в нещо като бяла униформа. До него имаше дървена щайга със стъклени бутилки.

— Млекар — оповести Анабет.

— Какво? — попитах.

— На времето са разнасяли мляко по къщите.

— Да, знам, но... Това е било преди милион години, когато майка ми е била малка. Какво прави тук?

— Някои хора влизат в Лабиринта по погрешка — отвърна тя. — Други идват нарочно и завинаги остават тук. В миналото критяните са затваряли в него хора като човешко жертвоприношение.

Гроувър преглътна.

— Отдавна е тук. — Посочи покритите с дебел слой прах бутилки.

Пръстите на скелета бяха впити в тухлената стена, сякаш до последния си миг

се беше опитвал да излезе навън.

— Стари кокали — обяви Тайсън. — Не се плаши, козльо. Млекарят е мъртъв.

— Не ме е страх от млекаря — отвърна Гроувър. — Не усещаш ли миризмата? Наблизо има чудовища!

Тайсън кимна.

— Много чудовища. Но под земята винаги мирише така. На чудовища и умрели млекари.

— А, добре. — Гроувър потрепери. — Просто се чудех дали не греша.

— Трябва да навлезем навътре в Лабиринта — рече Анабет. — Не може да няма проход към центъра.

Поведе ни надясно, после наляво по коридор от неръждаема стомана — напомни ми на вентилационна шахта — и се озовахме обратно в римската зала с фонтана.

Но този път не бяхме сами.

Първо забелязах лицата му. И двете. Те бяха от двете страни на главата му и гледаха към раменете, така че тя изглеждаше много по-голяма — като на риба-чук. В средата на това, което би трябвало да е лицето му, се виждаше как се допират ушите и бакенбардите на различните лица.

Беше облечен като нюйоркски портиер: дълго черно палто, лъснати обувки и черен цилиндър, който някак успяваше да крепи на двойната си глава.

— Хайде, Анабет! — извика лявото лице. — Побързай!

— Не го слушайте! — обади се дясното. — Ужасно е груб. Насам, госпожице.

Анабет се ококори.

— Ъъ... не...

Тайсън се намръщи.

— Този смешен тип има две лица!

— Смешният тип има и уши! — скара му се лявото лице. — Хайде, елате насам, госпожице.

— Не, не! — възрази дясното. — Пътят е насам. Говорете с мен, моля ви!

Двуликото създание впи настойчиво погледи в Анабет. Беше невъзможно да се гледат едновременно двете лица, човек трябваше да си избере или едното, или другото. Изведнъж осъзнах, че точно това беше целта на двуликия — да накара Анабет да направи своя избор.

Зад него започваха два коридора, затворени с дървени врати с големи железни ключалки. При първото ни преминаване в залата тях ги нямаше. Двуликият портиер държеше сребърен ключ и постоянно го премятеше ту в лявата, ту в дясната си ръка. Зачудих се дали все пак не бяхме попаднали в друга зала, но пък фризьт с боговете си беше същият.

Проходът, по който бяхме дошли, изчезна и на негово място се появи гладка стена, покрита с цветна мозайка. Нямаше как да се върнем обратно.

— Вратите са затворени — рече Анабет.

— Добро утро! — извика подигравателно лявото лице.

— Накъде водят? — попита тя.

— Вероятно едната води точно натам, където желаете да стигнете — обади се ласкаво дясното лице. — А другата — към сигурна смърт.

— Знам кой сте! — изведнъж рече Анабет.
— Браво, умница! — подхвърли присмехулно лявото лице. — А знаеш ли коя врата да избереш? Хайде, нямам цял ден на разположение.
— Защо се опитвате да ме объркате? — попита тя.
Дясното лице се усмихна.
— Ти водиш останалите, скъпа. Всички решения са на твоите плещи.
Нали точно това искаше?
— Ами...
— Познаваме те, Анабет! — заяви лявото лице. — Знаем с какво се бориш всеки ден. Знаем колебанията ти. Но рано или късно ще трябва да вземеш решение. И това решение може да струва живота ти.
Нямах представа за какво говореха, но май не ставаше дума само за двете врати.
Анабет пребледня като платно.
— Не... не искам...
— Оставете я на мира! — извиках аз. — И кой си ти?
— аз съм най-добрият ти приятел! — отвърна дясното лице.
— А аз — най-злият ти враг — добави лявото.
— аз съм Янус — едновременно произнесоха двете лица. — Стражът на вратите. Бог на избора, на началото и на края.
— След малко ще си поговоря и с теб, Персей Джаксън, — обеща дясното лице. — Но сега е ред на Анабет. — То се изкикоти доволно. — Толкова е забавно!
— Млъкни! — заповяда лявото лице. — Това е сериозна работа. Един лош избор може да провали целия ти живот. Да доведе до смъртта ти и до смъртта на приятелите ти. Така че, решавай, Анабет! Избирай!
Настръхнах, спомних си думите от пророчеството „сътвения дъх на Атина кръвта...“.
— Недей! — извиках аз.
— Страхувам се, че няма друг избор — отвърна весело дясното лице.
Анабет облиза устни.
— Избирам... избирам...
Но преди да успее да посочи коя врата избира, изведнъж грейна ярка светлина.
Янус закри очите си с ръце. Когато светлината изчезна, видях до фонтана една жена.
Беше красива и елегантна, с дълга коса с цвят на шоколад, сплетена на плитки със златни панделки. Бялата й рокля беше на вид най-обикновена, но когато жената пристъпеше, в тъканта потрепваха различни цветове — като в капка бензин във вода.
— Янус — поде тя, — пак ли вършиш пакости?
— Нищо подобно, господарке! — уплашено отрече дясното лице.
— Да! — заяви лявото.
— Млъкни! — сопна се дясното.
— Моля? — вдигна вежди жената.
— Не говорех на вас, господарке! Говорех на себе си!
— Ясно — кимна тя. — Много добре знаеш, че си подранил. Още не й е дошло времето да избира. Но затова пък сега аз ще ти дам възможност за избор: или ще оставиш тези герои на мен, или ще те превърна във врата и после ще я разруша.
— Каква врата по-точно? — попита лявото лице.

— Млъкни! — извика дясното.

— Френските ми харесват — продължи замислено лявото. — От тях влиза светлина.

— Престани! — жално изпищя дясното. — Не говоря на нас, господарке! Тръгвам си, разбира се. Просто малко се забавлявах. Върших си работата. Предлагах възможности за избор.

— Предизвикваше колебания — поправи го жената. — Изчезвай!

— Развали ни купона — измърмори недоволно лявото лице, след това Янус вдигна сребърния ключ, завъртя го във въздуха, все едно отключваше невидима врата, и изчезна.

Непознатата се обърна към нас и сърцето ми се спусна в петите. В очите ѝ пламтеше съдржана мощ. „Или ще оставиш тези герои на мен...“ Това определено не ми звучеше добре. За миг ми се прииска да бяхме рискували с Янус и да бяхме направили своя избор. Но след това жената се усмихна.

— Сигурно сте гладни — рече тя. — Да седнем и да поговорим.

Вдигна ръка и старият римски фонтан се съживи. Във въздуха заискряха струи чиста вода. Появи се мраморна маса, отрупана с чинии със сандвичи и кани с лимонада.

— Коя... коя сте вие? — попитах смаяно.

— Хера — усмихна се тя, — повелителката на небесата.

Бях виждал Хера веднъж на съвета на боговете, но не ѝ бях обърнал внимание, тъй като тогава се вихреше спор дали да ни убият, или не.

Не помнех да е изглеждала толкова... обикновена. Разбира се, на Олимп боговете бяха високи по десет метра и затова и дума не можеше да става за нормален външен вид, но пък сега Хера приличаше на най-обикновена майка.

Поднесе ни сандвичи и ни напълни чашите с лимонада.

— Мили Гроувър — рече тя, — салфетката е за бърсане, а не за ядене.

— Добре, госпожо — отвърна той.

— Тайсън, толкова си отслабнал. Не искаш ли още един сандвич с фъстъчено масло?

Тайсън леко си оригна.

— Благодаря, любезна госпожо.

— Царице Хера — обади се Анабет, — не мога да повярвам... Какво правите в Лабиринта?

Хера се усмихна. Щракна с пръсти и разчорлената коса на Анабет изведнъж засия като след сто разресвания с гребен. Прахолякът и калта изчезнаха от лицето ѝ.

— Дойдох да ви видя, естествено — отвърна богинята.

С Гроувър се спогледахме притеснено. Боговете рядко идваха просто ей така, от добро сърце. Винаги искаха нещо.

Но това не ми попречи да си хапна няколко сандвича с пуешко и чипс. Не си бях давал сметка колко бях гладен. Тайсън се тъпчеше със сандвичи с фъстъчено масло, а Гроувър се наливаше с лимонада и хрупаше чашите от морска пяна, все едно бяха фунийки за сладолед.

— Не знаех... — поде Анабет. — Не знаех, че харесват героите.

Хера се усмихна добродушно.

— Заради онова недоразумение с Херкулес ли? Направо не е за вярване как едно дребно недоразумение може да ти остави толкова лошо име.

— Недоразумение ли? Не сте ли се опитали да го убие на няколко пъти?

Богинята махна с ръка.

— Това са стари работи, скъпа. Освен това, той беше дете на любимия ми съпруг от друга жена. Чашата на търпението ми преля, признавам. Но след това със Зевс минахме през процедура за преодоляване на проблемите в брака при един невероятен психотерапевт. Признахме си честно всичко и вече се разбираме — особено след последната му авантюра.

— Имате предвид аферата му с майката на Талия ли? — попитах аз и веднага ми се прищя да си прехапя езика. Щом чу името на нашата приятелка, Хера ми хвърли леден поглед.

— Пърси Джаксън, нали? Едно от... децата на Посейдон. — Имах чувството, че в главата ѝ се въртеше друга дума, а не „деца“. — Доколкото си спомням, на съвета за зимното слънцестоене гласувах да те оставим жив. Надявам се, че не съм сгрешила.

Обърна се към Анабет със слънчева усмивка.

— Във всеки случай, не ти желая злото, момичето ми. Знам колко е трудна задачата ти. Особено когато трябва да се справяш с пакостници като Янус.

Анабет смутено сведе поглед.

— Той защо се появи тук? Направо ме побъркваше!

— Да, точно това се е опитвал да направи — кимна Хера. — Трябва да си дадеш сметка, че дребните божества като Янус винаги са страдали за незначителната роля, която им е отредена във Вселената. Боя се, че някои от тях не обичат Олимп и не е трудно да бъдат убедени да подкрепят баща ми.

— Баща ви? — обадох се аз. — А, да.

Бях забравил, че Кронос е баща и на Хера, не само на Зевс, Посейдон и останалите по-стари олимпийски богове. Вероятно това означаваше, че на мен Кронос ми се падаше дядо, но тази мисъл ми се стори толкова шантава, че побързах да я отпъдя.

— Постоянно трябва да държим под око дребните божества — продължи Хера. — Янус, Хеката, Морфей се кълнат във вярност на Олимп, но въпреки това...

— Затова Дионис го нямаше в лагера — сетих се аз. — Беше заминал да ги наобиколи.

— Точно така. — Хера впи поглед в избледнелите стенописи на олимпийските богове. — В тези тежки времена дори и боговете губят кураж. Започват да държат на дребнави, глупави неща. Забравят за цялото, превръщат се в егоисти. Но, както знаете, аз съм закрилница на брака. Уповавам се на постоянството. Човек трябва да надмогне крамолите и хаоса, да не губи надежда. Никога да не забравя целта си.

— А каква е вашата цел? — попита Анабет.

Богинята се усмихна.

— Да не допусна семейството ми да се разпадне, разбира се. А в момента най-добрият начин за това е да помогна на вас. Страхувам се, че Зевс не ми позволява да се намесвам много. Но веднъж на век-два, когато начинанието на героя е особено скъпо на сърцето ми, моят съпруг ми дава правото да изпълня едно желание.

— Желание?

— И преди да го изречеш, позволи ми първо да ти дам няколко съвета. Знам, че търсиш Дедал. Неговият лабиринт е загадка и за мен самата. Но ако

искате да узнаете съдбата му, най-добре идете в пещите на сина ми Хефест. Дедал е велик изобретател, човек по неговия вкус. Едва ли има друг простосмъртен, на когото Хефест толкова да се е възхищавал. Ако някой е поддържал връзка с Дедал и може да ви каже какво е станало с него, това е Хефест.

— Но как да стигнем при него? — попита Анабет. — Точно това е желанието, което ще отправя към вас: да ни помогнете да се ориентираме в Лабиринта.

Хера като че ли изглеждаше разочарована.

— Така да бъде. Но знай, че си пожела нещо, с което така или иначе вече разполагаш.

— Как така?

— Средството за ориентирание в Лабиринта вече е на твое разположение. — Тя се обърна към мен. — Пърси знае за какво говоря.

— Така ли? — изненадах се аз.

— Не е честно! — възкликна Анабет. — Защо не ни кажете какво е то?

Хера поклати глава.

— Едно е да разполагаш с нещо, друго е да имаш мозъка да го използваш. Сигурна съм, че майка ти Атина би се съгласила с мен.

В залата отекна отглас от гръм, стоварил се някъде далеч от нас. Хера се изправи.

— Това беше за мен. Зевс губи търпение. Помисли хубаво над думите ми, Анабет. Намери Хефест. Сигурно ще се наложи да минете през ранчото. Но не се бавете дълго там. И използвайте всичко, с което разполагате, колкото и обикновено да ви се струва.

Вдигна ръка към двете врати и те изчезнаха, на тяхно място се появиха отворите на два прохода.

— И едно последно нещо, Анабет. Днес отложих твоя избор, но все някога ще трябва да го направиш. Както каза Янус, рано или късно ще се наложи да вземеш решение. Сбогом!

Хера се превърна в бял дим. С нея изчезна и храната, и сандвичът, който Тайсън тъкмо поднасяше към устата си, се стопи във въздуха. Водата във фонтана замлъкна. Мозайката по стените потъмня и отново се покри с прах. Залата си върна предишния мрачен облик.

Анабет ядосано тропна с крак.

— И каква помощ беше това? „Вземете си сандвичи. Пожелайте си нещо. О, сами се оправяйте! Чао!“

— Чао — повтори тъжно Тайсън, гледайки празната чиния.

— Тя каза, че Пърси знае за какво става дума — обади се Гроувър.

Всички се обърнаха към мен.

— Но не е така — рекох. — Нямам представа за какво говореше.

Анабет въздъхна.

— Добре. Не ни остава нищо друго, освен да продължим.

— Накъде? — попитах. Чудех се дали да не разпитам по-подробно Анабет за избора пред нея, за който беше споменала Хера, но в този миг Гроувър и Тайсън едновременно скочиха и застанаха един до друг, все едно го бяха репетирали.

— Наляво! — извикаха те в един глас.

Анабет се намръщи.

— Защо?

— Защото от десния коридор идва нещо — отвърна Гроувър.

— При това огромно — добави Тайсън. — И бързо.

— Значи наляво — кимнах аз и поехме по тъмния коридор.

СЕДМА ГЛАВА

ТАЙСЪН ОРГАНИЗИРА БЯГСТВО ОТ ЗАТВОРА

Добрата новина: левият тунел беше прав, без завои, извивки и разклонения. Лошата новина: свършваше в задънена улица. Изминахме тичешком петдесетина метра и пред нас се изпречи голяма скала. Зад гърба ни отекваха стъпки и тежко дишане. Нещо — със сигурност не беше човек — ни преследваше по петите.

— Тайсън — рекох, — можеш ли...

— Да! — Той се засили и удари с рамо скалата с такава сила, че целият проход се разтресе. От тавана се посипа прах.

— Побързай! — извика Гроувър. — Внимавай да не срутиш всичко, но побързай!

Най-накрая скалата се отмести с ужасяващо стържене. Тайсън я избута навътре и ние влязохме след нея.

— Да я върнем обратно! — заповяда Анабет.

Подредихме се от другата страна на скалата и натиснахме с всички сили. Бутнахме я на мястото ѝ, запечатвайки отвора. Онова, което ни преследваше, изръмжа недоволно.

— Затворихме го! — обявих доволно.

— Или по-скоро себе си затворихме — поправи ме Гроувър.

Обърнах се. Намирахме се в малко помещение с бетонни стени и тежка врата с метални решетки. Бяхме се озовали в затворническа килия.

— Какво е това, в името на Хадес? — Анабет дръпна решетката. Тя не помръдна. През пречките се виждаха поне три етажа с килии, подредени в кръг около бетониран плац.

— Затвор — отвърнах. — Тайсън може да се опита да...

— Шшшт! — спря ме Гроувър. — Чуйте!

Някой плачеше. Чуваше се и още нещо — дрезгав глас нареждаше на непознат език. Думите звучаха странно, като въртящи се в барабан на пералня камъни.

— На какъв език говори? — прошепнах.

Тайсън се ококори.

— Не може да бъде!

— Какво? — попитах аз.

Той сграбчи решетките и ги изви така, че дори и възрастен циклоп можеше да мине през образувалата се пролука.

— Почакай! — извика Гроувър.

Тайсън обаче изобщо не му обърна внимание. Хукнахме след него. Затворът тънеше в мрак, само няколко флуоресцентни лампи мъждукаха над главите ни.

— Знам къде сме — заяви изведнъж Анабет. — Това е Алкатрас!

— Онзи остров край Сан Франциско?

Тя кимна.

— От училище са ни водили на екскурзия там. Сега е музей.

Трудно ми беше да повярвам, че сме изскочили от Лабиринта в другия край на страната, но пък Анабет беше живяла цяла година в Сан Франциско, за да държи под око връх Тамалпаис от другата страна на залива. Сигурно знаеше за какво говори.

— Не мърдайте! — изсъска Гроувър.

Но Тайсън продължи напред. Гроувър го сграбчи за ръката и го дръпна с всичка сила.

— Спри! — прошепна той. — Не го ли виждаш?

Проследих накъде сочеше и стомахът ми се сви. От другата страна на плаца, на пътеката пред килиите на втория етаж, стоеше най-ужасното чудовище, което бях срещал до този момент.

Приличаше на кентавър с глава на жена. Но долната му част не беше на кон, а на дракон — дълго поне десет метра черно люспесто тяло с огромни нокти и бодлива опашка. По краката му се увиваха гъвкави израстъци като ластари на лоза, но всъщност това бяха змии — стотици пепелянки съскаха, гърчеха се и стрелкаха раздвоените си езици на всички страни. Косата на жената също беше от змии, като на Медуза. А най-странното беше, че на кръста ѝ, там, където той преминаваше в драконовско туловище, кожата постоянно шаваше и от нея изскачаха животински глави — свирепозъбен вълк, мечка, лъв, — все едно чудовището носеше колан, на който се редуваха да се появяват различни създания. Имах чувството, че гледах нещо недовършено, нещо невероятно древно, създадено в зората на историята, когато формите още не са били изчистени и ясни.

— Тя е! — простена Тайсън.

— Наведете се! — заповяда Гроувър.

Клекнахме в сенките. Чудовището като че ли не ни беше забелязало. То говореше на някого в една от килиите. Точно оттам идваше плачът. Жената дракон рече нещо на странния си груб език.

— Какво казва? — прошепнах аз. — Какъв е този език?

— Най-древният език — отвърна разтреперан Тайсън, — на който майката Земя е говорила с титаните и... с другите си деца. Преди да се появят боговете.

— Ти разбираш ли я? — попитах. — Можеш ли да преведеш?

Тайсън притвори очи и заговори с ужасяващ дрезгав женски глас:

— Ще служиш на господаря на страданието!

Анабет се сви.

— Побиват ме тръпки, когато го прави!

Като всички циклопи, Тайсън имаше изключително остър слух и умееше да имитира гласове. Когато заговореше с чужд глас, все едно изпадаше в транс.

— Няма да се подчиня! — рече той с дълбок плътен глас.

После отново заговори с гласа на чудовището:

— В такъв случай с радост ще продължа мъченията ти, Бриарей. — Тайсън произнесе името толкова сподадено, че едва го чух. За първи път го виждах така развълнуван, че да не успее да поддържа имитацията на чуждия глас. — Първият ти плен ще ти се стори песен в сравнение с това, което те очаква сега! Помисли си хубаво, докато се върна.

Жената дракон се отправи към стълбището, пепелянките по краката ѝ така съскаха, че все едно носеше шушкаща сламена пола. Разпери криле — едва сега забелязах, че от двете страни на драконовското туловище имаше

огромни ципести криле — и литна над плаца. Свихме се в сенките. Чудовището прелетя над нас, в лицето ме удари горещ дъх с миризма на сяр, и изчезна.

— Ууужас — заекна Гроувър. — Това е най-силното чудовище, което съм срещал досега!

— Най-страшният кошмар на циклопите — прошепна Тайсън. — Кампе.

— Кой? — попитах аз.

Той преглътна.

— Всеки циклоп я знае. С нея ни плашат като деца. Тя е била пазачът на затвора, където са ни държали в лошите години.

Анабет кимна.

— Сетих се. Когато се възцарили, титаните затворили първите деца на Уран и Гея — циклопите и хекатонхейрите.

— Хека... какво? — премигах аз.

— Сторъките — отвърна тя. — Така са наречени, защото... ами защото имат по сто ръце. Те са по-големите братя на циклопите.

— И са невероятно могъщи! — обади се Тайсън. — Непобедими! Високи до небето. Толкова са силни, че могат да съборят планините с голи ръце!

— Чудесно — кимнах. — Стига да не си планина, разбира се.

— Кампе е била техният пазач — рече той. — По заповед на Кронос. Държала ги затворени в Тартар и ги измъчвала, докато не се появил Зевс. Той убил Кампе и освободил циклопите и сторъките, за да му помогнат в борбата срещу титаните.

— А сега Кампе се е върнала — рекох.

— Лошо — обобщи с една дума положението Тайсън.

— И кой е в онази килия? — попитах. — Спомена някакво име...

— Бриарей! — Той изведнъж живна. — Бриарей е от сторъките. Те са високи до небето и...

— Да, да — прекъснах го аз. — И могат да съборят планините с голи ръце.

Вдигнах поглед, чудех се как, ако си висок до небето, може да се побереш в тясната килия, и какво ли трябва да са ти направили, за да плачеш.

— Най-добре да отидем да проверим — рече Анабет, — преди Кампе да се е върнала.

С приближаването към килията плачът се усили. Надникнах през решетките и смаяно се спрях. Затвореното вътре създание беше колкото човек, но с много светла млечнобяла кожа. Носеше препаска на слабините си и все едно беше с памперс. Стъпалата му изглеждаха несъразмерно големи, с по четири пръста с напукани мръсни нокти. Горната част на тялото обаче беше още по-странна. В сравнение с него, Янус си беше направо нормален. От гръдния кош стърчаха толкова ръце, че не можех да ги преброя. Те като че ли си бяха съвсем обикновени, но бяха толкова много и така преплетени, че гърдите му приличаха на завъртени на вилица спагети. Няколко от ръцете бършеха стичащите се от очите сълзи.

— Или небето не е толкова високо, колкото е било навремето — измърморих аз, — или той е най-дребният от братята.

Тайсън обаче не ми обърна внимание. Коленичи пред вратата и извика:

— Бриарей!

Хлипането спря.

— Велики сторъки! — продължи Тайсън. — Помогни ни!

Бриарей вдигна глава. Издълженото му лице беше тъжно, с крив нос и криви зъби. Очите му бяха кафяви — ама изцяло кафяви, без зеници и без бялото на очите, все едно бяха направени от топчета глина.

— Бягай, циклопе — отвърна нещастно Бриарей. — Не виждаш ли, че дори и на себе си не мога да помогна.

— Ти си от сторъките! — настоя Тайсън. — За теб няма нищо непосилно!

Бриарей си избърса носа с пет-шест от ръцете си. Някои от другите си играеха с парчета метал и дърво, отчупени от леглото — напомни ми на Тайсън, който по същия начин постоянно си майстореше нещо. Не можех да отделя поглед от тях. Те като че ли живеяха свой собствен живот. За нула време направиха лодка, а след това я разглобиха. Други ръце драскаха с нокти по бетонния под. Трети пък играеха на „камък, ножица, хартия“. Няколко правеха сенки — зайчета и птици — по стената.

— Не мога — простена Бриарей. — Кампе се е върнала! Титаните ще се вдигнат и пак ще ни хвърлят в Тартар!

— Не говори така! Покажи ни смелото си лице! — извика Тайсън.

За миг лицето на Бриарей се преобрази. Кафявите очи си останаха същите, но всичко останало беше различно — гордо вирнат нос, изписани вежди и странна, леко насилена усмивка. След това обаче отново се появи предишното.

— Няма смисъл — въздъхна той. — Уплашеното ми лице пак се връща.

— Как го направи? — попитах смаяно аз.

Анабет ме сръга.

— Не бъди груб! Сторъките имат по петдесет лица.

— Ще им е трудно да ги снимат за училищния албум — измърморих аз.

Тайсън обаче не се предаваше.

— Ще успеем, Бриарей! Ние ще ти помогнем. Ще ми дадеш ли автограф?

Сторъкият подсмръкна.

— Имаш ли сто химикала?

— Хей — прекъсна ни Гроувър. — Не бива да се мотаем тук. Кампе всеки момент може да се върне. Рано или късно ще ни усети.

— Отвори вратата — рече Анабет.

— Да! — извика Тайсън и се усмихна гордо. — Бриарей може да го направи. Той е много силен. По-силен и от циклопите дори! Гледайте!

Бриарей простена. Няколко от ръцете му започнаха да играят на „гори, гори, огънче“, но нито една не се осмели да хване решетките.

— Ако е толкова силен — попитах аз, — какво прави в затвора?

Анабет отново ме сръга.

— Не виждаш ли, че не е на себе си от страх — прошепна тя. — Кампе го е държала затворен в Тартар хиляди години. На негово място ти как би се чувствал?

Сторъкият отново захлупи лицето си в шепи.

— Бриарей? — повика го Тайсън. — Какво... какво ти става? Покажи ни мощта си!

— Тайсън — рече Анабет, — по-добре ти свали решетките.

Усмивката на Тайсън бавно угасна.

— Ще сваля решетките — повтори той. Сграбчи вратата на килията и направо я изтръгна от пантите.

— Хайде, Бриарей — подкани го Анабет. — Да се махаме от тук!

Тя протегна ръка. За частица от секундата на лицето на сторъкия се изписа надежда. Няколко от ръцете му се протегнаха напред, но други ги пернаха силно.

— Не мога — простена той. — Тя ще ме накаже.

— Спокойно — отвърна Анабет. — И преди си се бил срещу титаните и сте ги победили, нали? Помниш ли?

— Помня войната. — Лицето му отново се преобрази: навъсено чело и свити устни. Сигурно това беше замисленото му лице. — Гръмотевици разтърсваха небето. Ние хвърляхме канари. Титаните и чудовищата едва не надделяха. А сега отново набират сили, каза Кампе.

— Не я слушай — обадох се аз. — Да вървим!

Той не помръдна. Гроувър беше прав. Нямахме много време, Кампе скоро щеше да се върне. Но не можехме да оставим сторъкия тук. Тайсън щеше да си изплаче очите.

— Да направим една игра на камък, ножица, хартия — предложих аз. — Ако спечеля, идваш с нас. Ако загубя, ще те оставим в затвора.

Анабет ме изгледа все едно съм полудял.

На лицето на Бриарей се изписа съмнение.

— Винаги печеля на камък, ножица, хартия.

— Нека пробваме тогава!

Ударих с юмрук дланта си три пъти.

Бриарей повтори движенията с всичките си сто ръце, което прозвуча като армия, направила три стъпки напред. Резултатът беше самосвал камъни, ножици като за цял клас и достатъчно хартия, за да се направи ескадрила самолетчета.

— Нали ти казах — рече той тъжно. — Винаги... — Лицето му се преобрази в объркване. — Какво е това?

— Пистолет — отвърнах. Бях свил пръстите с юмрук, само палецът сочеше напред, а показалецът — нагоре. Пол Шарън ми беше показал този номер. — Пистолетът побеждава всичко.

— Не е честно!

— Кой е казал, че ще бъде честно? Кампе няма да постъпи честно, ако продължим да се мотаем тук. Ще те обвини, че ти си изтръгнал вратата. Хайде, да вървим.

Бриарей заподсмърча.

— Полубоговете са такива измамници!

Но въпреки това се надигна и излезе от килията.

Ободрих се. Трябваше само да слезем долу и да намерим входа към Лабиринта и бяхме спасени. В този миг Тайсън застина.

В двора под нас стоеше Кампе.

— Назад! — извиках аз.

Хукнахме обратно по пътеката. Този път Бриарей ни последва, без да мрънка. Даже изскочи начело, размахвайки уплашено стоте си ръце.

Зад нас се чу плясък на грамадни криле, Кампе се беше вдигнала във въздуха. Чудовището така съскаше и ръмжеше на древния си език, че не се нуждаех от преводач, за да се досетя, че лошо ни се пишеше.

Спуснахме се по едни стълби, надолу по някакъв коридор, профучахме край кабинката на пазачите и отново се озовахме на плаца.

— Наляво! — заповяда Анабет. — Мисля, че миналия път, на екскурзията, влязохме оттук.

Озовахме се в широк двор, ограден с бодлива тел, покрай която стърчаха няколко наблюдателници. Отдавна не бяхме попадали под открито небе и ярката слънчева светлина ме заслепи. Около нас обикаляха туристи и щракаха с фотоапарати. Откъм океана подухваше хладен вятър. На юг от нас се белееше красивият Сан Франциско, а от другата страна, над Тамалпаис, се събираха черни буреносни облаци. Те се въртяха стремглаво като пумпал около върха, на който беше прикован Атлас и където се възраждаше крепостта на титаните Отрис. Туристите обаче като че ли не забелязваха надвисналата страшна буря и спокойно се разхождаха насам-натам.

— Лошо — отбеляза Анабет, впила поглед на север към върха. — Цяла година връхлитаха бури, но това...

— Не спирайте! — простена Бриарей. — Зад нас е!

Хукнахме към другия край на двора.

— Кампе няма да успее да мине през вратата — рекох аз с надежда.

И в този миг стената се срути.

Туристите се разпищяха, а от прахоляка и сипещите се камъни се надигна Кампе, чиито разперени криле хвърлиха сянка върху целия двор. Държеше два закривени меча — дълги бронзови ятагани, от които се виеха злокобни зелени изпарения, чийто горещ кисел дъх се усещаше чак при нас.

— Отрова! — изпищя Гроувър. — Внимавайте! Само едно докосване и...

— И ще умрем? — предположих аз.

— Ъъъ... да, но в страшни мъки.

— Значи по-добре да стоим по-далеч от тях — рекох.

— Бриарей, бий се! — подкани го Тайсън. — Покажи истинския си ръст!

Вместо това обаче Бриарей като че ли се сви още повече и надяна уплашеното си до смърт лице.

Кампе пое тромаво към нас, стотици пепелянки се гърчеха от тялото й.

За миг се поколебах дали да не извадя Въртоп и да си пробвам късмета срещу нея, но при тази мисъл сърцето ми отиде в петите. След това Анабет изрече точно това, което и на мен ми се въртеше в главата:

— Бягайте!

Това сложи край на двоуменията ми. Нямахме начин да се преборим с това чудовище. Прекосихме тичешком двора и излетяхме през портала на улицата. Кампе се носеше след нас. Наоколо пищяха и се шураха простосмъртни. Виеха сирени.

Когато стигнахме до кея, там тъкмо беше пристигнало едно туристическо корабче. Новата група посетители се спря изненадано, щом видяха как тичахме към тях, следвани по петите от изплашени туристи, които на свой ред бяха следвани от... не знам какво виждаха простосмъртните през мъглата, но със сигурност е било нещо ужасно.

— Корабът? — извика Гроувър.

— Много е бавен — отвърна Тайсън. — Единственият ни шанс е Лабиринтът.

— Трябва да й отвлечем вниманието — рече Анабет.

Тайсън изтръгна един стълб от тези, по които се прокарваха електрическите кабели.

— Аз ще я спра. Вие вървете.

— Ще ти помогна — обадох се аз.

— Не — поклати глава той. — Върви. Отровата й не е страшна за циклопите. Ще боли, но няма да ме убие.

— Сигурен ли си?

— Успех, братко. Ще се видим долу.

Не ми се искаше да го оставя. Вече бях губил Тайсън веднъж и не исках да рискувам отново. Но нямаше време за спорове, а и не ми хрумваше по-добра идея. С Анабет и Гроувър хванахме по една от ръцете на Бриарей и го повлякохме към сергиите, а Тайсън изрева, наведе стълба като копие и нападна чудовището като някакъв средновековен рицар на турнир.

Кампе беше впила кръвожадния си поглед в Бриарей, но щом Тайсън стовари стълба в гърдите й и я прикова към стената, насочи вниманието си към него. Нададе грозен писък, заразмахва ятаганите и накълца стълба на парчета. Навсякъде около нея хвърчеше отрова, която щом капнеше на земята, със съскане разтваряше асфалта.

Тайсън отскочи назад. Змиите в косата на Кампе се гърчеха разгневени, пепелянките по краката й стрелкаха езици във всички посоки. От странните лица на корема й изскочи лъв и изрева.

Докато тичахме обратно към килиите, за миг обърнах глава и видях как Тайсън вдига една сергия със сладолед и я хвърля по чудовището. Разлетяха се пръски сладолед и отрова, по змиите в косата на Кампе полепнаха парченца плодове и ядки.

— Не мога повече — изохка Бриарей.

— Тайсън рискува живота си, за да ти помогне! — изкрещях аз. — Ще се справиш!

Вече бяхме пред килиите. Чу се гневен рев. Хвърлих поглед през рамо, Тайсън тичаше с всички сили към нас, преследван от омазаната със сладолед и окичена с тениски Кампе. Върху изскачилата от корема й мечешка глава накриво бяха кацнали пластмасови слънчеви очила.

— По-бързо! — подкани ни съвършено ненужно Анабет.

Стигнахме до килията, през която бяхме дошли, само че сега стената беше абсолютно гладка — нямаше и следа от скалата, с която бяхме запушили входа.

— Потърси знака! — заповяда Анабет.

— Ето го! — Гроувър докосна една драскотина и тя се превърна в гръцката буква делта Δ. Знакът на Дедал засия в синьо и в каменната стена се отвори врата.

Времето ни изтичаше. Тайсън летеше към нас, а ятаганите на Кампе свистяха във въздуха над главата му, поваляйки решетки и зидове.

Бутнах Бриарей в Лабиринта, след него се шмугнаха Анабет и Гроувър.

— Ще се справиш! — извиках на Тайсън, но още в същия миг си дадох сметка, че нямаше да успее. Кампе го настигаше. Вдигна ятаганите си. Трябваше да й отвлека вниманието. Натиснах часовника си и той се превърна в бронзов щит. Засилих се и го метнах срещу чудовището.

ФРАС! Щитът се стовари в лицето на Кампе и за секунда тя се спря, което беше напълно достатъчно Тайсън да профучи край мен в зейналия проход. Последвах го.

Кампе се хвърли след нас, но закъсня. Каменната врата се затвори и
вълшебната ѝ сила ни спаси. Проходът се разтrese от ударите на чудовището
и от гръмовния му рев. Без да се помайваме, ние хукнахме напред в мрака. За
първ (и последен) път се радвах да бъда отново в Лабиринта.

ОСМА ГЛАВА

СТИГАМЕ ДО ЧУДОВИЩНОТО РАНЧО

Спряхме да починем в една пещера с водопади. В средата имаше яма, пълна с вода, край която обикаляше хлъзгава тясна пътека. По четирите стени се стичаше вода от големи тръби и се спускаше в ямата, чието дъно не се виждаше дори и на светлината на фенерчето.

Бриарей се отпусна немощно край стената. Гребна с десетина шепи и си напписа лицето.

— Тази яма отива в Тартар — прошепна той. — Би трябвало да скоча в нея, за да не съм ви в тежест.

— Не говори така — отвърна Анабет. — Може да дойдеш с нас в лагера. Да ни помогнеш да се подготвим за войната. Ти най-добре знаеш как да победим титаните.

— Нищо не мога да ви дам — поклати глава сторъкият. — Всичко съм загубил.

— А братята ти? — обади се Тайсън. — Другите двама сигурно все още са високи до небето! Може да те заведем при тях.

Изражението на Бриарей стана печално.

— Тях вече ги няма. Стопиха се.

Водопадите боботеха. Тайсън заби поглед в ямата и премига, за да спре сълзите си.

— Как така са се стопили? — попитах аз. — Мислех, че чудовищата са безсмъртни, също като боговете.

— Пърси — обади се тихо Гроувър, — дори и безсмъртието си има граници. Понякога... понякога чудовищата потъват в забвение и губят волята си да бъдат безсмъртни.

Зачудих се дали не си мислеше за Пан. Спомних си как Медуза беше казала, че сестрите ѝ, другите две горгони, са починали и тя е останала сама. Миналата година Аполон беше споменал, че старият бог Хелиос изчезнал, като му оставил задълженията си на бог на Слънцето. Не се бях замислял за това, но сега, като гледах Бриарей, си дадох сметка колко е ужасно да си толкова стар — на хиляди и хиляди години, и абсолютно сам.

— Трябва да вървя — рече Бриарей.

— Армията на Кронос ще нападне лагера — каза Тайсън. — Имаме нужда от теб.

Сторъкият увеси глава.

— Не мога, циклопе.

— Ти си силен!

— Вече не съм.

Бриарей се изправи.

— Хей! — Хванах една от ръцете му и го дръпнах настрани, където водата щеше да заглуши думите ни. — Бриарей, имаме нужда от теб. Ако не си забелязал, Тайсън вярва в теб. Рисува живота си, за да те спаси.

Набързо му разказах всичко — за намеренията на Люк да нападне лагера, за входа на Лабиринта, работилницата на Дедал, златния ковчег на

Кронос.

Но той поклати глава.

— Не мога. Няма как да направя пистолет, който да спечели тази игра.
— И той сви стоте си ръце в юмруци с протегнати напред показалци и вдигнати палци.

— Може би точно заради това се стопяват чудовищата — рекох. — Не защото простосмъртните спират да вярват в тях, а защото вие просто сами се отказвате.

Кафявите му очи се впиха в мен. Лицето му отново се промени в изражение, което ми беше добре познато — срам. След това Бриарей се обърна и уморено потъна в сенките.

Тайсън се разхлипа.

— Не плачи — Гроувър нерешително го потупа по рамото, което за него беше върховна проява на смелост.

Тайсън кихна.

— Как да не плача, козльо? Той беше моят герой!

Напразно се чудех какво да сторя, за да го ободря.

Накрая Анабет стана и метна раницата си на раменете.

— Хайде, момчета, да вървим. Тази яма ме плаши. По-добре да намерим някое по-подходящо място да поспим.

Настанихме се в проход, изсидан от големи мраморни блокове с прикрепени по стените бронзови поставки за факли. На мен ми приличаше на старогръцка гробница. Явно беше от по-старата част на Лабиринта и Анабет реши, че това е добър знак.

— Сигурно сме близо до работилницата на Дедал — рече тя. — Починете си хубаво. Ще продължим утре сутринта.

— И как ще познаем, че е дошло утрото? — измърмори кисело Гроувър.

— Хайде, заспивай — отвърна Анабет.

Гроувър не чака втора подкана. Извади стиска слама от раницата си, хапна малко, а от останалото си направи възглавница и веднага захърка. Тайсън се мота известно време. Поигра си с разни метални парченца, с които майстореше нещо, но все не беше доволен от резултата и постоянно разглобяваше това, което сглобеше.

— Съжалявам, че хвърлих щита — рекох. — Толкова труд вложи, за да го поправиш.

Тайсън вдигна глава. Окото му беше почервенияло от плач.

— Не се тревожи, братко. Ти ме спаси. Ако Бриарей ни беше помогнал, нямаше да се наложи да използваш щита.

— Той просто беше изплашен — отвърнах. — Сигурен съм, че ще преодолее страха си.

— Вече не е силен — поклати глава Тайсън. — Вече не е важен...

Въздъхна тежко и затвори око. Металните чаркове паднаха от ръцете му и се разпиляха на пода.

Опитах се и аз да заспя, но не успях. Когато те преследва огромен дракон с женска глава, размахващ отровни мечове, не е лесно да се отпуснеш. Примъкнах спалния си чувал до Анабет, която беше поела първия пост.

Настаних се до нея.

— Спи! — нареди тя.

— Не мога. Ти добре ли си?

— Защо да не съм добре? Нали виждаш как мина първият ден, в който съм начело? Всичко е страхотно!

— Ще се справим — отвърнах. — Ще намерим работилницата преди Люк.

Тя отметна косата от лицето си. По брадичката ѝ имаше засъхнала кал. Сигурно точно така беше изглеждала, когато като малка е обикаляла из страната с Талия и Люк. Веднъж, макар и само на седем години, Анабет ги беше спасила от бърлогата на един циклоп. Дори и когато беше изплашена, както сега, в нея се криеше невероятна смелост.

— Поне да имаше някаква логика — оплака се тя. — Не спираме да вървим, а нямаме идея къде ще се озовем накрая. Как може за един ден да стигнем от Ню Йорк в Калифорния?

— В Лабиринта пространството е различно.

— Знам, знам. Просто... — Погледна ме нерешително. — През цялото време съм се самозалъгвала, Пърси. Толкова четене и планиране, а нямам ни най-малка представа къде отиваме.

— Чудесно се справяш. Не забравяй, че винаги е било така — не сме знаели къде отиваме, но накрая всичко само се е подреждало. Помниш ли острова на Цирцея?

Анабет изсумтя.

— Като морско свинче беше адски сладък.

— А „Воден свят“ в Денвър? И как преобърна лодката ни?

— Аз ли съм преобърнала лодката? Ти беше виновен!

— Виждаш ли? Спокойно, всичко ще се нареди.

За моя радост тя се усмихна, но усмивката ѝ бързо изчезна.

— Пърси, защо Хера каза, че знаеш отговора на въпроса как да се ориентираме през Лабиринта?

— Нямам представа — признах. — Честна дума.

— И ако разбереш, ще ми кажеш, нали?

— Естествено. Но...

— Какво?

— Ако ми кажеш последния стих от пророчеството, това може да ми помогне да се сетя.

Анабет потрепери.

— Не... Няма да го изрека тук, в тъмното.

— А избора, за който спомена Янус? Хера каза...

— Престани! — извика тя. Пое си треперливо дъх. — Извинявай, Пърси. Просто вече не издържам. Но не искам... не искам да мисля за това.

Поседяхме мълчаливо, вслушвахме се в странните шумове и стонове на Лабиринта, ехото от стържещи камъни — проходите постоянно се променяха, нарастваха и се разширяваха. Тъмнината ме подсети за това, което бях видял при Нико ди Анджели, и изведнъж ми просветна.

— Нико е тук някъде! — рекох. — Така е напуснал лагера — през Лабиринта. И е продължил навътре до Подземното царство. Но сега отново е тук. И се опитва да ме намери.

Анабет дълго мълча.

— Надявам се да грешиш, Пърси. Но ако си прав... — Впи поглед в малкото светло петно от лъча на фенера върху стената. Подозирах, че мислеше за пророчеството. За първи път я виждах толкова уморена.

— Какво ще кажеш да поема първата стража? — предложих. — Ако стане нещо, ще те събудя.

Анабет като че ли се канеше да възрази, но после кимна, пхна се в спалния чувал и затвори очи.

Когато дойде моят ред да поспя, отново сънувах затворения в Лабиринта старец.

Този път залата приличаше повече на работилница. По масите имаше разпилени инструменти. В тъгла пламтеше нажежено до червено огнище. Момчето, което разпалваше огъня с духалото, сега беше по-високо, почти колкото мен. От огнището тръгваше нещо като фуния и с тръба откарваше дима и топлината в отвор в пода, скрит под капак.

Беше ден. Небето беше синьо, но високите стени хвърляха дълги сенки. Вече така бях свикнал с подземните проходи, че ми беше странно да видя част от Лабиринта под открито небе. Някак си това го правеше още по-нечовешко място.

Старецът изглеждаше болен. Беше отслабнал, ръцете му бяха почервенели и разранени от работа. Бялата му коса падаше над очите, туниката му беше омърляна и покрита с мазни петна. Приведен над една маса, той човъркаше някакви преплетени метални парчета, които образуваха нещо като метална верижка на часовник. Взе едно парченце бронз и го постави на мястото му.

— Готово — обяви. — Свърших.

Вдигна творението си и аз затаих смаяно дъх. Бяха толкова красиви — метални криле, направени от хиляди преплетени бронзови перца. Други подобни криле лежах на масата. Дедал разпъна рамката и крилето се разтвори — размахът им беше поне десетина метра. Разумът ми твърдеше, че с тях никога нямаше да успее да полети. Бяха твърде тежки, нямаше как да издигнат тежестта на тялото над земята. Но майсторската им изработка беше съвършена. Металните перца улавяха и отразяваха слънчевите лъчи с трийсет различни отсенки на златистото.

Момчето остави духалото и изтича при баща си. Мръсно и потно, то се усмихна.

— Татко, ти си гений!

Старецът се усмихна.

— Това не е новина, Икар. Хайде, побързай. Ще ни трябва поне час, за да си ги сложим.

— Ти първи — рече Икар.

Мъжът възрази, но Икар настоя:

— Ти ги направи, тате. На теб се пада честта да ги пробваш.

Момчето помогна на стареца да прокара по гърдите си кожените ремъци, преплетени като катерачески обезопасителни въжета, а после и през раменете и китките. След това започна да прикрепя към тях крилето с нещо, което изцеждаше от голям метален флакон.

— Восъкът ще издържи няколко часа — измърмори притеснено Дедал. — Но първо трябва да изчакаме да се втвърди. И не бива да летим твърде високо, нито твърде ниско. Водните пръски могат да размият восъка...

— А слънчевите лъчи да го разтопят — обади се момчето. — Да, татко. Хиляди пъти си ми го повтарял!

— Предпазливостта никога не е излишна.

— Вярвам в твоето изобретение, татко. Няма по-учен човек от теб!

Очите на стареца заблестяха. Личеше си, че би дал всичко на този свят за сина си.

— Сега ще закрепим твоите криле, а междувременно възсъкът по моите ще се втвърди. Ела!

Работата напредваше бавно. Дедал се справяше трудно заради кожените ремъци, които ограничаваха движенията му. Металните криле на гърба му тежаха и му пречеха.

— Много съм бавен — измърмори той. — Много съм бавен...

— Спокойно, татко — отвърна момчето. — Пазачите ще се появят чак... ДУМ!

Вратите на работилницата се разтърсиха. Дедал ги беше залостил отвътре с една гредка, но въпреки това от удара те едва не изскочиха от пантите си.

— Побързай! — извика Икар.

ДУМ! ДУМ!

Опитваха се да разбият вратите с някаква тежест. Гредата издържа, но лявата врата се пропука.

Дедал трескаво продължаваше работата си. Горещ възък капна на рамото на Икар. Момчето трепна, но сподави вика си. Лявото му крило вече беше закрепено на ремъците и старецът се захвана с дясното.

— Нямаме време — мърмореше той. — Много рано пристигнаха! Възсъкът трябва да изстине и да се втвърди.

— Ще издържи — отвърна Икар. — Помогни ми с капака...

ТРАЯС! От вратите се разхвърчаха трески, през дупката се показва рогатата овнешка глава на тарана. Стражите разчистиха останките с брадви и нахлуха вътре, следвани от царя със златната корона и острата брадичка.

— Виж ти! — извика той. — Къде сте тръгнали?

Дедал и синът му се спряха, металните криле искряха на гърбовете им.

— Отиваме си, Минос — отвърна старецът.

Цар Минос се усмихна жестоко.

— Беше ми любопитно да видя докъде ще стигнеш, преди да стъпча надеждите ти. Няма да скрия, че съм впечатлен.

Той изгледа с възхищение крилето.

— Приличате на бронзови кокошки — заяви царят. — Би трябвало да ви оскубем и да ви сварим на супа.

Стражите се разсмяха тъпо.

— Бронзови кокошки — повтори единият. — Супа!

— Млъкни! — сръза го Минос и се обърна отново към Дедал. — Ти позволи на дъщеря ми да избяга, старче. Докара жена ми до лудост. Уби минотавъра ми и ме направи за посмешище на цялото Средиземноморие. Няма да ми избягаш!

Икар грабна тубичката с възък и я насочи срещу царя, който изненадано отскочи. Стражите се втурнаха напред, но ги посрещна струя горещ възък.

— Шахтата! — извика Икар на баща си.

— Хванете ги! — беснееше Минос.

Старецът и синът му хванаха заедно капака на шахтата и го отместиха. Отвътре изскочи стълб пушек. Пред очите на смаяния цар изобретателят и синът му излетяха в небето, понесени от горещия въздух.

— Убийте ги! — изкрещя Минос, само че стражите нямаха лъкове. В отчаянието си единият хвърли меч си след бегълците, но Дедал и Икар вече се бяха издигнали високо. Направиха кръг над Лабиринта и над царския

дворец, прелетяха над Кносос и напуснаха скалистите брегове на Крит.

— Свободни сме, татко! — разсмя се Икар. — Успяхме!

Момчето разпери криле и се понесе на вятъра.

— Чакай! — извика след него Дедал. — Внимавай!

Но Икар вече беше над открито море и щастливо летеше на север.

Издигна се в облаците и сепна един орел, след това се гмурна грациозно към водата и все едно беше роден с криле, се издигна обратно миг преди да потъне във вълните, като само сандалите му докоснаха водата.

— Недей! — крещеше след него Дедал, но вятърът отнесе думите му.

Синът му беше опиянен от свободата.

Старецът тромаво се мъчеше да го догони.

Бяха над открито море на мили от Крит, когато Икар се обърна и зърна разтревожения си баща.

Момчето се усмихна.

— Не се тревожи, татко! Ти си гений! Вярвам на твоето майсторство...

Едно метално перо се откъсна от крилото му и отлетя. Последва го второ. Икар се олюля във въздуха. Изведнъж от него се посипа дъжд от бронзови пера, които се разхвърчаха на всички страни като ято подплашени птички.

— Икар! — извика баща му. — Пикирай! Разпери ръце!

Но вместо да го послуша, Икар размахваше ръце с всички сили в отчаян опит да възвърне контрола над полета си.

Първо падна лявото крило — изцяло се отлепи от ремъците.

— Татко! — изпищя Икар. В следващия миг крилете отхвъркнаха настрана и той отново беше само едно момче с ремъци през гърдите, което напразно размахваше ръце във въздуха...

Събудих се с писък, имах чувството, че аз самият пропадах. Беше тъмно. В несекващите стенания на Лабиринта като че ли се долавяше измъченият писък на Дедал, който крещеше името на сина си, докато Икар, зеницата на очите му, се носеше устремено към водната повърхност.

В Лабиринта нямаше утро, но след като станахме и закусихме с десертчета от овесени ядки и сок от кутийки, продължихме напред. Не разказах на приятелите си съня си. Той ме беше разтърсил и не смятах за нужно да плаша и тях.

Старите каменни зидове бяха заменени от кален под и дебели греди на тавана, все едно минавахме през някоя стара златна мина. Анабет се ядосваше.

— Лошо — мърмореше тя. — Трябваше да си е камък...

Стигнахме до пещера с провесени от тавана сталактити. В средата зееше прясно изкопана правоъгълна дупка.

Гроувър потрепери.

— Тук мирише като в Подземното царство.

Нещо лъскаво привлече погледа ми към ръба на ямата — опаковка. Насочих лъча на фенерчето в дупката и видях в кафявата пенеста каша да плува недояден чийзбургер.

— Нико е бил тук — рекох. — Отново е призовавал мъртвите.

Тайсън жално измърмори:

— Имало е духове. Духовете ме плашат.

— Трябва да го намерим! — Не знам защо, но докато стоях край ямата, изведнъж ме завладя усещането, че въпросът е на живот и смърт. Нико беше някъде наблизко. Усещах го. Не биваше да го оставям да обикаля тук сам, в компанията единствено на мъртъвци. Хукнах.

— Пърси! — извика Анабет.

Шмугнах се в един проход, пред мен проблясваше светлина. Когато останалите ме настигнаха, стоях и се взирах в решетката над главата си, през която проникваха слънчеви лъчи. Решетката беше направена от метални тръби. Виждаха се дървета и късчета синьо небе.

— Къде ли сме? — зачудих се аз.

Над нас падна сянка и една крава впи поглед в мен. Приличаше на съвсем обикновена крава, само дето беше яркочервена, с цвета на узряла череша. За първи път виждах червена крава.

Тя измуча, опита се да стъпи с едно копито на решетката и после се дръпна.

— Сложили са решетката, за да не падат кравите — рече Гроувър.

— Моля?

— С такива решетки ограждат пасищата, за да не бягат говедата — обясни той.

— Откъде знаеш?

Гроувър възмутено изсумтя.

— Повярвай ми, ако имаше копита, и ти щеше да знаеш за тези решетки. Отвратителни са!

Обърнах се към Анабет.

— Хера не спомена ли за някакво ранчо? Трябва да излезем да погледнем. Може Нико да е тук.

Тя се поколеба.

— Добре. Но как ще излезем?

Тайсън реши проблема с един силен удар. Решетката излетя във въздуха и се приземи няколко метра встрани. Чу се силно ТРЯС, последвано от уплашено „Муууу!“. Тайсън се изчерви и извика:

— Извинявай, кравичке!

След това един по един ни вдигна на повърхността.

Наистина се намирахме наред някакво ранчо. Във всички посоки се простираха вълнисти хълмове, по които тук-там стърчаха дъбове, кактуси и скали. Отстрани минаваше ограда с бодлива тел. Наоколо кротко пасяха крави в черешов цвят.

— Червени крави — измърмори Анабет. — Кравите на слънцето.

— Какво? — попитах аз.

— Те са посветени на Аполон.

— Свещени крави?

— Точно така. Но какво правят...

— Тихо! — прекъсна я Гроувър. — Чуйте!

В първия момент не долових нищо. Цареше гробна тишина. След това обаче от далечината се чу кучешки лай, който бързо се приближаваше. Храсталаците се раздвижиха и от тях изскочиха две кучета. Не, не бяха две, а едно куче с две глави. Приличаше на хрътка, с издължено гъвкаво светлокафяво тяло, но вратът му се разделяше на две глави, които едновременно джафкаха и се зъбеа срещу нас.

— Лошо куче Янус! — извика Тайсън.

— Бау! — обади се Гроувър и вдигна ръка за поздрав.

Двуглавото куче изръмжа. Явно не беше впечатлено от уменията на Гроувър да говори кучешки. В този миг от дърветата се показва господарят му и бързо стана ясно, че то беше най-малкият ни проблем.

Мъжът беше едър, с бяла коса, сламена каубойска шапка и сплетена бяла брада — нещо като каубойският вариант на Дядо Коледа, само че ужасно вбесен. Беше облечен с джинси, тениска с надпис „Не се шегувай с Тексас“ и яке с отрязани ръкави, за да се виждат мускулите му. На десния му бицепс имаше татуировка на кръстосани мечове. В ръката си държеше пастирска тояга с размерите на ракета с ядрена бойна глава, от която стърчаха десетсантиметрови искрящи шипове.

— Долу, Ортрос! — заповяда той на кучето.

Кучето изръмжа за последен път, колкото да подчертае симпатиите си към нас, и се върна в нозете на стопанина. Мъжът ни огледа преценяващо от главата до петите, стиснал здраво тоягата си.

— Какво ни е довял вятърът? — измърмори той. — Крадци на говеда, а?

— Обикновени пътници — отвърна Анабет, — тръгнали на подвиг.

Едното му око трепна.

— Полубогове, а?

— Как поз... — понечих да попитам аз, но Анабет ме дръпна да си замълча и продължи:

— Аз съм Анабет, дъщеря на Атина. Това е Пърси, син на Посейдон. Гроувър е сатир. А Тайсън...

— Циклоп — прекъсна я мъжът. — Да, не съм сляп. Обърна се и ме изгледа мрачно. — И познавам отдалеч полубоговете, защото и аз съм от тях, синко. Аз съм Евритион, пастирът на ранчото. Син на Арес. И вие ли идвате от Лабиринта?

— Кой друг е дошъл от Лабиринта? — попитах веднага аз. — Да не е Нико ди Анджелио?

— Кой ли не се появява от там — отвърна мрачно Евритион. — Но малцина си тръгват.

— Еее! — възкликнах аз. — Това се казва мило посрещане!

Пастирът метна поглед през рамо, сякаш се страхуваше, че някой ни наблюдава. След това снижи глас:

— Ще го кажа само веднъж, полубогове: връщайте се веднага там, откъдето сте дошли! Преди да е станали твърде късно.

— Няма да си тръгнем! — обяви упорито Анабет. — Искаме да видим другия, който е дошъл от Лабиринта. Моля ви!

Евритион изсумтя.

— В такъв случай не ми оставяте друг избор, госпожице. Трябва да ви закарам при шефа.

Нямах чувството, че сме пленници. Евритион вървеше до нас, метнал тоягата си на рамо. Двуглавото куче Ортрос ръмжеше и душеше краката на Гроувър, хукваше в храстите да преследва някакви животни, но в общи линии се подчиняваше на командите на пастира.

Вървахме по прахен коларски път, който като че ли нямаше край. Сигурно беше четирийсет градуса, което си беше истински шок след Сан Франциско. Над земята трепкаше мараня. В дърветата жужаха насекоми. Потях се като в сауна. Нападнаха ни мухи. Минахме край оградени пасбища с червени крави и какви ли не други още по-странни животни. Едното от тях

беше с ограда с азбестово покритие. Вътре препускаха огнени коне. Сеното в яслите им гореше. Тревата в краката им пушеше, но конете ми се видяха доста кротки. Един едър жребец ме погледна и изцвили, от ноздрите му изсочиха струйки пламък. Зачудих се как не прогарят синусите му.

— А те за какво ви са? — попитах.

Евритион се намръщи.

— Отглеждаме животни за най-различни клиенти. Аполон, Диомед... и други.

— Кои други?

— Край на въпросите!

Най-сетне излязохме от гората. На хълма над нас беше кацнала бяла каменна къща с големи прозорци.

— И това ако не е Франк Лойд Райт! — ахна Анабет.

Предположих, че говореше за някой архитект. На мен обаче ми изглеждаше точно като място, където ни очакват сериозни неприятности. Поехме нагоре по хълма.

— Спазвайте правилата — предупреди ни Евритион, докато се изкачвахме по стълбите към верандата. — Без бой. Без вадене на оръжия. И никакви коментари относно външния вид на шефа.

— Защо? — попитах аз. — Как изглежда той?

Но преди пастирът да ми отговори, се обади нов глас:

— Добре дошли в ранчото на трите Г.

Мъжът на верандата беше с най-обикновена глава, което определено си беше някакво успокоение. Лицето му беше обветрено и загоряло от годините, прекарани на открито. Имаше копирена черна коса и тънки мустачки, като на злодеите от старите филми. Усмихна ни се, но не приятелски, а по-скоро със задоволство, все едно казваше: „Супер! Нови жертви за измъчване!“.

Тази мисъл обаче бързо отхвъркна от главата ми, тъй като в този момент погледът ми стигна до тялото... или по-точно до телата. Тъй като те бяха три. Да, може би вече трябваше да съм свикнал със странната анатомия след срещите с Янус и Бриарей, но този тип пред нас изведнъж се разтрояваше. Вратът му се свързваше с гръдния кош в средата, както при всеки нормален човек, само че от двете страни имаше по още един гръден кош, долепен до раменете с няколко сантиметра пролука. Лявата му ръка стърчеше от левия гръден кош, а дясната — от десния, така че той имаше две ръце, но четири подмишници, ако изобщо можете да си представите подобно нещо. Трите гръдни коша преминаваха в един огромен кръст с два обикновени, но доста дебели крака, обути в най-големите джинси на света. Всеки от гръдните кошове беше облечен с риза в различен цвят — зелена, жълта и червена — като светофар. Зачудих се как ли обличаше тази в средата, при условие, че там нямаше ръце.

Пастирът Евритион ме сръга.

— Поздрави господин Герион.

— Здравейте — рекох аз. — Хубаво тял... хубаво ранчо! Хубаво ранчо си имате!

В този миг през остъклената врата на верандата излезе Нико ди Анджело.

— Герион, писна ми да чакам...

Видя ни и застина. След това извади меча си. Същият, който бях виждал в съня си: къс, остър и черен като нощта.

Герион изръмжа:

— Приберете меча, господин Ди Анджело! Няма да допусна гостите ми да се избият в дома ми!

— Но това са...

— Пърси Джаксън — прекъсна го собственикът. — Анабет Чейс. И две чудовища, техни приятели.

— Чудовища ли? — обади се обидено Гроувър.

— Този тук носи три ризи! — извика смаяно Тайсън, все едно чак сега си даваше сметка за този факт.

— Те оставиха сестра ми да загине! — Гласът на Нико трепереше от гняв. — Дошли са да ме убият!

— Нико, не желаем смъртта ти. — Вдигнах умиротворително ръце. — Това, което се случи с Бианка...

— Не изричай името ѝ! Не си достоен да говориш за нея!

— Чакайте малко! — обърна се Анабет към Герион. — Откъде знаете имената ни?

Тригърдият намигна.

— Стремя се да съм информиран, скъпа. През ранчото минава кой ли не. Всички искат по нещо от стария Герион. А сега, господин Ди Анджело, приберете грозния си меч, преди да съм заповядал на Евритион да ви го вземе.

Пастирът въздъхна, но все пак вдигна бодливата си тояга. Седналият в краката му Ортрос изръмжа.

Нико се поколеба. Изглеждаше по-слаб и по-бледен, отколкото го бях видял във връзката по Ирида. Сигурно не беше слагал залък в устата си през последната седмица. Черните му дрехи бяха прашни от вървенето през Лабиринта, в тъмните му очи пламтеше омраза. Беше твърде малък, за да изглежда толкова ядосан. Къде беше изчезнало жизнерадостното хлапе, запалено по играта „Митомеджик“?

Нико неохотно върна меча в ножницата.

— Само да ме доближиш, Пърси, и ще повикам помощ. Сигурен съм, че тя няма да ти хареса.

— Вярвам ти — отвърнах.

Герион го потупа по рамото.

— Браво, така е много по-добре. Елате сега, искам да ви разведа из ранчото.

Герион си имаше влакче — едно от онези, с които децата обикалят из зоологическите градини, изрисувано на черни и бели петна като крава. На покрива на първия вагон имаше сирена, която звучеше като дрънчене на чан. Реших, че сигурно това беше някакъв изтънчен начин за измъчване на посетителите — едва ли някой можеше да се качи на муумобила, без да умре от срам.

Нико седна най-отзад, най-вероятно, за да сме му пред очите. Евритион се настани до него с бодливата си тояга и смъкна каубойската си шапка на челото, сякаш се канеше да подремне. Ортрос скочи отпред до Герион и огласи пасищата с доволно джафкане на два гласа.

Анабет, Тайсън, Гроувър и аз се наместихме в двата вагона в средата.

— Ранчото е много голямо — започна да обяснява Герион, щом муумобилът потегли. — Отглеждаме най-вече коне и говеда, но имаме и различни екзотични видове.

Изкачихме се на билото на един хълм и Анабет ахна.

— Хипалектриони?!? Мислех, че отдавна са изчезнали!

В подножието на хълма имаше заградено пасище, в което се разхождаха десетина от най-странните създания, които някога съм виждал. Предната им част беше на кон, а задната — на петел. Имаха пернати опашки и червени криле. Пред очите ми две от тях се сбиха за купчина зърно. Вдигаха се на задните си крака, цвилеха и размахваха криле един срещу друг, докато по-дребният не побягна, поклащайки се на задните си кокоши крака.

— Конне-петли! — извика смаяно Тайсън. — Снасят ли?

— Веднъж в годината! — Герион ни се ухили в огледалото. — Яйцата им са страшно търсени за омлети!

— Това е ужасно — обади се Анабет. — Те са застрашен вид!

Собственикът махна с ръка.

— Златото си е злато, скъпа. А и едва ли си опитвала омлет от техните яйца.

— Това не е правилно — измърмори Гроувър, но Герион не му обърна внимание и продължи да обяснява.

— Ето там са огнедишащите ни коне, които сигурно сте видели на идване. Тях ги отглеждаме за войната.

— Коя война? — попитах аз.

Той се усмихна лукаво.

— Която дойде. А ей там са изключително търсените ни червени крави.

Стотици крави в черешов цвят пасяха на склона на хълма.

— Толкова са много... — рече Гроувър.

— Е, да. Аполон няма време сам да се грижи за тях — обясни Герион, — затова ни плаща на нас. И те се радват на голямо търсене.

— За какво? — попитах.

Той вдигна вежди.

— За месо, разбира се! Войските трябва да се изхранват!

— Убивате свещените крави на бога на Слънцето за пържоли? — извика Гроувър. — Това е против древните закони!

— По-кратко, сатире! Те са просто животни.

— Просто животни?!?

— Да. Ако Аполон имаше нещо против, щеше да ни каже.

— Ако знаеше — измърморих аз.

Нико се приведе напред.

— Това изобщо не ме интересува, Герион. Имаме работа да вършим!

— Всяко нещо с времето си, господин Ди Анджели. Погледнете насам, тук са някои от екзотичните ни видове.

Пасбището беше оградено с бодлива тел. Вътре пълзяха гигантски скорпиони.

— „Ранчото на трите Г“ — прошепнах аз. — Вашето лого беше на сандъците в лагера. Значи оттук е взел скорпионите Квинт!

— Квинт... — повтори замислено Герион. — Къса сива коса, мускулест, майстор на меч?

— Да!

— Никога не съм го виждал — отвърна той. — А ето там са прочутите ми конюшни. Не бива да ги пропускаш.

Нямаше как да ги пропуснем, тъй като вонята се усещаше от сто метра разстояние. На брега на бистра река беше оградено пасбище с размерите на футболно игрище. В единия край бяха оборите, а пред тях стотина коня

обикаляха в калта — и като казвам „кал“, имам предвид фъшкии. По-отвратително нещо не бях виждал — все едно от небето се беше стоварила лайняна вихрушка и за една нощ беше натрупала метър фъшкии. Конете изглеждаха чудовищно от газенето в тях, а положението в оборите беше още по-зле. Едва ли можете да си представите как вонеше — по-лошо и от влекачите, с които извозват боклука по Ийст Ривър.

Дори и Нико сбърчи нос.

— Какво е това?

— Моите обори! — отвърна гордо Герион. — Всъщност те принадлежат на Авгий, но ние се грижим за тях срещу скромна месечна такса. Чудни са, нали?

— Отвратителни са! — извика Анабет.

— Много тор — отбеляза Тайсън.

— Как може да държите животните в такива условия! — извика Гроувър.

— Почвата да ми лазите по нервите — изръмжа собственикът. — Това са човекоядни коне! На тях така им харесва.

— И освен това си такъв скъперник, че не искаш да платиш за чистенето — измърмори изпод шапката си Евритион.

— Млъкни! — сопна му се Герион. — Да, вярно е, че оборите се почистват трудно. Също така е вярно, че ми става лошо, когато духне вятър отсам. Но какво от това? Клиентите ми плащат добре!

— Кои клиенти? — попитах аз.

— И представа си нямаш колко се търсят човекоядните коне. Те са изключително удобен начин за разрешаване на проблема с отпадъците. Ненадминато средство да хвърлиш в ужас войската на врага! Чудесно забавление за купони! Постоянно ги даваме под наем.

— Вие сте чудовище! — обяви Анабет.

Герион спря муумобила и се обърна към нея.

— По какво разбра? По трите ми тела ли?

— Трябва да пуснете горките животни! — обади се Гроувър. — Не е правилно да ги държите така!

— А и тези клиенти, за които говорите постоянно — додаде Анабет. — Работите за Кронос, нали? Доставяте на армията му коне, храна и всичко останало, от което има нужда.

Герион сви рамене — странна гледка, тъй като имаше три комплекта от тях. Можеше сам да си прави мексиканска вълна по свиване на рамене.

— Работа за всеки, който ми плати, госпожице. Аз съм бизнесмен. Всичко тук е за продан.

Слезе от муумобила и пое към конюшните, сякаш за да се наслади на чистата природа. Гледката беше хубава — реката, дърветата, хълмовете и всичко останало, — като се изключеше блатото от конски тор.

Нико изскочи от последния вагон и изтича след Герион. Явно пастирът Евритион само се беше преструвал на задрямал, тъй като веднага вдигна тоягата си и пое след него.

— Дошъл съм тук по работа, Герион — рече Нико. — А ти още не си дал отговор на предложението ми.

— Хммм... — Герион се правеше, че разглежда един кактус. Лявата му ръка се вдигна и почеса средния гръден кош. — Да, ще се споразумеем.

— Духът каза, че можеш да ми помогнеш да намеря душата, която ми трябва.

— Чакай малко! — обадих се аз. — Мислех, че искаш моята душа!
Нико ме погледна презрително.

— Твоята? Че за какво ми е? Душата на Бианка струва колкото хиляда като твоите! Хайде, Герион, решавай: ще ми помогнеш ли, или не?

— Бих могъл, струва ми се — отвърна собственикът на ранчото. — Между другото, къде е твоят приятел, духът?

Нико като че ли се смути.

— Той не може да се появява през деня. Но е някъде наоколо.

Герион се усмихна.

— Не се и съмнявам. Минос винаги се скатава, когато... положението стане напечено.

— Минос ли? — Спомних си мъжа със златната корона, острата брадичка и жестоките очи, когото бях сънувал. — Злия цар на Крит? Това ли е духът, който те съветва?

— Гледай си работата, Пърси! — Нико се обърна отново към Герион. — Какво означава това, че положението е станало напечено?

Тригърдият въздъхна.

— Ами, Нико... Може ли да те наричам Нико?

— Не.

— Виждаш ли, Нико, Люк Кастелан предлага доста добри възнаграждения за полубогове. Особено за мощни полубогове. И съм сигурен, че когато научи малката ти тайна — чий син си всъщност, — няма да се поколебае да плати двойно за теб.

Нико извади меча си, но Евритион го изби от ръката му. Понечих да скоча, но Ортрос се стовари върху гърдите ми и изръмжа, муцуната му беше на сантиметри от гърлото ми.

— Не мърдайте! — предупреди ни Герион. — Защото в противен случай Ортрос ще разкъса гърлото на господин Джаксън. Хайде, Евритион, ако обичаш, хвани Нико.

Пастирът се изплю в тревата.

— Трябва ли?

— Да, глупако!

Евритион въздъхна отегчено, но праметна огромната си ръка на раменете на Нико и го повдигна във въздуха.

— Вземи и меча — заповяда с отвращение Герион. Мразя стикското желязо!

Пастирът вдигна меча, като внимаваше да не докосне острието.

— Това беше край на обиколката! — обяви весело Герион. — Сега ще се върнем в къщата, ще обядваме и ще се свържем с приятелите ни в армията на титаните!

— Хиена! — изсъска Анабет.

Той се усмихна.

— Успокой се, скъпа. След като предам господин Ди Анджело, вашата групичка може да продължи пътя си. Не се бъркам в чужди подвизи. Освен това, вече ми е платено, за да ви пусна да минете, но това, боя се, не се отнася до господин Ди Анджело.

— Кой е платил? — изненада се Анабет. — За какво говорите?

— Няма значение, скъпа. Да вървим.

— Почакайте! — извиках аз и Ортрос изръмжа. Стараех се да не мърдам, за да не ми прегризе гърлото. — Герион, казахте, че сте бизнесмен. Имам предложение за вас!

Той присви очи.

— Какво предложение? Имате ли злато?

— Не, имам нещо по-добро. Предлагам ви бартер.

— Но вие нямате нищо, господин Джаксън.

— Може да го накарате да почисти конюшните — предложи нехайно

Евритион.

— Точно така! — извиках. — Ако се проваля, получавате всички ни. И ще можете да ни продадете на Люк за злато.

— Ако конете не те изядат преди това — отбеляза Герион.

— Но приятелите ми пак ще останат при вас — отвърнах. — А ако успея, ще ни пуснете, включително и Нико.

— Не! — изпищя Нико. — Не ти искам услугите, Пърси! Не желая да ми помагаш!

Герион се усмихна.

— Пърси Джаксън, тези обори не са чистени от хиляда години... Макар че сигурно бих могъл да давам под наем по-голяма площ, ако се почистят.

— Какво може да загубите?

Собственикът на ранчото се поколеба.

— Добре. Приемам предложението, но поставям срок до залез-слънце. Ако не успееш, ще продам приятелите ти и ще забогатеея.

— Дадено!

Той кимна.

— Ще взема приятелите ти обратно в къщата. Ще те чакаме там.

Евритион ми хвърли странен поглед. Като че ли мярнах в очите му жал. Той свирна и кучето скочи в скута на Анабет. Тя изпищя. Знаех, че Тайсън и Гроувър нямаше да сторят нищо, което би застрашило живота й.

Слязох от вагона и впих поглед в нея.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — рече тя тихо.

— И аз се надявам.

Герион се настани зад волана. Евритион бутна Нико отзад.

— До залез-слънце — напомни ми Герион. — Без никакви отсрочки!

Изсмях се отново, натисна свирката, която звучеше като подрънкване на чан, и муумобилът се заклатушка по обратния път.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ИЗГРЕБВАМ ТОР

Когато видях зъбите на конете, изгубих надежда.

Приблжих се към оградата, като си запуших носа с ризата, за да притъпя поне малко непоносимата воня. Един жребец препусна през калта и гневно изцвили срещу мен. Оголените му зъби бяха остри и шръкнали напред като на мечка.

Опитах се да се свържа с него телепатично. По принцип се разбирах добре с конете.

— Здравсти — рекох. — Дошъл съм да изчистя конюшната. Ще ви е приятно, нали?

— Да! — извика конят. — Хайде, влез! Ела да те изям! Вкусен полубог!

— Но аз съм син на Посейдон! — възразих. — Той е създал конете.

Обикновено това ми гарантираше привилегировано отношение в света на конете и магаретата, но този път номерът не мина.

— Супер! — възкликна доволно жребецът. — Вземи и Посейдон тогава! Ще изядем и двама ви! Морски деликатеси!

— Морски деликатеси! Ура! — закрепяха останалите коне и запрепускаха из пасбището. Навсякъде беше пълно с мухи, а заради жегата торта вонеше още по-силно. Имах някаква идея как да се справя с това предизвикателство, тъй като помнех какво беше сторил Херкулес. Той беше отбил една река да мине през оборите и тя беше отнесла нечистотиите. Вярвах, че ще успея да овладее водата. Но това, че не можех да се приближа до конете, без те да ме изядат, беше проблем. А и реката беше по-ниско от конюшните и много по-далеч, отколкото си мислех — поне на половин миля. Отблизо задачата с изгребването на торта изглеждаше много по-трудна. Взах една ръждясала лопата и я забих в натрупалите се от външната страна на оградата нечистотии, колкото да видя какво беше усещането. Страхотно. Само още четири милиарда лопати и с работата щеше да е свършено.

Слънцето вече клонеше към хоризонта. Разполагах с не повече от няколко часа. Реката беше единствената ми надежда. Ако не друго, там поне щяха да ми се проявят мислите. Поех надолу по хълма.

Щом стигнах до реката, видях, че там ме чакаше една девойка. Тя беше облечена с джинси и зелена тениска, дългата ѝ кафява коса беше сплетена на плитки, прихванати с водни треви. Гледаше строго. Ръцете ѝ бяха кръстосани на гърдите.

— Хич не си и помисляй! — заяви тя.

Зяпнах.

— Ти ниада ли си?

Девойката завъртя глава.

— Разбира се!

— Но... Говориш английски! И си извън водата.

— Ти да не би да си мислеше, че ние не можем да приемаме човешки вид?

Никога не ми беше хрумвало. Почувствах се доста глупаво — все пак бях срещал доста ниади в лагера, но те само се кикотеха и ми махаха от дъното на езерото.

— Ами — подех, — дойдох да помоля...

— Много добре знам кой си — прекъсна ме ниадата — и какво искаш. И отговорът ми е: Не! Няма да позволя реката ми да бъде използвана отново за почистването на гадните обори.

— Но...

— Не се мъчи да ме убеждаваш, морски! Твоите морски богове се мислят за голяма работа и смятат, че са по-важни от някаква си рекичка, нали? Но чуй какво ще ти кажа: тази ниада няма да се остави да бъде разигравана от теб само защото баща ти е Посейдон. Тук си на територията на сладководните води, господинчо. Предишният, който ме помоли за тази услуга — и между другото, той беше много по-симпатичен от теб, — успя да ме убеди и това беше най-голямата грешка в живота ми! Имаш ли някаква представа какво причини торта на моята екосистема? Случайно да ти приличам на пречиствателна станция? Рибите ми ще измрат. С векове няма да мога да почистя растенията от тези гадости. Ще се разболея. Не, благодаря!

Начинът ѝ на говорене ми напомни на простосмъртната ми приятелка Рейчъл Елизабет Деър — всяка дума беше като юмручен удар. Не можех да виня ниадата. Като се замислех, и аз щях да бъда бесен, ако някой изсипеше два милиона килограма тор в дома ми. Ала все пак...

— От това зависи живота на приятелите ми — рекох.

— Е, това е лошо. Но мен не ме засяга! Няма да ти позволя да унищожиш реката ми!

Изглеждаше готова за битка. Беше стиснала юмруци, ала ми се стори, че долових леко треперене в гласа ѝ. Изведнъж си дадох сметка, че въпреки напереността си, ниадата се страхуваше от мен. Сигурно си мислеше, че възнамерявах да се преборя с нея, за да овладее реката, и се страхуваше, че ще загуби.

Натъжих се. Почувствах се като последния грубиян и побойник, който се опитва да се наложи на останалите само защото баща му е Посейдон.

Седнах на един дънер.

— Добре, печелиш.

Девојката се изненада.

— Наистина ли?

— Няма да се бия с теб. Реката си е твоя.

Раменете ѝ се отпуснаха.

— О! Ами... добре. Иначе щях да те размажа, да знаеш!

— Само че ако не почистя оборите до залез-слънце, приятелите ми ще бъдат продадени на титаните. А аз нямам представа как да го направя.

Реката бълбукаше весело. Една змия пореше повърхността, после се гмурна към дъното. Ниадата въздъхна.

— Ще ти издам една тайна, сине на бога на моретата. Гребни малко пръст.

— Какво?

— Направи го!

Клекнах и гребнах в шепата си тексаска пръст. Беше суха, черна и пълна с миниатюрни бели камъчета... Но имаше и нещо друго...

— Това са раковини — рече ниадата. — Морски вкаменелости. Преди милиони години, още преди да се появят боговете, когато са властвали Гея и Уран, това тук е било под водата. Океанът е стигал чак дотук.

Да, така беше! В пръстта искряха парченца от древни морски охлювчета и миди. Дори и по варовиковите скали наоколо имаше отпечатащи от вкаменени раковини.

— Добре — рекох объркано. — Но как ще ми помогне това?

— Ти не си толкова по-различен от мен, сине на Посейдон. Дори и когато съм на сушата, водата е в мен. От нея черпя жизнените си сили. — Тя отстъпи назад и нагази във водата. — Надявам се, че ще успееш да спасиш приятелите си.

И след тези думи изведнъж се втечни и се вля в реката.

Слънцето вече почти опираше о хълмовете, когато се върнах при конюшните. Бяха минали да нахранят конете и сега те разкъсваха някакви огромни туловища. Нямах представа от какви животни бяха, а и не исках да зная. Гледката на петдесет коня, ръфачи сурово кърваво месо, правеше оборите още по-отвратителни, доколкото това изобщо беше възможно.

— Морският деликатес! — обади се един жребец, като ме видя. — Ела насам! И за теб ще се намери място в стомасите ни!

Какво можех да сторя? Нямах как да използвам реката. Това, че преди милиони години морето е стигало дотук, също не ми помагаше. Погледнах малката вкаменелост в ръката си, след това огромната купчина тор и сърдито метнах раковината в нея. Понечих да обърна гръб на конете и в този миг зад мен се чу съскане като от издишаш балон.

— Пссст!

Взрях се там, където бях хвърлил охлювчето. От калта бълбукаше струйка вода.

— Не може да бъде! — ахнах.

Пристъпих нерешително към оградата.

— Усили се! — заповядах.

ШУРРРР!

Струята се издигна на метър и половина над земята. Да, беше невъзможно, но го виждах с очите си. Два коня се приближиха да проверят какво става. Единият пхна муцуна във водата и се дръпна като опарен.

— Пфу! — изцвили той. — Солена е!

Вода от морето наред тексаско ранчо. Загребах още една шепа пръст и събрах вкаменелостите. Не ми беше ясно какво точно правех, но хукнах покрай оградата, като през няколко метра хвърлях вътре парчета от охлювчета и мидички. Там, където паднеха те, веднага избликваше солена вода.

— Престани! — пищяха конете. — Обичаме месо! Не обичаме да се къпем!

Водата не излизаше от пасището и не се спускаше надолу по хълма, както би трябвало, а просто се пенеше около всеки извор и потъваше в земята, отнасяйки със себе си торта. Конските фъшкии се разтваряха и оставаше обикновена кал.

— Още! — извиках.

Усетих как ниско в стомаха ми затрептяха хиляди пеперуди, от земята бликнаха десетки водни струи и пасището се превърна в най-голямата автомивка на света. Солени гейзери се издигаха на десет метра във въздуха.

Конете полудяха, запрепускаха насам-натам, но нямаше как да избягат от силните водни струи. Планините тор започнаха да се топят като сняг.

Трептенето в стомаха се усили, прониза ме остра болка, но в същото време бях опиянен от бликналата солена вода. Това беше мое дело. Аз бях привикал океана на този хълм.

— Спри, господарю! — жално нареждаха конете. — Спри, молим те!

Животните бяха вир-вода, в паническия си бяг някои от тях се плъзгаха и падаха в калта. Торта беше изчезнала. Тоновите фъшкии просто бяха потънали в земята и водата започваше да се събира в езерце, от което рукнаха стотици малки поточета надолу към реката.

— Спри! — заповядах на водата.

Нищо не се случи. Болката в стомаха вече ставаше непоносима. Ако не успеях да овладеем гейзерите, солената вода щеше да стигне до реката и да отрови рибата и растенията.

— Спри! — Впрегнах цялата си мощ, за да овладеем океана.

И изведнъж струите изчезнаха. Строполих се на колене. Бях останал без сили. Оборите искряха от чистота, пасбището беше кално, а петдесетте коня бяха така изкърпани, че кожата им лъщеше. Дори и забилото се между зъбите им месо го нямаше.

— Няма да те изадем — кълнях се те. — Молим те, господарю! Не искаме повече солени бани!

— При едно условие — рекох аз. — Отсега нататък да ядете само храната, която ви носят. Ако посегнете на някой човек, ще се върна с още повече раковини!

Те се разцвиха и обещаха, че отсега нататък ще бъдат добри човекоядни коне. Не останах да си поприказваме. Слънцето клонеше към залез. Обърнах се и хукнах с всички сили към къщата.

Отдалеч се усещаше аромат на печено месо и това страшно ме ядоса, тъй като обожавах пържоли на скара.

Верандата беше нагласена като за купон. Парапета беше окичен с гирлянди и балони. Герион обръщаше кюфтета на голяма скара, сложена върху варел от нафта. Евритион се беше настанил до една ниска сгъваема масичка и си режеше ноктите с нож. Двуглавото куче лакомо душеше миризмата на печачите се ребърца и кюфтета. Тайсън, Гроувър, Анабет и Нико бяха набутани в ъгъла, овързани като животни, и със запушени усти.

— Пусни ги! — едва извиках аз, тъй като се бях задъхал от тичането. — Изчистих оборите!

Герион се обърна. Трите му гръдни коша бяха препасани с отделни престилки с по няколко букви на всяка от тях, така че заедно да образуват надписа „Целуни готвача“.

— Така ли? И как успя?

Обясних му набързо.

Той кимна замислено.

— Браво, много изобретателно. Щеше да е по-добре да беше отровил досадната ниада, но няма значение.

— Сега пусни приятелите ми — рекох. — Нали се споразумяхме?

— А, точно за това си мислех... Ако ги пусна, няма да получа никакви пари.

— Но нали обеща!

Герион цъкна с език.

— А ти поиска ли да се закълна в реката Стикс? Не! Значи нищо не ме задължава да изпълня обещанието си. Когато сключваш сделки, синко, винаги трябва да накараш другия да се закълне.

Извадих меча си. Ортрос изръмжа. Едната му глава се наклони към ухото на Гроувър и се озъби.

— Евритион — извика собственикът на ранчото, — момчето започва да ми лази по нервите. Убий го!

Пастирът бавно се обърна към мен. Нямах кой знае какви шансове срещу него и огромната му тояга.

— Сам си го убий — отвърна той.

Герион вдигна вежди.

— Моля?

— Чу ме! — отговори Евритион. — Стига си ме карал да ти върша мръсната работа. Скараш се с някого без причина, а мен ме пращаш да се бия. Писна ми да умирам заради теб. Щом искаш да видиш сметката на момчето, размърдай си задника!

За първи път виждах някой син на Арес, който да е пълна противоположност на баща си.

Собственикът на ранчото хвърли щипците, с които обръщаше кюфтетата.

— Осмеляваш се да не ми се подчиниш? Ще те уволня!

— И кой тогава ще се грижи за добитъка? Долу, Ортрос!

Кучето веднага спря да ръмжи срещу Гроувър и се върна в краката на пастира.

— Добре! — изръмжа Герион. — С теб ще се разправам после, първо ще се отърва от момчето!

Сграбчи два дълги ножа и ги метна към мен. Отклоних единия с меча, а другият се заби в масата на сантиметър от ръката на Евритион.

Атакувах. Герион отби първия ми удар с нажежените щипци и замахна към лицето ми с дългата вилица. Шмугнах се под ръката му и забих меча в средните му гърди.

— Ъъъ...

Той се свлече на колене. Очаквах, че ще се стопи пред очите ми, както правеха чудовищата, но вместо това Герион само се намръщи и отново се надигна. Раната под престилката му започна да се затваря.

— Добър опит, синко — рече той. — Само че аз имам три сърца. Нищо не може да ме убие!

Преобърна скарата и навсякъде се разлетяха въгленчета. Едно се търкулна почти до лицето на Анабет и тя приглушено измуча през парцалите, които запушваха устата ѝ. Тайсън напрегна жили, за да разкъса въжетата около китките си, но дори и неговата сила се оказа недостатъчна. Трябваше да приключи двубоя, преди приятелите ми да пострадат.

Промуших Герион в левия гръден кош, а той само се засмя. Мечът ми потъна в десния му корем. Никакъв ефект. Все едно забивах острието в плюшено мече — нямаше никакъв резултат.

Три сърца. Освен ако не поразях и трите едновременно...

Хукнах вътре в къщата.

— Страхливец! — извика той. — Върни се и умри в честен двубой!

Всекидневната беше украсена с кошмарни ловни трофеи — препарирани сърнешки и драконови глави, гилзи, мечове, лък и колчан.

Герион хвърли голямата вилица и тя се заби в стената над рамото ми. После измъкна два меча от витрината.

— И твоята глава ще увисне там, Джаксън! До мечката гризли!

Хрумна ми идея. Пуснах Въртоп и свалих лъка от стената.

Бях най-калпавият стрелец на света. На тренировките в лагера дори не успях да оцеля мишената, камо ли да улуча центъра. Но нямах друг избор. Нямах как да победя с меч. Помолих се на най-добрите стрелци, близнаците Аполон и Артемида, поне веднъж да се съжалят над мен и да ми помогнат: „Моля ви. Само един изстрел. Моля ви!“

Сложих стрела на тетивата.

Герион се разсмя.

— Глупак! Стрелата не е по-добра от меча!

Той вдигна мечовете си и нападна. Извъртях се рязко и преди Герион да успее да се обърне, пуснах стрелата странично в десния му гръден кош. Чу се „пуф, пуф, пуф“ — стрелата прониза един след друг и трите му гръдни коша, излетя от левия и се заби между очите на мечката гризли.

Герион изгърва мечовете. Обърна се и ме зяпна.

— Ти не можеш да стреляш! Казаха ми, че не можеш...

Лицето му позеленя. Собственикът на ранчото се строполи на колене и се разпадна на прах. От него останаха само три готварски престилки и големите каубойски ботуши.

Развързах приятелите си. Евритион не се опита да ме спре. След това разпалих отново огъня и хвърлих месото в пламъците като приношение за Артемида и Аполон.

— Благодаря — прошепнах. — Длъжник съм ви.

В далечината отекна гръмотевица, явно миризмата на изгоряло месо беше стигнала до боговете.

— Ура за Пърси! — извика Тайсън.

— Да вържем ли пастира? — попита Нико.

— Да! — обади се Гроувър. — Неговото куче едва не ми прегриза гърлото.

Погледнах Евритион, който продължаваше да си седи спокойно на масата. Ортрос беше положил двете си глави на коленете му.

— След колко време ще се прероди Герион? — попитах аз.

Евритион сви рамене.

— След стотина години, може би. Слава на боговете, той не е от тези, които се прераждат бързо. Направи ми голяма услуга, момче.

— Спомена, че си умирал заради него — рекох. — Защо?

— От хиляди години работя за този нещастник. Започнах като обикновен пастир, но после моят баща ми предложи безсмъртие и аз приех. Най-голямата грешка в живота ми. Сега не мога да мръдна от това ранчо. Не мога да си тръгна. Не мога да напусна. Гледам добитъка и вода войните на Герион. Двамата с него сме завинаги свързани.

— Може да промениш нещата.

Евритион присви очи.

— Как?

— Дръж се добре с животните. Грижи се за тях. Спри да ги продаваш за храна. И недей да търгуваш с титаните.

Пастирът помисли малко и кимна.

— Да, това би било хубаво.
— Привлечи животните на своя страна и те ще ти помогнат. След като Герион се върне, може пък този път той да работи за теб.
Еврителион се усмихна.
— А, това вече наистина ще е хубаво.
— Няма да се опиташ да ни спреш, нали?
— Защо да ви спирам?
Анабет потърка разранените си китки. Продължаваше да гледа Еврителион с подозрение.
— Шефът ти спомена, че някой е платил, за да ни пусне да минем оттук. Кой?
Пастирът сви рамене.
— Може да го е казал, за да ви заблуди.
— А титаните? — обадох се аз. — Казал ли им е вече за Нико?
— Не. Канеше се да се свърже с тях след вечеря. Все още не знаят за него.
Нико ме гледаше мрачно. Нямах идея какво да правим с него. Не ми се вярваше да се съгласи да тръгне с нас. От друга страна, не исках да обикаля сам.
— Може да останеш тук, докато изпълним мисията си, — рекох. — Тук ще си в безопасност.
— В безопасност? — повтори той. — Как така изведнъж се загрижи за безопасността ми? Заради теб загина сестра ми!
— Нико — намеси се Анабет, — Пърси не е виновен. Герион не лъжеше, Кронос наистина ще се опита да те залови. Щом узнае кой си, ще направи всичко, за да те привлече на своя страна.
— Аз не съм на ничия страна. И не ме е страх!
— А би трябвало — отвърна тя. — Сестра ти не би искала...
— Ако чак толкова те беше грижа за сестра ми, щеше да ми помогнеш да я върнем!
— Душа за душа? — подметнах аз.
— Да!
— Но след като не искаш моята душа...
— Нищо повече няма да ви кажа! — Той премига, за да спре сълзите си.
— Ще успея сам да я върна!
— Бианка не би искала да се върне — рекох. — Особено по този начин.
— Ти не я познаваш! — извика той. — Откъде знаеш какво би искала?
Взрях се в пламъците около скарата. Замислих се за пророчеството: „Дали ще пожънеш успех — туй на сенките господарят ще каже“. Сигурно ставаше дума за Минос. На всяка цена трябваше да убедя Нико да не го слуша.
— Нека питаме самата Бианка.
Изведнъж небето като че ли потъмня.
— На няколко пъти се опитах да се свържа с нея — отвърна унило Нико.
— Но тя не отговаря.
— Пробвай отново. Сега, когато и аз съм тук, тя ще се появи.
— Защо си толкова сигурен?
— Защото тя ми изпращаше съобщения по Ирида — отговорих аз, изведнъж вече бях сигурен в това. — Опитваше се да ме предупреди какво замисляш, за да те предпазя.
Той поклати глава.

— Глупости!

— Има само един начин да разберем истината. Нали каза, че не те е страх? — Обърнах се към Евритион. — Трябва ни яма, нещо като гроб. И храна и напитки.

— Пърси — обади се Анабет, — не мисля, че това е добра...

— Добре! — прекъсна я Нико. — Да пробваме!

Пастирът се почеса по брадата.

— Отзад има една яма, в която изхвърляме боклука. Може да използваме нея. Циклопе, донеси хладилната чанта от кухнята. Дано мъртвите да обичат безалкохолна бира.

ДЕСЕТА ГЛАВА

УЧАСТВАМЕ В ШОУТО НА СМЪРТТА

Вече се беше стъмнило, когато се събрахме край дългата десет метра яма пред резервоара за отпадни води. Върху яркожълтия резервоар имаше изрисувано усмихнато лице и червен надпис: „Весело извозване на отпадъци ООД“. Не беше много в унисон с призоваването на мъртвите.

Имаше пълнолуние. По небето се носеха сребристи облаци.

— Минос трябваше вече да е дошъл — измърмори намръщено Нико. — Вече е тъмно.

— Може да се е загубил — отвърнах с надежда.

Нико изсипа няколко безалкохолни бири в ямата, хвърли от печените ребърца и занарежда на старогръцки. Щурчетата веднага замлъкнаха. Кучешката свирка от стикски лед в джоба ми изстина още повече, чак усещах парене от студ там, където се докосваше до бедрото ми.

— Накарай го да спре! — прошепна уплашено Тайсън.

Едно гласче в главата ми ме призоваваше същото. Призоваването на мъртвите беше противоестественно. Нощният ветрец беше студен и заплашителен. Но преди да успее да си отворя устата, духовете се появиха. От земята се надигнаха серни изпарения. Сенките се вплътниха и приеха човешки вид. Мержелеец се синкав силует се приближи до ръба на ямата и коленичи да отпие.

— Спрете го! — заповяда Нико, като за миг прекъсна напева си на старогръцки. — Само Бианка може да отпие!

Извадих Въртоп. При вида на острието от божествен бронз, сенките засъскаха недоволно. Но вече беше късно да спра първия призрак, който пред очите ни се превърна в брадат мъж с бяла роба, със златна корона на главата и злостни пламъчета в очите.

— Минос! — възкликна Нико. — Какво правиш?

— Приемете извиненията ми, господарю — отвърна духът без следа от разкайване в гласа. — Приношението така ухаеше, че не успях да се съдържа. — Огледа ръцете си и се усмихна. — Хубаво е да се видя отново. Почти възвърнал предишния си вид...

— Пречиш на ритуала! — извика Нико. — Върви си!

Сенките на мъртвите се раздвижиха и той трябваше отново да подеме заклинанията си, за да не им позволи да се приближат.

— Точно така, господарю — измърмори подигравателно Минос, — пейте си! И оставете на мен да ви защита от тези лъжци, които искат да ви заблудят.

Обърна се към мен и ме изгледа презрително, все едно бях някаква твар, по-долна и от хлебарка.

— Пърси Джаксън... Виж ти! Толкова векове са изминали, а синовете на Посейдон са си същата пасмина!

Едва се съдържах да не го ударя. Но и без това сигурно юмрукът ми щеше да мине през лицето му, без да му направи нищо.

— Искаме да говорим с Бианка ди Анджели — отвърнах аз. — Изчезвай!

Духът се усмихна.

— Чух, че си убил моя минотавър с голи ръце. Но в Лабиринта те очакват още по-страшни опасности. Наистина ли смятате, че Дедал ще ви помогне?

Другите сенки развълнувано се размърдаха. Анабет извади ножа си и ми помогна да ги спрем да не стигнат до ямата. Гроувър толкова се уплаши, че хвана Тайсън за ръката.

— На Дедал не му дреме за вас — продължи Минос. — Не може да му имате доверие. Сам не си знае годините и подлостите, които е извършил. Прокълнат от боговете, разяждан от чувство за вина и измъчван от угризения за убийството, което...

— Какво убийство? — прекъснах го аз. — Кого е убил?

— Не се опитвай да отклониш темата! — изръмжа духът. — Вие пречите на Нико! Искате да го убедите да се откаже от целта си. Но аз ще го направя господар на мъртвите!

— Достатъчно, Минос! — заповяда Нико.

Духът се озъби.

— Господарю, те са ваши врагове. Не бива да ги слушате! Позволете ми да ви закрилям. Ще помрача разума им с лудост, както сторих с другите!

— С другите? — Анабет ахна. — За Крис Родригес ли говориш? Ти ли си го направил?

— Лабиринтът е мой! — извика Минос. — А не на Дедал. Тези, които се осмелят да влязат в него, заслужават лудост.

— Върви си, Минос — заповяда Нико. — Искам да видя сестра си!

Духът преглътна гнева си.

— Както заповядате, господарю. Но ви предупреждавам. Не бива да им имате доверие.

Той се стопи в мъглата.

Другите сенки пристъпиха напред, но с Анабет ги отблъснахме.

— Бианка, появи се! — извика Нико и занарежда трескаво на старогръцки. Сенките изплашено се размърдаха.

— Да бе, ей сега ще стане — измърмори Гроувър.

В този миг в дървета проблесна сребриста светлина — появи се нова, искряща сянка. Тя се приближи и нещо ми подсказа, че трябва да я пусна до ямата. Сянката коленичи на ръба. И когато се надигна, пред нас стоеше призракът на Бианка ди Анджели.

Нико млъкна. Аз свалих меча си. Другите сенки се запрокрадваха към нас, но Бианка вдигна ръка и те се отдръпнаха към дърветата.

— Здравей, Пърси.

Бианка си беше същата: със зелена шапка, нахлупена върху гъста черна коса, тъмни очи и смугла кожа като на брат си. Беше облечена с джинси и сребристо яке — униформата на ловджийките на Артемида. На рамото си беше метнала лък. Усмихна се леко и цялата потрепери.

— Бианка... — прошепнах дрезгаво аз. Дълго време се бях обвинявал за смъртта ѝ и сега, като я видях пред себе си, се почувствах още по-зле, все едно току-що беше загинала. Спомних си как я бяхме търсили напразно сред останките на гигантския бронзов воин, за чието разрушение се беше жертвала тя. — Съжалявам.

— Не си виновен, Пърси. Сама направих избора си. И не съжалявам за него.

— Бианка! — Нико политна замаяно напред.

Тя се обърна към него. Изглеждаше тъжна, може би се боеше от тази среща.

— Здравей, Нико. Толкова си пораснал!

— Защо не дойде по-рано? — извика той. — От месеци се опитвам да те извикам!

— Надявах се, че ще се откажеш.

— Да се откажа? — попита той невярващо. — Как можа да го кажеш! Опитвам се да те спася!

— Не можеш, Нико. Не го прави. Пърси е прав.

— Не е! Той те остави да умреш! Той не ти е приятел.

Бианка протегна ръка да го погали по лицето, но щом се доближи до живата кожа, призрачната ѝ длан се стопи във въздуха.

— Чуй ме — рече тя. — Децата на Хадес не бива да таят злост в сърцата си. Това е нашият най-голям недостатък. Трябва да се научиш да прощаваш. Обещай ми!

— Не мога. Никога!

— Пърси се тревожи за теб, Нико. Той може да ти помогне. Позволих му да види какво правеше, защото се надявах, че ще те намери и ще те спре.

— Значи наистина си била ти — обадох се аз. — Ти си поръчала онези обаявания по Ирида.

Бианка кимна.

— И защо помагаш на него, а не на мен? — изпищя Нико. — Не е честно!

— Сега си по-близо до истината — рече тя. — Не на Пърси се сърдиш, а на мен.

— Не е така.

— Сърдиш ми се, защото те оставих, за да се присъединя към ловджийките на Артемида. Сърдиш ми се, защото умрях и ти остана сам. Съжалявам за това, Нико. Наистина. Но трябва да преодолееш гнева си. И престани да виниш Пърси за моя избор. Този път може да те изведе единствено до гибелта ти.

— Права е — намеси се Анабет. — Мощта на Кронос расте, Нико. Той ще се опита да те привлече на своя страна...

— Кронос не ме интересува! — прекъсна я Нико. — Искam само да върна сестра си!

— Това не може да стане, Нико — отвърна нежно Бианка.

— Аз съм син на Хадес! Ще успея!

— Не се и опитвай — рече тя. — Ако ме обичаш, недей...

Гласът ѝ секна. Сенките отново се тълпяха към нас. Изглеждаха развълнувани. Чувах се гласове, които шепнеха: „Опасност! Опасност!“

— Тартар се размърдва — каза Бианка. — Силата ти привлича вниманието на Кронос. Мъртвите трябва да се върнат в Подземното царство. Не бива да оставаме повече тук.

— Почакай! — извика Нико. — Моля те...

— Сбогом, Нико — рече тя. — Обичам те. И не забравяй какво ти казах.

Бианка изчезна и останалите сенки я последваха. Останахме сами край ямата с резервоара на „Весело извозване на отпадъци ООД“ под студената оцъклена луна.

Никой не гореше от желание да поеме на път през нощта, така че решихме да изчакаме до сутринта. С Гроувър се настанихме на кожените дивани във всекидневната на Герион, които бяха много по-удобни от спалните чували, но за съжаление това нямаше никакво значение за кошмарите и те отново ме връхлетяха.

Сънувах, че съм с Люк. Той вървеше през потъналия в мрак дворец на връх Тамалпаис. Крепостта вече изглеждаше съвсем истинска, не беше трепкащият нереален образ, който бяхме видели през зимата. В подредени покрай стените мангали гореше огън със зелени пламъци. Подът беше от излъскан черен мрамор. В коридорите духаше свиреп вятър, а над главите ни — нямаше покрив — се вихреха сиви буреносни облаци.

Люк се беше приготвил като за битка. Беше облечен в камуфлажни панталони, бяла тениска и бронзов нагръдник, но меча Клеветник го нямаше — ножницата на хълбока му беше празна. Излязохме в голям двор, където десетина бойци и скитски дракони се подготвяха за път. Когато го видяха, бойците застанаха мирно и удариха с мечовете щитовете си за поздрав.

— Тръгваме ли, госссподарю? — изсъска една от жените змии.

— Скоро — обеща Люк. — Бъдете готови.

— Господарю — обади се глас зад гърба му. Емпусата Кели се усмихваше. В синята си рокля ми се стори невероятно съблазнителна. Очите ѝ трепкаха и променяха цвета си — бяха ту тъмнокафяви, ту аленочервени. В спускащата се на гърба ѝ плитка играеха отблясъци от светлината на факлите, сякаш косата ѝ едва се съдържаше да не избухне отново в пламъци.

Сърцето ми заби. Очаквах, че Кели ще ме види и ще ме прогони, както предишния път, но сега тя май не ме забеляза.

— Търсят ви — рече тя, отстъпвайки настрана, и дори и Люк като че ли се сепна от това, което видя.

Чудовището Кампе се извиси над него. Змиите по краката ѝ съскаха. Хищни глави се редуваха да се зъбят свирепо на кръста ѝ. Беше извадила мечовете си и от тях капеше отрова, разперените ѝ криле препречваха целия коридор.

— Ти... — гласът на Люк потрепери. — Заповядах ти да не мърдаш от Алкатрас!

Кампе присви очи като гущер. Отново говореше на странния си ръмжащ език, но в съня си някак си я разбирах.

— Дойдох да ви служа. Искam отмъщение.

— Защо си оставила затвора? — попита Люк. — Работата ти е...

— Ще ги убия! Никой никога не е успявал да ми избяга!

Той се поколеба.

— Добре тогава — рече той. — Ще тръгнеш с нас. Ще носиш кълбото с нишката на Ариадна. Това е голяма чест.

Кампе изсъска към звездите. Прибра мечовете в ножниците, обърна се и затрополи обратно по коридора на огромните си крака.

— Трябваше да я оставим в Тартар — измърмори Люк. — Прекалено непокорна е. И мощна.

Кели се разсмя тихо.

— Не бива да се страхуваш от мощта, Люк. Използвай я!

— Колкото по-бързо потеглим, толкова по-добре — заяви той. — Искam да приключим най-сетне.

— Ммм... — измънка Кели и прокара пръст по ръката му. — Не ти харесва мисълта, че ще унищожиш бившия си лагер?

— Нищо подобно не съм казал.

— Да не си се разколебал за... твоята специална роля?

Лицето му се вкамени.

— Знам си дълга.

— Хубаво — кимна емпусата. — Мислиш ли, че ударният ни отряд е достатъчен? Да повикам майка Хеката?

— Бойците ни са повече от достатъчни — отвърна мрачно Люк. — Вече сме готови със споразумението. Остава само да договорим преминаването през арената.

— Хмм — отбеляза Кели, — това ще е интересно да се види. Ще е жалко, ако се провалиш и набучат красивата ти глава на кол.

— Няма да се проваля. А ти нямаш ли си друга работа, че си тук?

— Имам си — усмихна се чудовището. — Да вдъхвам отчаяние в подслушващите ни врагове. И точно това правя в момента.

Обърна се, впи поглед в мен и се озъби...

Изведнъж се озовах на съвсем друго място.

Намирах се на върха на каменна кула, извисяваща се над скалист морски бряг. Старият Дедал се беше привел над една маса и се мъчеше с някакъв навигационен инструмент, който приличаше на голям компас. Изглеждаше ужасно остарял — прегърбен, с изкривени пръсти. Изруга на старогръцки и присви очи, явно не виждаше добре, макар светлината да бе напълно достатъчна.

— Чичо! — разнесе се глас.

Усмихнато момче на възрастта на Нико изскочи от стълбите, стиснало дървено сандъче под мишница.

— Здравей, Пердикс — измърмори старецът студено. — Да не би вече да си готов?

— Да, чичо! Задачата беше лесна!

Дедал се намръщи.

— Лесна ли? Толкова ли е лесно да намериш начин да накачиш вода нагоре по хълм без помпа?

— Да! Виж!

Момчето остави сандъчето и порови из боклуците вътре. Извади парче папирус и показа на стария изобретател някакви диаграми и изчисления. На мен те не ми шпореха нищо, но Дедал неохотно кимна.

— Да. Не е зле.

— Царят беше много доволен — похвали се Пердикс. — Каза, че може да се окажа по-умен и от теб!

— Така ли?

— Но на мен не ми се вярва. Толкова се радвам, че мама ме изпрати тук да се уча! Искам да зная всичко! Да бъда като теб!

— Аха — измърмори Дедал. — И като умра да заемеш мястото ми, нали?

Момчето се ококори.

— Не, нищо подобно, чичо! Но защо изобщо човек трябва да умира?

Изобретателят се намръщи.

— Така е устроен светът, момче. Всички умират, с изключение на боговете.

— Но защо? — настоя Пердикс. — Ако успеем да прехвърлим анима, душата, в друга форма... Нали ми показа машините си, чичо? Изработени от бронз бикове, орли, дракони, коне... Защо да не може да се направи от бронз и човешко тяло?

— Не, момчето ми — отсече Дедал. — Подобно нещо е невъзможно.

— Не е така — възрази Пердикс. — С помощта на малко магия...

— Магия ли? Глупости!

— Не си прав, чичо! Ако се съчетаят магия и механика, може да се сътвори тяло, което да е като истински човек. Ето, виж, тук съм го описал.

Подаде на изобретателя един дебел свитък. Дедал го разви. Чете дълго с присвити очи. Накрая хвърли поглед на племенника си, нави свитъка и се прокашля.

— Няма да стане, момчето ми. Когато пораснеш, ще разбереш защо.

— Искаш ли да сглобя астралаба, чичо? Пак ли са ти се подули ставите? Старецът стисна зъби.

— Не. Благодаря. Защо не отидеш да си играеш?

Пердикс като че ли изобщо не забелязваше колко е ядосан Дедал. Сграбчи един бронзов бръмбар от купчината на масата и хукна към ръба, по който минаваше висок до коленете му парапет. Духаше силен вятър.

Исках да му извикам да се дръпне назад, но нямах глас.

Момчето нави ключето на бръмбара и го хвърли във въздуха.

Машинката разпери криле и отлетя. Пердикс се засмя щастливо.

— По-умен от мен — измърмори тихо Дедал, така че момчето да не го чуе.

— Вярно ли е, че синът ти е загинал, летейки, чичо? Казаха ми, че си му направил големи криле, но те не издържали.

Старецът стисна юмруци.

— Да заеме мястото ми... — продължи да шепне той.

Силният вятър развяваше дрехите на хлапето.

— И аз бих искал да полетя — рече Пердикс. — Някой ден ще си направя криле, които ще издържат. Мислиш ли, че е възможно?

Като сън в съня, изведнъж зърнах двуликият Янус да се появява до Дедал и широко ухилен да прехвърля от ръка в ръка сребристия си ключ. „Избирай — прошепна богът на стария изобретател, — избирай!“

Дедал взе един от металните бръмбари. Очите му бяха зачервени от гняв.

— Пердикс — извика той, — дръж!

Щастливият Пердикс посегна да хване бронзовата машинка, но хвърлянето беше прекалено силно. Металният бръмбар прелетя във въздуха над главата му, момчето се присегна към него и вятърът го събори...

Ала Пердикс някак си успя да се задържи за стената на кулата.

— Чичо! — извика той. — Помогни ми!

Лицето на стареца беше застинало в безжизнена маска. Той не помръдна.

— Хайде, Пердикс — измърмори тихо Дедал, — направи си криле. Но побързай.

— Чичо! — изкрещя момчето, пръстите му се разтвориха и то литна към водата.

За миг се възцари гробна тишина. Бог Янус трепна и изчезна. Гръм разтърси небосвода. Отгоре се разнесе строг женски глас:

— Ще си платиш за стореното, Дедал!

И преди бях чувал този глас. Това беше майката на Анабет, Атина.
Дедал присви очи към небето.

— Винаги съм те почитал, майко. Жертвах всичко, за да бъда като теб.

— Но момчето също беше благословено от мен. А ти го уби. И затова ще трябва да си платиш.

— Колко още да плащам? — изръмжа изобретателят. — Изгубих всичко. Нищо не ми остана. Да, ще страдам и Подземния свят. Но дотогава...

Взе свитъка, който момчето му беше дало, погледна го и го пхна в ръкава си.

— Не разбираш — рече Атина. — Ще плащаш и сега, и завинаги.

Изведнъж Дедал се строполи на земята като подкосен. Някак си усещанията му се предаваха и на мен. Ужасна болка стегна врата ми като яка от разтопено желязо, не можех да си поема дъх, причерня ми и загубих съзнание.

Събудих се в мрака с вдигнати към шията ръце.

— Пърси? — обади се от другия диван Гроувър. — Добре ли си?

Насилих се да успокоя дишането си. Не знаех какво да отговоря. Току-що бях видял как човекът, когото търсехме, убива собствения си племенник. Как можеше да съм добре? Телевизорът беше включен и хвърляше синкави отблясъци из стаята.

— Колко е часът? — изграчих аз.

— Два сутринта — отвърна Гроувър. — Не успях да заспя. Гледах предаванията на „Природа“. — Той подсмръкна. — Липсва ми Хвойничка.

Потърках очи, за да се разсъня.

— Ами... скоро ще се върнеш при нея...

Гроувър тъжно поклати глава.

— Знаеш ли коя дата е днес, Пърси? Току-що го видях по телевизията. Тринайсети юни. Изминали са седем дни, откакто тръгнахме от лагера.

— Какво? — сепнах се аз. — Не, не може да е така.

— В Лабиринта времето тече по-бързо — напомни ми той. — Първият път, когато с Анабет слязохте долу, ти каза, че сте останали там само няколко минути, а беше минал час.

— Прав си — въздъхнах. Изведнъж се сетих какво имаше предвид и като че ли нагорещеният обръч отново стегна шията ми. — Крайният срок, който ти даде съветът на чифтокопитните старейшини...

Гроувър пхна дистанционното на телевизора в устата си и отхапа.

— Времето ми изтече — измърмори той с пълна уста. — Щом се върна, ще ми отнемат разрешителното за търсач. Никога повече няма да ми позволят да тръгна да го търся.

— Ще говорим с тях — обещах. — Ще ги убедим да ти дадат повече време.

Сатирът преглътна.

— Няма да се съгласят. Светът умира, Пърси. С всеки изминал ден положението се влошава. Дивата природа... усещам я как вехне. Трябва да открия Пан!

— Ще го откриеш, Гроувър. Вярвам в теб.

Той обърна към мен тъжните си кози очи.

— Ти си добър приятел, Пърси. Това, което направи днес... Дето спаси животните в ранчото от Герион... Беше страхотно! Искан ми се... искан ми се да

бях като теб.

— Не говори така — възразих. — И ти си герой...

— Не, не съм. Опитвах се, но... — Той въздъхна. — Пърси, ако не открия Пан, не мога да се върна в лагера. Просто не мога. Разбираш го, нали? Как ще се изправя пред Хвойничка, ако се проваля? Сам себе си няма да мога да погледна.

Толкова нещастен звучеше, че нямаше как да не ми стане мъчно за него. Двата бяхме преминали през много изпитания, но никога не го бях виждал толкова обезверен и изгубил надежда.

— Ще измислим нещо — рекох. — Не си се провалил. Ти си най-добрият сатир. Хвойничка го знае. Както и аз.

Гроувър затвори очи.

— Най-добрият сатир... — измърмори той тихо.

И почти веднага заспа, а аз дълго се въртах и гледах как синкавите сенки от телевизора играят по препарираните ловни трофеи на стените.

На сутринта се събрахме пред решетката към входа на Лабиринта, за да се сбогуваме.

— Нико, защо не дойдеш с нас? — предложих изведнъж, вероятно под влияние на съня. Нико толкова много приличаше на Пердикс...

Той поклати глава. Като че ли никой не се беше наспал хубаво в къщата на чудовището, но Нико изглеждаше най-зле от всички. Очите му бяха зачервени, а кожата — бяла като тебешир. Беше се наметнал с огромна черна роба, която щеше да е голяма и на някой едър здравеняк и затова предположих, че сигурно я беше измъкнал от гардероба на Герион.

— Трябва ми малко време да си събера мислите. — Отказа да ме погледне в очите, но тонът му подсказваше, че все още ми е ядосан. Явно изобщо не беше доволен, че сестра му бе излязла от Подземното царство, за да говори с мен, а не с него.

— Нико — обади се Анабет, — Бианка ти желае само доброто.

Тя сложи ръка на рамото му, но той се дръпна и хукна по пътя към къщата. За миг ми се стори, че утринната мъгла сякаш се сгъстява край него.

— Тревожа се — рече Анабет. — Ако пак се свърже с духа на Минос...

— Ще се оправи — намеси се Евритион. Пастирът се беше попривел в ред и си беше облякъл нови джинси и чиста риза. Дори си беше подстригал брадата и беше обул ботушите на Герион. — Може да остане тук да си събере акъла. Ще бъде в безопасност, обещавам.

— А ти? — попитах аз.

Евритион почеса Ортрос по шията на едната глава, а след това на другата.

— Ще внесе известни промени в ранчото. Повече няма да се колят свещени крави за месо. Чудя се дали да не започна да правя хляб от соя. Ще се пробвам да се сприятеля с човекоядните коне. Може и да се пробвам на някое родео.

От мисълта за това направо ми настръхна косата, но въпреки това му пожелах успех:

— Ще стискам палци.

— Аха. — Той се изплю в тревата. — Вие сигурно продължавате с търсенето на работилницата на Дедал?

Очите на Анабет грейнаха.

— Можеш ли да ни помогнеш?

Евритион отместил поглед към решетката на входа, имал чувството, че темата за работилницата на Дедал не му беше по вкуса.

— Нямам представа къде е. Но Хефест сигурно знае.

— Така каза и Хера — кимна Анабет. — Въпросът е как да намерим Хефест.

Пастирът бръкна под яката на ризата си и измъкна сребърно синджирче, на което се поклащаше гладък сребърен диск. В средата дискът леко хлътваше, все едно там имаше отпечатък от палец. Евритион го подаде на Анабет.

— От време на време Хефест наминава оттук — обясни той. — Изучава животните за направата на бронзовите си машини. Последния път... ами... направих му една услуга. Искаше да погоди номер на баща ми Арес и на Афродита. В знак на благодарност, Хефест ми даде това. Каза, че ако някога имам нужда от него, дискът ще ме отведе в ковачницата му.

— И ти ми го отстъпваш? — попита смаяно Анабет.

Пастирът се изчерви.

— За какво ми е притрябвало да ходя в ковачницата на Хефест? Тук си имам достатъчно работа. Натиснете го и готово.

Анабет натисна вдлъбнатината и дискът изведнъж оживя. Показаха се осем метални крачета. Тя изпищя и го захвърли пред смаяния поглед на Евритион.

— Паяк!

— Има страх от паяци — обясни Гроувър. — Заради старата вражда между Атина и Ариадна.

— Аха — измърмори смутено Евритион. — Съжалявам, госпожице.

Паякът допълзя до решетката и изчезна в Лабиринта.

— Побързайте — обадих се аз. — Няма да ни чака.

Анабет не гореше от желание да последва осмокракото, но нямаше избор. Сбогувахме се с Евритион, Тайсън вдигна решетката и скочихме обратно в Лабиринта.

Сто пъти съжалих, че не се бях сетил да вържа металния паяк на каишка. Той препускаше по коридорите толкова бързо, че едва го следвахме. Ако не беше острият слух на Тайсън и Гроувър, още в самото начало щяхме да го изгубим.

Минахме през един мраморен тунел, завихме наляво и едва не паднах в зейнала в краката ми пропаст. За щастие Тайсън ме сграбчи и ме дръпна обратно. Подът изведнъж изчезваше и се появяваше петдесетина метра по-нататък. От тавана висяха стоманени обръчи и механичният паяк вече беше преполовил разстоянието над бездната, като опъваше метална нишка от обръч на обръч и се движеше по нея.

Анабет пристъпи напред.

— Много съм добра на халките!

Скочи, хвана се за първия обръч, после се присегна към втория и продължи нататък. Беше я страх от дребни паячета, но не ѝ мигваше окото да мине по обръчите над пропастта. Иди я разбери...

Анабет стигна до другата страна и пое след паяка. Прехвърлих се след нея и се обърнах. Гроувър беше яхнал Тайсън на конче (или в случая е по-точно да се каже „на циклопче“). Тайсън премина над пропастта само с три

движения и в мига, в който стъпи до мен, последната желязна халка не издържа на тежестта му и се отскубна от тавана.

Малко по-нататък попаднахме на свит до стената скелет. Беше облечен с риза, панталони и вратовръзка. Паякът изобщо не забави ход. Аз обаче се подхлъзнах на нещо, което на светлината на фенера се оказаха моливи — стотици моливи, пречупени на две.

Коридорът ни изведе в голяма зала. Посрещна ни ярък прожектор. След като очите ми свикнаха със светлината, първо видях телата. Десетина лежаха на пода край нас. Някои бяха стари избелели скелети. Други бяха по-отскоро и изглеждаха ужасно. Вонята не беше толкова непоносима както в оборите на Герион, но и не ѝ отстъпваше много.

След това забелязах чудовището. То стоеше на осветен подиум в другия край на залата. Тялото беше на едър лъв, а главата — на жена, която можеше и да изглежда красива, ако не си беше сложила толкова много грим и косата ѝ не беше вдигната на кок — напомни ми на учителката ми по пеене в трети клас. На гърдите ѝ имаше картонче, прикрепено със синя панделка, на което пишеше: „Образцово чудовище“.

— Сфинкс! — изскимтя Тайсън.

Знаех на какво се дължеше страхът му. Когато е бил малък, един сфинкс го беше нападнал в Ню Йорк. Все още си личаха белезите по гърба му.

От двете страни на чудовището блестяха прожектори. Единственият изход от залата беше точно зад подиума. Механичният паяк се промуши между лапите на сфинкса и изчезна в тъмнеещия проход.

Анабет пое след него, но чудовището изрева и оголи големите си зъби. На входа на двата тунела — този зад нас и другия — се спуснаха решетки.

Озъбената гримаса мигом се превърна в ослепителна усмивка.

— Добре дошли, състезатели! — извика сфинксът. — Готови ли сте заааа... „Отговори правилно“?

От тавана се разнесе оглушително ръкопляскане, сигурно там имаше поставени тонколони. Прожекторите се плъзнаха из залата и по скелетите на пода затанцуваха отблясъци като в дискотека.

— Невероятни награди! — продължи жената лъв. — Отговорете правилно и ще продължите напред! Провалите ли се — ще ви изям! Кой ще се осмели да дойде на сцената?

Анабет ме дръпна за ръката.

— Аз ще отида — прошепна тя. — Знам какво ще ме пита.

Нямах нищо против. Не че исках чудовището да изяде Анабет, но от четирима ни тя щеше да се справи най-добре с въпросите.

Тя се запъти към сцената. На стъпалата лежеше скелет в ученическа униформа. Анабет го бутна с крак, за да мине, и скелетът тупна на пода.

— Извинявай — измърмори тя.

— Добре дошла, Анабет Чейс! — извика сфинксът, макар че Анабет още не си беше казала името. — Готова ли си за състезанието?

— Да — отвърна тя. — Чакам да чуя въпроса.

— Въпросите всъщност са двацет! — заяви триумфално чудовището.

— Какво? Но в миналото...

— О, отдавна качихме нивото! За да продължиш напред, трябва да отговориш правилно на всичките двацет. Чудесно, нали?

Постоянно избухваха и стихваха аплодисменти, все едно ги управлявах с въртането на някакво кранче наляво-надясно.

Анабет ми хвърли разтревожен поглед. Кимнах ѝ окуражително.

— Добре — рече тя. — Готова съм.

Разнесе се биене на барабан. Очите на сфинкса искряха от вълнение.

— Коя е столицата на... България?

Анабет се намръщи. Настръхнах — кой би могъл да знае отговора на този въпрос?

— София — отговори тя. — Но...

— Правилно! — Отново избухна ръкопляскане. Сфинксът се усмихна широко, лъснаха остриите зъби. — Не забравяй да оградиш верния отговор с молив!

— Какво? — премига Анабет. В следващия миг пред нея се появила купчина листа и подострен молив.

— Отговорът трябва да бъде ограден ясно, без да се излиза от очертанията на квадратчето — продължи с наставленията чудовището. — Ако се наложи изтриване, внимателно изтрий всичко, защото иначе машината няма да успее да го разчете.

— Коя машина? — попита Анабет.

Сфинксът посочи с лапа. До прожектора се мъдреше бронзова кутия с най-различни ръчки и лостове, на капака отстрани искреше голяма буква ета — знакът на Хефест.

— Да продължим — рече чудовището, — следващият въпрос...

— Чакайте малко! — възрази Анабет. — Какво стана с онази гатанка: „Кое е това същество, което сутрин ходи на четири крака и т.н.“?

— Моля? — възкликна раздразнено сфинксът.

— Гатанката за човека. Докато е малък, пълзи на четири крака, следобед, като голям, върви на два, а вечер, щом остарее, се подпира с бастун. Винаги нея сте задавали!

— И точно затова решихме да я сменим! — възкликна чудовището. — Всички знаеха отговора! Да минем към следващия въпрос. Колко е корен квадратен от шестнайсет?

— Четири — отвърна Анабет. — Но...

— Правилно! Кой американски президент подписва прокламацията за премахване на робството?

— Ейбрахам Линкълн, но...

— Правилно. Четвърти въпрос. Колко...

— Спрете! — изкрещя Анабет.

Не ми беше ясно защо недоволстваше. Справяше се чудесно. Трябваше само да отговори на всички въпроси и сфинксът щеше да ни пусне да минем.

— Това не са гатанки — заяви тя.

— Защо? — сопна се чудовището. — Гатанки са! Въпросите са специално подбрани за...

— Това са само глупави случайно избрани факти — настоя Анабет. — Гатанките са така измислени, че да развиват мисленето!

— Мисленето? — Сфинксът се намръщи. — И как искаш да измеря дали можеш да мислиш, или не? Това е нелепо! Хайде, следващия въпрос. Колко сила е нужна, за да...

— Престанете! — настоя Анабет. — Тези въпроси са глупави.

— Ммм, Анабет — обади се притеснено Гроувър. — Не е ли по-добре първо да отговориш на всички, а после да се оплакваш?

— Аз съм дъщеря на Атина — заяви гордо тя. — Това е обида за моята интелигентност. Няма да отговарям на тези въпроси.

Нямаше как да не се възхитя на упоритостта ѝ, но едно гласче в главата ми крещеше, че всички щяхме да загинем заради гордостта ѝ.

Прожекторите ни заслепяваха. Очите на сфинкса бяха като черни ями.

— В такъв случай, скъпа — отвърна спокойно чудовището, — щом не искаш да продължиш, няма как да преминеш по-нататък. И тъй като не можем да допуснем някое дете да остане, ще те изям!

Сфинксът показа ноктите си, които искряха все едно бяха направени от неръждаема стомана, и скочи.

— Не! — Тайсън се втурна напред. Той не понасяше някой да заплашва Анабет, но като знаех колко лоши спомени имаше от сфинксовете от детството си, се изненадах на смелостта му.

Тайсън сграбчи сфинкса във въздуха и двамата паднаха върху купчина кости. Това даде шанс на Анабет да се съвземе и да извади ножа си. Тайсън се изправи, ризата му беше раздрана на парцали. Чудовището изръмжа и се сви за нов скок.

Свалих капачката на Въртоп и застанах пред Анабет.

— Сложи си шапката-невидимка — рекох.

— И сама мога да се справя!

— Недей! — извиках. — Сфинксът иска да хване теб. Остави ни ние да се оправяме.

И сякаш в подкрепа на думите ми, в този миг чудовище то събори Тайсън и се опита да се промъкне покрай мен. Гроувър заби в окото му нечия бедрена кост. Сфинксът изпищя. Анабет си нахлупи вълшебната бейзболна шапка и изчезна. Жената лъв напразно щракна с челюсти във въздуха, където допреди секунда се беше намирала Анабет.

— Не е честно! — извика сърдито чудовището. — Мамиш!

След това се обърна към мен. Вдигнах мечата си, но преди да успея да замахна, Тайсън изтръгна машината за оценка на отговорите от пода и я метна към главата на чудовището. Кокът се разпадна. Машината се разлетя на парчета.

— Машината ми! — изпищя сфинксът. — Как ще бъда образцово чудовище без нея?

Решетките на входовете се вдигнаха. Хукнахме към прохода зад сцената. Надявах се, че Анабет ще се сети да ни последва.

Сфинксът се завтече подире ни, но Гроувър измъкна флейтата си и засвири. Изведнъж моливите си спомниха, че някога са били част от живо дърво. Пуснаха корени и клони и започнаха да се увиват по краката на чудовището. Сфинксът едвам се отскубна от тях, но те ни бяха спечелили достатъчно време.

Тайсън дръпна Гроувър в прохода и решетките се спуснаха след нас.

— Анабет! — извиках.

— Тук съм — обади се тя до мен. — Не спирайте!

Хукнахме по тъмния тунел, а зад нас отекваха жалните писъци на сфинкса, който се оплакваше колко много листове с отговори ще трябва да проверява на ръка.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ХВЪРЛЯМ СЕ В ОГЪНЯ

Мислех, че вече няхахме никакъв шанс да открием водача си, но по някое време Тайсън долови тихо подрънкване. След дълго лутане из проходите, при което на няколко пъти минахме през едни и същи места, в крайна сметка стигнахме до паяка, който удряше бронзовата си главица в една метална врата.

Вратата приличаше на люк от стара подводница — кръгла, обкована с нитове и с колело вместо дръжка. Над нея имаше голяма, позеленяла от времето, пиринчена табелка, в средата на която беше изписана гръцката буква ета.

Спогледахме се.

— Готови ли сте да се изправите пред Хефест? — попита изплашено Гроувър.

— Не — признах си аз.

— Да! — извика щастливо Тайсън и завъртя колелото.

Щом вратата се отвори, паякът се вмъкна вътре и Тайсън нетърпеливо го последва. Ние поехме след тях далеч не толкова ентусиазирано.

Помещението беше огромно. Приличаше на автосервиз, тъй като имаше няколко хидравлични повдигача. На някои от тях бяха поставени коли, а на други — странни неща като бронзов хипалектрион, но без глава и с провесени от петелската опашка жици, метален лъв, свързан със зарядно за акумулатор, или пък бойна колесница, направена от пламъци.

Десетината тезгяха бяха отрупани с по-дребни машинарии. По стените висяха какви ли не инструменти. Имаше голямо табло с отделно гнездо за всеки инструмент, но като че ли никой от тях не беше на мястото си. Чукът беше й гнездото на отвертката, а телбодът — на ножовката.

Изпод първия хидравличен повдигач, на който се мъдреше една тойота корола, стърчаха огромни крака й груби сиви панталони и обувки, които щяха да бъдат големи дори и на Тайсън. Единият крак беше стегнат в метална шина.

Паякът се шмугна под колата и идващото отдолу чукане спря.

— Виж ти — избумтя плътен глас изпод королата. — Какво е това?

Ниската количка, на която лежеше мъжът, се плъзна навън и той се изправи. Вече бях виждал веднъж Хефест на Олимп и си мислех, че няма какво да ме изненада, но въпреки това едва се сдържах да не ахна.

Сигурно онзи път на Олимп се беше постарал да се издокара или пък беше използвал магия, за да прикрие ужасния си външен вид. Очевидно тук, в собствената си работилница, хич не му пукаше как изглеждаше. Мръсният му гащеризон беше покрит с мазни петна. На джобчето беше избродирано „Хефест“. Той се надигна — металната шина на крака му зловещо изскърца и щракна — и когато застана пред нас, видях, че лявото му рамо беше по-ниско от дясното, все едно богът постоянно се накланяше на една страна. Главата му беше безформена и като че ли прекалено голяма. Присвитите му очи му придаваха намръщен вид. Черната му брада пушеше и съскаше. От време на

време в бакенбардите му пламваха горски пожари и след миг угасваха. Ръцете му бяха с големината на бейзболна ръкавица, но той държеше паяка с изненадваща нежност. Разглоби го за две секунди и после го сглоби отново.

— Така — измърмори богът, — така е много по-добре.

Паякът подскочи щастливо в дланта му, пусна метална нишка към тавана и се залюля на нея.

Хефест ни изглежда намръщено.

— Вас не съм ви направил аз, нали?

— Ами... — обади се Анабет, — не сте, господарю.

— Добре — изръмжа богът. — Макар че аз бих се справил далеч по-добре.

Огледа мен и Анабет и изсумтя:

— Полубогове. Може и да сте машини, но не ми се вярва.

— Срещали сме се, господарю — рекох.

— Така ли? — измърмори той разсеяно. Имах чувството, че думите ми изобщо не го интересуваха, а по-скоро се опитваше да разгадае как работеше челюстта ми — дали е с панта, или с лагер, или пък с нещо друго. — Е, щом не съм ви смачкал предишния път, едва ли ще се наложи да го сторя и сега.

Обърна се към Гроувър и се намръщи.

— Сатир. — След това погледна Тайсън и очите му заблестяха. — Циклоп! Виж ти. Хубаво, хубаво. Къде се тръгнал с тази пасмина?

— Бъъ... — измуча онемелия от почуда Тайсън.

— Добре казано — съгласи се Хефест. — Дано има основателна причина, задето ме прекъснахте. Окачването на королата си иска доста работа.

— Търсим Дедал — рече нерешително Анабет. — Мислехме...

— Дедал ли? — изрева богът. — За какво ви е този стар негодник? И имате дързостта да го търсите?

Брадата му пламна, черните му очи засияха.

— Ами... да, господарю — отвърна Анабет.

— Хммм. Губите си времето. — Нещо на тезгяха привлече погледа му и той закуцука към него. Измъкна шепа пружини и метални парчета и след няколко секунди игра с тях, в ръцете му се появи бронзов сокол. Птицата разпери металните си криле, премига с очите си от обсидиан и литна.

Тайсън се засмя и доволно плесна с ръце. Соколът кацна на рамото му и галювно го клъвна по ухото.

Хефест се обърна към него. Очите му бяха все така смръщено присвити, но като че ли в тях искреше благодат.

— Виждам, че искаш да ми кажеш нещо, циклопе.

Усмивката на Тайсън помръкна.

— Да, господарю. Срегнахме един от сторъките.

Богът кимна спокойно.

— Бриарей?

— Да. И той... беше го страх. Не пожела да ни помогне.

— И това те притеснява?

— Да! — Гласът на Тайсън трепна. — Бриарей трябва да е силен. Той е по-древен и по-велик от циклопите. А той избяга.

Хефест изсумтя.

— На времето и аз се възхищавах от сторъките. По времето на първата война. Но хората и чудовищата — и боговете дори! — се променят, циклопе. Не можеш да им имаш вяра. Вземи, например, любящата ми майка Хера. Познавате я, нали? Само се усмихва и ти обяснява колко е важно семейството

и така нататък. Кое то не ѝ попречи да ме хвърли от Олимп, когато видя грозното ми лице.

— Не го ли е направил Зевс? — попитах изненадано аз.

Богът се прокашля и се изхрачи в един бронзов плювалник. Щракна с пръсти и механичният сокол се върна на тезгяха.

— Майка ми обича да разказва тази измислица — изръмжа той, — за да я харесват повече. Хвърля цялата вина на татко. Истина е, че майка ми е покровителка на семейството, но на един определен тип семейство — съвършеното семейство. Достатъчно беше да ме погледне веднъж и... трудно бих се вписал в представата ѝ, нали?

Дръпна едно перце от опашката на сокола и цялата машинка се разпадна.

— Повярвай ми, циклопе — продължи Хефест, — не можеш да имаш вяра на другите. Можеш да вярваш единствено на това, което създадеш със собствените си ръце.

Лично на мен тази философия не ми допаднаше особено — неминуемо те обричаше на самота. А и освен това, аз не вярвах на произведенията на Хефест. Веднъж в Денвър двамата с Анабет едва не загинахме заради неговите механични паяци. А миналата година един дефектен прототип на Талос — също разработка на Хефест — беше отнел живота на Бианка.

Богът се обърна към мен и присви очи, сякаш беше прочел мислите ми.

— А, този тук не ме харесва — измърмори замислено. — Спокойно, свикнал съм. А ти какво ще поискаш от мен, полубог?

— Вече ви казахме — отвърнах. — Трябва да открием Дедал. Сигурно знаете за Люк, той е преминал на страната на Кронос и се опитва да намери начин да се ориентира в Лабиринта, за да нападне лагера. Ако не стигнем преди него до Дедал...

— И аз вече ви казах, момче! Търсенето на Дедал е губене на време. Той няма да ви помогне.

— Защо?

Хефест сви рамене.

— Някои от нас са хвърлени от Олимп. Други получават още по-болезнени уроци. Поискайте ми злато. Или огнен меч. Вълшебен жребец. С радост ще ти ги дам. Но да ви помогна да намерите Дедал... Не бих го направил току-така.

— Значи знаете къде е? — обади се Анабет.

— Няма смисъл да го търсите, момиче.

— Майка ми казва, че търсенето е пътят към мъдростта.

Хефест присви очи.

— И коя е майка ти?

— Атина.

— Трябваше да се сетя. — Той въздъхна. — Хубава богиня е Атина. Жалко, че се закле никога да не се омъжи. Добре тогава. Ще ви кажа това, за което питате. Но на определена цена. Искам да ми направите една услуга.

— Дадено! — отвърна Анабет.

Хефест се разсмя — разнесе се бумтене като от огромен мях, раздухващ огън.

— Ама и вие, героите, сте едни! Все бързате да обещаете! Ах, как ми напомняте за младостта!

Той натисна някакъв бутон на тезгяха и на стената се отвориха големи капаци. Появи се огромен прозорец или пък беше огромен екран, не можех да

преценя. Виждаше се сив връх, обрасъл в подножието с гори. От билото се издигаше дим като от вулкан.

— Една от моите пещи — рече Хефест. — Имам много, но тази ми беше любимата.

— Това е връх Света Елена! — обади се Гроувър. — Страхотни гори има там!

— Бил ли си? — попитах.

— Да, търсех... Пан.

— Чакайте! — намеси се Анабет, впила поглед в бога. — Казахте, че е била любимата ви. И защо вече не е?

Хефест почеса димящата си брада.

— Под нея е оковано чудовището Тифон. Преди Тифон беше под вулкана Етна, но когато се преместихме в Америка, неговата сила се озова под връх Света Елена. Неизчерпаем огнен източник, но и много опасен. Тифон постоянно се опитва да се измъкне на свобода. Напоследък изригванията зачестиха, по цял ден се вият пушеци около върха. Бунтът на титаните го е накарал да се размърда.

— И какво искате от нас? — попитах. — Да го победим?

Хефест изсумтя.

— Това би било самоубийство. Дори и боговете бягаха от Тифон, когато беше свободен. Не, молете се изобщо да не се изпречите на пътя му, да не говорим да се биете с него. Задачата ми е друга: в последно време някой се мотае из планината и използва пещите ми. Когато отида там, ковачницата е празна, но си личи, че е влизано. Явно усещат появата ми и изчезват. Изпратих няколко от моите машинки да разузнаят, но нито една от тях не се върна. Нещо... нещо древно се спотайва там. И зло. Искам да разбера кой се осмелява да нахлува в моите владения и дали не се опитва да освободи Тифон.

— Значи искате да разберем кой влиза там? — уточних.

— Точно така — отвърна Хефест. — Идете там. Може и да не ви усетят. Все пак не сте богове.

— Много мило — измърморих.

— Вървете и разберете каквото можете — продължи той. — След това се върнете да ми докладвате и аз ще ви кажа каквото ви трябва за Дедал.

— Добре — кимна Анабет. — А как ще стигнем дотам?

Богът плесна с ръце. Паякът се спусна от тавана в краката ѝ и тя едва се сдържа да не подскочи.

— Моето творение ще ви покаже пътя — рече Хефест. — През Лабиринта не е далеч. Дано да оживеете. Хората са толкова по-чупливи от машините.

Всичко вървеше добре, докато не стигнахме до корените. Паякът подтичваше напред и ние го следвахме, когато изведнъж се натъкнахме на страничен проход, сякаш току-що прокопан, в който се виждаха преплетени дебели корени. Гроувър се спря като закован.

— Какво? — попитах аз.

Той не помръдваше. Взираше се със зяпнала уста в тъмния проход. Къдравата му коса потрепваше от лъхация оттам лек ветреца.

— Хайде! — обади се Анабет. — Нямаме време за губене!

— Насам е! — прошепна смаяно Гроувър. — Насам е!

— Кое? — попитах аз. — Пан ли?
Гроувър погледна Тайсън.
— Усещаш ли аромата?
— Пръст — отвърна Тайсън. — И растения.
— Да! Това е пътят! Сигурен съм!
Далече пред нас паякът се отдалечаваше по застлания с каменни плочки тунел. След няколко секунди щяхме да го изгубим от поглед.
— На връщане ще отидем да проверим — обеща Анабет. — Преди да идем при Хефест.
— Дотогава проходът ще е изчезнал — отвърна Гроувър. — Трябва да тръгнем по него. Няма да стои отворен вечно!
— Не можем! — отсече тя. — Първо трябва да стигнем до пещите.
Гроувър я погледна тъжно.
— Длъжен съм да го направя, Анабет. Не разбираш ли?
Тя въздъхна раздражено, явно наистина не разбираше. Паякът вече почти не се виждаше. Спомних си разговора ни с Гроувър от предишната вечер и бързо взех решение.
— Ще се разделим!
— Не! — възрази Анабет. — Опасно е. Как ще се намерим после? А и Гроувър не може да тръгне сам.
Тайсън сложи ръка на рамото му.
— Аз ще ида с него.
Не вярвах на ушите си.
— Тайсън, сигурен ли си?
Той кимна.
— Козльо има нужда от помощ. Ще намерим онзи бог. Не съм като Хефест. Вярвам на приятелите си.
Гроувър си пое дълбоко дъх.
— Пърси, после все някак ще се открием. Все още сме свързани телепатично. Просто трябва да...
Не го винях. Това беше мечтата на живота му. Ако не откриеше Пан сега, съветът нямаше да му даде втори шанс.
— Дано да си прав — рекох.
— Сигурен съм.
За първи път го чувах да се произнася с такава категоричност за каквото и да е било, освен може би по въпроса кое е по-вкусно: енчиладата със сирене или тази с пилешко.
— Пази се — казах. Обърнах се към Тайсън. Той преглътна сълзите си и така ме стисна в прегръдката си, че едва не ми счупи ребрата. След това двамата с Гроувър се шмугнаха между преплетените дебели корени и мракът ги погълна.
— Не ми харесва — измърмори Анабет. — Не е хубаво да се разделяме.
— Ще ги видим отново — отвърнах уверено, за да я успокоя. — Хайде, да вървим, че ще изтървем паяка.

Не след дълго в прохода започна да става горещо.
Каменните стени излъчваха топлина. Все едно вървахме през пещ.
Таванът надвисна ниско, чуваше се силно бучене, все едно наблизко течеше някаква метална река. Но паякът продължаваше напред и Анабет тичаше след него.

— Чакай! — извиках.

Тя хвърли поглед през рамо.

— Какво?

— Сетих се нещо... Хефест каза за Атина...

— Че се е заклела никога да не се омъжва — прекъсна ме Анабет. —

Също като Артемида и Хестия. Атина е от богините девици.

Премигах. За първи път го чувах.

— Но в такъв случай...

— Как са се появили децата ѝ?

Кимнах. Сигурно се бях изчервил, но се надявах тя да го отдаде на горещината.

— Пърси, нали знаеш как се е родила Атина?

— Изскочила е от черепа на Зевс, направо с бойните си доспехи.

— Точно така. Не се е родила по нормалния начин. Тя е дете на разума — в буквалния смисъл на думата. И децата ѝ се раждат по същия начин.

Когато Атина се влюби и някой простосмъртен, тя всъщност се влюбва в интелекта му — по същия начин е обичала и Одисей, за което се разказва в легендите. За нея тази среща на умовете е най-чистата любов.

— Значи баща ти и Атина... значи ти не си...

— Аз съм дете на разума — отвърна Анабет. — Децата на Атина се появяват в резултат на божествения разум на майка ни и на гениалността на простосмъртния ни баща. Ние сме дар, благослов от Атина за мъжете, които тя харесва.

— Но...

— Пърси, паякът вече е напред. Наистина ли искаш да знаеш как точно съм се родила?

— Ааа... Не, не, благодаря.

Тя се усмихна.

— Така си и мислех.

Анабет отново хукна напред. Последвах я, като си мислех, че в представата ми за нея беше настъпила безвъзвратна промяна. Така или иначе, някои въпроси беше по-добре да си останат загадка.

Бумтенето се усили. След около половин миля изскочихме в пещера с размерите на стадион. Паякът ни се спря и се сви на топка. Бяхме пристигнали в ковачницата на Хефест.

На петдесетина метра под нас бълбукаше лава. Намирахме се на скален корниз, който обикаляше цялата пещера. Над пропастта минаваше плетеница от метални мостове. В средата имаше голяма платформа, пълна с всевъзможни машинарии, котли, огнища и най-голямата наковалня, която някога съм виждал — железен блок с размерите на къща. Около нея се мотаеха тъмни сенки на странни създания, които заради разстоянието не можех да видя ясно.

— Няма да успеем да се промъкнем незабелязано — измърморих.

Анабет взе металния паяк и го пхна в джоба си.

— Аз ще отида. Ти ме чакай тук.

— Недей! — изсъсках аз, но тя не ми даде възможност да възразя, а направо нахлупи шапката-невидимка и изчезна.

Не се осмелих да се развикам след нея, но въпреки това изобщо не ми харесваше мисълта да я оставя да върви сама. След като онези на платформата можеха да доловят приближаването на един бог, как си въобразяваше Анабет, че ще се промъкне при тях?

Хвърлих поглед назад към прохода, от който бяхме дошли. Искаше ми се Тайсън и Гроувър да бяха тук. Накрая реших, че повече не мога да стоя със скръстени ръце. Запълзах по корнизата над лавата, като се надявах, че отблизо ще виждам по-ясно платформата.

Горещината беше непоносима. В сравнение с нея, ранчото на Герион беше зимна приказка. Очите ми сълзаха от дима. Едва се крепях да не падна. След малко стигнах до една метална количка — нещо като вагонетка от рудниците. Повдигнах платнището — беше пълна с метални боклуци. Понечих да я заобиколя и в този миг се чуха гласове, които идваха от някакъв страничен тунел.

— Да я докарам ли? — попита някой.

— Да — отвърна друг. — Филмът е към края си.

Целият настръхнах. Нямаше време да се върна. Нямаше къде да се скрия... освен във вагонетката! Шмугнах се вътре и придърпах платнището отгоре. Стиснах в ръката си Въртоп, готов, ако ми се наложеше, да си проправя път с бой.

Вагонетката пое напред.

— Уф! — изпъшка дрезгаво първият глас. — Това тук тежи цял тон!

— Божествен бронз — отвърна вторият. — Какво искаш?

И аз поех с вагонетката. Завихме и от ехото на тракането на колелата в стените се досетих, че сме минали през някакъв тунел и сме се озовали в по-малко помещение. Надявах се, че няма да ме изсипят в пещта за разтопяване. Ако усетех надигане, трябваше бързо да скоча. Чувах се глъч, но гласовете определено не бяха човешки — нещо между лай на тюлени и ръмжение на куче. Долавях и някакво бръмчене като от стар прожекционен апарат. Май прожектираха филм, озвучаван от диктор с тънко гласче.

— Оставете я там отзад — заповяда някой. — Деца, съсредоточете се върху филма. След това ще има време за въпроси.

Той млъкна и се разнесе гласът на диктора:

— Когато малкият морски демон порасне, в тялото му настъпват известни промени. Появяват се остри кучешки зъби, а впоследствие и спорадични пристъпи на неустойимо желание да нападне човешки същества. Тези промени са напълно нормални и се случват с всички млади чудовища.

В залата отекна развълнувано ръмжение. Учителят — предположих, че е учител — заповяда на децата да млъкнат и филмът продължи. Не разбрах изцяло за какво ставаше дума, а и не смеех да надникна. Говореше се за появата на огнени струйки и за проблемите с акнето, предизвикано от работата в пещите, за необходимостта от добра хигиена на плавниците и така нататък.

— И сега, деца — попита учителят, когато най-сетне филмът свърши, — как е истинското ни име?

— Морски демони! — излая някой.

— Не! Друг?

— Телхини! — изръмжа гласче.

— Точно така — заяви учителят. — И защо сме тук?

— За да си отмъстим! — изреваха няколко гласа.

— Да, но защо?

— Зевс е лош! — обади се едно чудовище. — Хвърлил ни е в Тартар само защото използваме магия!

— Абсолютно вярно — потвърди учителят. — И то, след като изработихме оръжията на боговете, например тризбеца на Посейдон. Е, да,

направихме и най-великото оръжие на титаните. И въпреки това Зевс ни прогони и заложи на несръчните циклопи. Затова сме тук, в ковачницата на узурпатора Хефест. Не след дълго ще си върнем и пешите на дъното на морето, дома на нашите деди!

Стиснах здраво меча си. Тези джафкащи създания били създали тризъбеца на Посейдон? Какви ги говореха? Никога преди не бях чувал за телхините.

— И така, деца — продължи учителят, — на кого служим днес?

— На Кронос! — отекна хоров отговор.

— И когато пораснете и станете големи телхини, ще изработвате ли оръжия за неговата армия?

— Да!

— Чудесно. Донесохме ви малко материал, за да се поупражнявате. Да видим колко сте сръчни.

Надигна се шумотевица и развълнувани гласове се приближиха към вагонетката. Приготвих се да сваля капачката на Въртоп. Някой отметна платнището. Сkochих, стиснал здраво бронзовия меч, и се озовах срещу група... кучета.

Или поне главите им бяха кучешки, с черни муцуни, кафяви очи и заострени уши. Телата бяха слаби и черни като на морски бозайник, с къси крачета, завършващи с нещо средно между плавник и ходило. Ръцете бяха човешки, но с остри нокти. Представете си смеска между момче, доберман и морски лъв и долу-горе ще добиете представа за какво говоря.

— Полубог! — изджафка някой.

— Изяжте го! — заповяда друг.

Но аз замахнах с Въртоп и покосих цялата първа редица.

— Дръпнете се! — изкрещях на останалите, като се опитах да докарам най-заплашителния си вид. Отзад стоеше учителят — почти триметров телхин с оголени добермански зъби. Постарах се и аз да му се озъбя подобаващо. — Нов урок, деца! Ако бъдат прободени от меч от божествен бронз, повечето чудовища се изпаряват. Тази промяна е напълно нормална и ще ви сполети и вас, ако веднага не се изметете оттук!

За моя изненада, думите ми произведоха необходимия ефект. Телхините отстъпиха, но все пак бяха повече от двайсет и бързо щяха да преодолеят първоначалния си уплах.

Сkochих от вагонетката и извиках:

— Часът свърши! Свободни сте!

И хукнах към изхода.

Чудовищата се впуснаха след мен с лай и ръмжене. Надявах се, че късите им крачета и плавниците ще ги забавят, но телхините се справяха съвсем прилично с тичането. За щастие в края на тунела към голямата пещера имаше врата. Затръшнах я и завъртях колелото, за да я затворя, но се съмнявах, че това щеше да ги забави.

Не знаех какво да правя. Анабет беше някъде наоколо. Вече няхаме шанс разузнавателната ни мисия да мине незабелязано. Втурнах се към платформата над езерото с лава.

— Анабет! — изкрещях.

— Шшшт! — Невидима ръка запуши устата ми и ме дръпна зад един голям бронзов котел. — Да не искаш да ни убият?

Намерих опипом главата ѝ и смъкнах шапката. Анабет се появи пред мен, лицето ѝ беше омацано с пепел и мръсотия.

— Пърси, какво ти става?

— Всеки момент ще дойдат! — Набързо ѝ обясних за урока на чудовищата. Тя се ококори.

— Значи са били телхините! — ахна тя. — Как не се сетих! Затова правят... Виж!

Надникнахме над котела. В средата на платформата стояха четирима възрастни телхини, високи поне по четири метра. Черната им кожа искреше на светлината на огъня. Сред порой от искри, те се редуваха да удрят с чука едно дълго парче нажежен метал.

— Острието е почти готово — рече единият. — Трябва само да го охладим отново в кръв, за да се закали.

— Аха — отвърна другият. — Ще бъде още по-остро от предишното.

— Какво е това? — прошепнах аз.

Анабет поклати глава.

— Преди малко си говореха нещо за сплави. Чудя се...

— Във филма казаха, че телхините са изковали най-великото оръжие на титаните — рекох. — И че са направили... тризбеца на баща ми.

— Телхините са предали боговете — обясни Анабет. — Използвали са непозволена магия. Не знам точно каква, но Зевс ги е хвърлил в Тартар.

— При Кронос.

Тя кимна.

— Трябва да се измъкнем...

В този миг вратата към стаята, където се беше провел урокът, излетя и навън се изсипаха младите телхини. Те се блъскаха нетърпеливо един в друг и се оглеждаха за мен.

— Сложи си пак шапката — заповядах. — И върви!

— Какво? — изпищя Анабет. — Няма да те оставя!

— Имам план. Ще им отвлека вниманието. А ти пусни металния паяк и се върни при Хефест. Трябва да му кажеш какво става тук.

— А ти как ще се измъкнеш? Ще загинеш!

— Ще се оправя. И освен това, нямаш друг избор.

Анабет ми хвърли убийствен поглед. Като че ли се канеше да ме халоса с юмрук, но това, което направи, ме изненада повече, отколкото ако ме беше ударила. Целуна ме.

— Пази се, водорасляк!

Нахлупи шапката и изчезна.

Сигурно щях да стоя там с часове, да се взирам в лавата и да се мъча да се опомня, но морските демони ме върнаха на земята.

— Ето го! — извика един. Целият клас телхини хукна по моста към мен. Втурнах се към средата на платформата и така изненадах четиримата възрастни, че те изтърваха нажеженото острие. То беше дълго около три метра и извито като сърп. Бях виждал какви ли не страхотии, но това недовършено оръжие, каквото и да беше то, направо ми изкара акъла.

Възрастните телхини бързо се окопитиха. От платформата тръгваха четири мостчета и преди още да реша по кое от тях да хукна, и четирите бяха завардени.

Най-високият телхин изръмжа:

— Кой ни е дошъл на гости? Син на Посейдон?

— Да — изръмжа друг. — Усещам морето в кръвта му.

Вдигнах Въртоп. Сърцето ми беше оглушително.

— Ако повалиш някой от нас — рече третият, — ще те разкъсаме на парчета. Баща ти ни предаде. Прие дара ни, а после мълча, когато ни хвърлиха в ямата. И него ще разкъсаме на парчета, заедно с останалите олимпийци.

Искаше ми се наистина да бях измислил план. Бях излъгал Анабет, за да се спаси, като се надявах, че ще прояви достатъчно разум, за да ме послуша. Но сега вече ми се струваше, че можеше да загине тук. Може би все пак пророчеството не се отнасяше за мен и моята съдба беше да свърша в лавата, хвърлен в гърлото на вулкана от глутница кучеглави морски лъвове. Младите телхини вече също бяха на платформата, зъбеха се и ръмжаха и чакаха да видят какво ще направят възрастните.

Усещах как нещо прогаря бедрото ми. Ледената свирка в джоба ми пареше от студ. Едва ли някога щях да имам по-голяма нужда от помощ. Но се колебаех. Не вярвах на дара на Квинт.

И преди да успея да взема решение, високият телхин извика:

— Да го видим колко е силен! Да видим за колко време ще изгори!

Грабна шепа лава от най-близкото огнище. Пръстите му пламнаха, но това като че ли не му направи никакво впечатление. Другите възрастни телхини последваха примера му. Панталоните ми пламнаха. Две шепи ме уцелиха в гърдите. От ужас изгървах меча и трескаво затръсках дрехите си. Огънят ме поглъщаше. Странно, в началото топлината беше приятна, но нарастваше с всяка секунда.

— Това, което си взел от баща си, те закриля — обади се един. — Трудно ще пламнеш. Но няма да е невъзможно младежо. Няма да е невъзможно!

Те продължиха да ме замерят с лава. Пищях. Цялото ми тяло гореше. Никога преди не бях усещал такава болка. Изгарях. Свлякох се на металния под, чух радостни крясъци на малките телхини.

След това в главата ми отека гласът на ниадата, която бях срещнал в ранчото: „Дори когато съм на сушата, водата е в мен“.

Нуждаех се от морето. Усетих как мускулите на корема ми се напрягат, но наоколо нямаше нищо, което да ми помогне. Нито чешма, нито река. Нито вкаменена раковина дори. А и освен това, последния път, когато бях дал воля на силата си, за един страшен момент бях изгубил властта над водата.

Но няхах друг избор. Призовах морето. Присегнах се навътре в мен, припомних си вълните и теченията, безкрайната мощ на океана. И я отприщих на свобода с ужасяващ писък.

Не мога да опиша какво точно се случи. Експлозия, прилив, мощен въртоп, който едновременно ме издигна във въздуха и ме запрати надолу към лавата. Огънят и водата се сблъскаха, образува се пара и аз излетях през кратера на вулкана — миниатюрна прашинка, изхвърлена от невероятното налягане на изригването. Помня само как, преди да загубя съзнание, летя сред облаците, толкова високо, че Зевс не би ми простил, а след това започвам да падам сред вихър от пушек, пламъци и вода. Като комета, устремила се към повърхността.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ИЗЛИВАМ В БЕЗКРАЙНА ВАКАНЦИЯ

Събудих се е усещането, че все още горя. Кожата ми пареше. Гърлото ми беше пресъхнало и дращеше като шкурка.

Над мен се виждаха синьо небе и дървета. Чувахе се блъбукане на фонтан, ухаеше на хвойна, кедр и някакви други ароматни треви. Вълни се плискаха нежно в скалист бряг. За миг се зачудих дали не бях мъртъв, но бързо отхвърлих тази възможност. Бях слизал в царството на Хадес и там нямаше синьо небе.

Опитах се да се надигна. Все едно разяждаща киселина се ливна в мускулите ми.

— Не мърдай — обади се момичешки глас. — Още си твърде слаб. Не бива да се изправяш.

Девојката сложи студена кърпа на челото ми. Появи се бронзова лъжица и в устата ми капна някаква течност. Тя потуши огъня в гърлото ми. На вкус беше като шоколад. Нектарът на боговете. След това над мен се надвеси и лицето на момичето.

Очите ѝ бяха като на кошута, косата ѝ с цвета на прегоряла захар беше сплетена и праметната през едното рамо. Трудно ми беше да преценя възрастта ѝ — може би беше на петнайсет-шестнайсет години, но лицето ѝ изглеждаше неподвластно на времето. Тя запя и болката ми стихна. Това беше някаква магия. Усещах как гласът ѝ прониква в кожата ми и лекува изгарянията.

— Кой... — изграчих аз.

— Шшшт, храбрецо — отвърна тя. — Почивай и се възстановявай. Тук нищо не може да ти навреди. Аз съм Калипсо.

Следващия път се събудих в пещера. Бях виждал какви ли не пещери, но тази определено грабваше първото място в класацията. По тавана искряха разноцветни — бели, лилави, зелени, — кристални образувания, заради които имах чувството, че се намирах вътре в някой от онези кристали, които се продават в магазините за сувенири. Лежах на удобен креват с пухена възглавница и бели памучни чаршафи. Пещерата беше разделена на отделни кътове с бели копринени завеси. В единия ъгъл имаше голям стан, над него беше закачена арфа. На отсрещната стена бяха закрепени лавици, на които бяха подредени буркани със сладко. От тавана висяха сушени билки и подправки: розмарин, мащерка и всякакви други. Ако мама беше тук, лесно щеше да ги назове по име.

В издълбаното в стената огнище вреше котле. Ухаеше на телешко варено.

Изправих се, пренебрегвайки пулсиращата болка в главата. Сведох поглед към ръцете си. Бях сигурен, че ще са покрити с грозни белези, но на тях им нямаше нищо. Изглеждаха си съвсем нормално, освен че може би бяха малко по-розови от обикновено. Бях облечен в бяла памучна риза и памучни

панталони, които не бяха мои. Краката ми бяха боси. За миг ме връхлетя паника — какво ли беше станало с Въртоп?, — но после напипах химикала в джоба. Както винаги, той се беше върнал при мен. До него беше кучешката свирка от стикски лед. Някак си беше успяла да ме последва и това не ме зарадва особено.

Станах от леглото. Каменният под беше леден. Обърнах се и се озовах пред лъснато бронзово огледало.

— Пресвети Посейдон! — възкликнах. Бях отслабнал с поне десет килограма и приличах на жив скелет. Косата ми беше в неопишваем вид. Върхчетата ѝ бяха обгорени като брадата на Хефест. Ако някой бездомник с подобна външност се приближеше към колата ми на светофара, за да предложи да ми измие стъклото, веднага щях да заключа вратите и да отпраша с мръсна газ.

Обърнах гръб на огледалото. Вляво от мен светлееше входът на пещерата. Поех към слънцето.

Излязох на зелена морава. Вляво се издигаше горичка от кедрови дървета, а вдясно се простираше голяма цветна градина. Насред моравата бълбукаха четири фонтана с издялани от камък сатири, от чиито флейти бликаше водата. Право срещу мен една пътека плавно се спускаше към каменист бряг, по който лениво се плискаха вълни на езеро. Знаех, че е езеро, защото... Просто го знаех. Водата беше сладка, а не солена. Слънцето искреше ослепително, небето беше ясно. Все едно бях попаднал в рая. Тази мисъл мигом ме притесни. Който си е имал вземане-даване със света на митологията, няма как да не научи на собствен гръб, че най-опасни са именно райските кътчета като това.

Момичето със сплетената карамелена коса разговаряше с някого на брега. Не го виждах хубаво заради трепкащите над водната повърхност слънчеви лъчи. Двамата като че ли спореха. Опитах се да се сетя какво знаех за Калипсо от древните митове. Името ми беше познато, но... Нищо не помнех. Чудовище ли беше? Дали не убиваше героите, които попадаха при нея? Ала ако беше зла, защо все още бях жив?

Поех бавно към нея, краката ми бяха схванати. След малко тревата премина в камъни, трябваше да внимавам къде стъпвам, за да не падна, и когато отново вдигнах глава, Калипсо беше сама. Беше облечена в бяла рокля без ръкави с кръгло деколте, обшито със злато. Търкаше очи, сякаш беше плакала.

— Слънчо най-сетне се събуди — рече тя, като се опита да се усмихне.

— С кого говореше? — Гласът ми беше като квакане на жабок, пуснат за три минути в микровълнова.

— А!... С един пратеник — отвърна Калипсо. — Как се чувстваш?

— Откога съм тук?

— Откога... — повтори тя замислено. — Въпросът за времето е твърде сложен на моя остров. Нямам представа, Пърси, честна дума.

— Откъде знаеш името ми?

— Говориш насън.

Изчервих се.

— Тъж... Да, и преди са ми го казвали.

— Коя е Анабет?

— Ами... Приятелка. Бяхме заедно, когато... Всъщност как попаднах тук? Къде съм?

Калипсо протегна ръка и прокара пръсти през рошовата ми коса. Отстъпих сепнато.

— Извинявай — рече тя. — Неусетно свикнах да се грижа за теб. А как си попаднал тук... Падна от небето. Цопна във водата — посочи езерото. — Истинско чудо е, че си жив. Явно водата е смекчила удара. А на въпроса къде си — ти си в Огигия.

— Това близо ли е до Света Елена? — попитах аз, тъй като хич ме нямаше по география.

Калипсо се разсмя. Тих, съдържан смях, сякаш наистина ѝ беше смешно, но не искаше да ме обиди. Изглеждаше страшно привлекателна, когато се засмееше.

— До нищо не е близо, храбрецо — отвърна тя. — Огигия е моят измислен остров. Съществува едновременно навсякъде и никъде. Тук може да се лекуваш в безопасност. Няма от какво да се страхуваш.

— Но приятелите ми...

— Анабет, Гроувър и Тайсън?

— Да! — потвърдих аз. — Трябва да се върна при тях. Те са в опасност. Калипсо отново докосна лицето ми и този път не се отдръпнах.

— Първо си почини. Няма как да помогнеш на приятелите си в това състояние.

Изведнъж си дадох сметка колко бях уморен.

— Ти нали не си... нали не си зла магьосница?

Тя се усмихна свенливо.

— Как ти хрумна това?

— Ами веднъж попаднах при Цирцея и нейният остров също беше много хубав. Само че тя има навика да превръща мъжете в морски свинчета.

Калипсо се засмя.

— Обещавам, че няма да те превърна в морско свинче.

— А в нещо друго?

— Не съм зла магьосница — отвърна тя. — И не съм ти враг, храбрецо. А сега върви да почиваш. Очите ти се затварят.

Беше права. Коленете ми се подгъваха и Калипсо ме подхвана, за да не падна по очи върху камъните. Косата ѝ ухаеше на канела. Беше изненадващо силна или пък просто аз бях отслабнал. Помогна ми да стигна до една пейка с меки възглавници край фонтана и да легна на нея.

— Почивай — заповяда тя. И аз заспах, унесен от бълбукането на фонтана и уханието на канела и хвойна.

При следващото ми събуждане беше тъмно, но не бях сигурен дали е същата нощ, или няколко дни по-късно. Бях в леглото в пещерата. Станах, наметнах си една роба и докуцуках навън. Блещукаха хиляди звезди — толкова ярки можеха да бъдат само в някое непокътнато диво място. Виждаха се всички съзвездия, които Анабет ме беше научила да разпознавам — Козирог, Пегас, Стрелец. А на юг, над хоризонта, грееше ново съзвездие, Ловджийката, създадено в памет на една наша приятелка, загинала през зимата.

— Какво гледаш, Пърси?

Сведох глава. Звездите бяха невероятни, но Калипсо беше два пъти по-бляскава от тях. Познавах богинята на любовта Афродита и макар че не бих го изрекъл на глас, тъй като тя щеше да ме изпепели на мига, за мен Калипсо

беше много по-красива, тъй като беше естествена. Тя като че ли не се мъчеше да изглежда хубава и това дори изобщо не я интересуваше, а просто беше красива. Облечена в бяла рокля и със сплетена коса, Калипсо направо сияеше на бледата лунна светлина. В ръцете си държеше някакво растение със сребристи нежни цветове.

— Просто гледах... — Не можех да отделя поглед от лицето ѝ. — Не знам. Забравих.

Тя се засмя нежно.

— Щом така и така си тук, защо не ми помогнеш с разсаждането?

Подаде ми едно стръкче с полепнала по корените пръст. Имах чувството, че дори и в ръката ми то не спираше да расте и да се развива. Калипсо взе лопатата, насочи ме към дъното на градината и там копна плитка дупка.

— Това е лунна дантела — обясни тя. — Сади се само нощем.

Венчелистчетата искряха на сребристите светлина.

— И за какво служи?

— За какво ли? — повтори замислено Калипсо. — Не мисля, че служи за нещо. Живее, свети, дарява красота. Трябва ли да служи за нещо друго?

— Сигурно не — отвърнах.

Тя пое стръкчето и пръстите ни се докоснаха. Нейните бяха топли. Посади го в земята и отстъпи да му се полюбува.

— Много си обичам градината.

— Страхотна е — съгласих се аз. Не че бях кой знае какъв градинар, но тук имаше беседки, покрити с рози в шест различни цвята, огромни храсти орлови нокти, лозници, натежали от червени и розови гроздове, за които Дионис можеше само да мечтае.

— Майка ми винаги е копняла за градина — рекох.

— И защо не си направи?

— Ами... Защото живеем в Манхатън. В апартамент.

— Манхатън? Апартамент?

Погледнах я изненадано.

— Нямах представа за какво говоря, нали?

— Боя се, че е така. Не съм напускала Огигия... много отдавна.

— Манхатън е голям град и там няма място за градини.

Калипсо се намръщи.

— Жалко. От време на време Хермес минава оттук. Той казва, че светът страшно се е променил, но изобщо не предполагах, че може да се измени чак толкова, че да няма място за градини.

— Защо не си напускала острова?

Тя сведе глава.

— Това е моето наказание.

— Защо? Какво си направила?

— Аз ли? Нищо. Но баща ми е направил достатъчно. Той е Атлас.

Потреперих. Бях се сблъсквал с Атлас и спомените ми от него определено не бяха добри. Той се беше опитал да убие почти всички, които обичах.

— Не е честно да те наказват заради баща ти — рекох колебливо. — Познавах една от дъщерите на Атлас. Казваше се Зои. Беше невероятно смела.

Калипсо впи поглед в мен. Очите ѝ бяха тъжни.

— Какво? — попитах.

— Излекува ли се вече, храбрецо? Мислиш ли, че скоро ще си готов да си тръгнеш?

— Какво? — премигах объркано. — Не знам. — Пристъпих от крак на крак. Все още усещах слабост. Виеше ми се свят, бях стоял прав твърде дълго. — Искаш да си тръгна ли?

— Искам... — Замълча. — Ще говорим сутринта. Лека нощ.

Тя изтича към брега и изчезна в мрака.

Изгубих броя на изминалите дни. Както Калипсо беше казала, на острова трудно можеше да се държи сметка за времето. Знаех, че трябва да си тръгна. В най-добрия случай приятелите ми се тревожеха за мен. А в най-лошия, можеше да са в опасност. Дори нямах представа дали Анабет се е измъкнала от вулкана. Няколко пъти се опитах да използвам телепатичната си връзка с Гроувър, но не успях. Мисълта за тях не ми даваше мира.

От друга страна, наистина още не бях възвърнал силите си. Не можех да стоя прав повече от няколко часа. Това, което бях направил в Света Елена — каквото и да беше то, — беше изсмукало всичката ми енергия.

Не се чувствах като затворник. Не бях забравил хотел „Лотос“ във Вегас, където се бях оставил да потъна в невероятния свят на игрите до степен, в която почти бях забравил кой съм. Но остров Оигия нямаше нищо общо с хотела. Постоянно мислех за Анабет, Гроувър и Тайсън. Помнех защо трябваше да си тръгна. Само дето просто не можех да го направя. А и Калипсо...

Тя почти не говореше за себе си и това само разпалваше любопитството ми. Седях на моравата, отпивах нектар и се лъжех, че се наслаждавам на цветята, облаците или отраженията в езерото, но всъщност гледах нея — как работи, как отмята косата си, малкия кичур, който винаги падаше над лицето ѝ, когато се наведеше да копае в градината. Понякога протягаше ръце и от дърветата долитаха птици — папагали, гълъби, канарчета, и кацах по тях. Поздравяваше ги с добро утро, разпитваше ги как са нещата в гнездото, те изцвърчаваха някакъв отговор и весело отлитаха. Очите ѝ искряха. Поглеждаше ме, усмихвахме се, но почти в същия миг тъгата я завладяваше отново и тя извърщаше глава. Не можех да разбера какво я притесняваше.

Един път вечеряхме заедно на брега. Невидими прислужници бяха подредили на масата чинии с телешко варено и чаши с ябълков сок — да, не звучи като царско угощение, но само ако можехте да го опитате! В началото изобщо не бях забелязал невидимите прислужници, но после си дадох сметка, че някой оправя леглата, готви, невидими ръце перат и прибират изсъхналите дрехи.

Двамата седяхме на масата. На светлината на свещите Калипсо изглеждаше още по-красива. Разказах ѝ за Ню Йорк и за лагера, след това как веднъж Гроувър изяде ябълката, с която играехме на хек. Тя се разсмя с невероятния си смях, погледите ни се срещнаха за миг и тя побърза да сведе очи.

— Ето, пак го направи!

— Кое?

— Дърпаш се. Все едно нарочно не си позволяваш да се отпуснеш.

Калипсо беше забила погледа си в чашата с ябълков сок.

— Казах ти вече, Пърси. Наказана съм. Прокълната.

— Как? Кажи ми! Искам да ти помогна.

— Недей. Моля те, да не говорим за това.

— Кажи ми, какво е наказанието ти.

Тя остави салфетката в почти пълната си чиния и невидим прислужник веднага я отнесе.

— Пърси, този остров, Огигия, е моето родно място. Но също така е и моят затвор. Аз съм... сигурно би казал, че съм осъдена на домашен арест. Никога няма да стъпя в твоя Манхатън. Нито пък където и да е било другаде. Затворена съм тук сам-сама.

— Защото си дъщеря на Атлас?

Калипсо кимна.

— Боговете не се доверяват на враговете си. И то с основание. Не бива да се оплаквам. Има и много по-ужасни затвори.

— Но това е несправедливо! — възкликнах аз. — Само защото сте роднини, не означава, че го подкрепяш. Другата му дъщеря, която познавах, Зои Нощната сянка, се бореше против него. Не беше затворена.

— Само че по времето на първата война аз го подкрепях — нежно рече Калипсо. — Все пак той ми е баща.

— Какво? Но титаните са зли!

— Наистина ли? Всички до един? И винаги са били такива? — Тя облиза устни. — Пърси, не искам да спорим, но помисли малко: ти защо подкрепяш боговете — защото са добри или защото са твоето семейство?

Не отговорих. Беше права. През зимата, след като с Анабет спасихме Олимп, между боговете избухна спор дали да не ни убият. А това определено не беше доказателство за тяхната доброта. Подозирах, че и аз подкрепях боговете, просто защото Посейдон ми беше баща.

— Може и да съм била на грешната страна във войната — продължи Калипсо. — А и честно казано, боговете се отнесоха добре с мен. От време на време идват да ме видят. Носят ми новини от външния свят. Но после си тръгват. А аз винаги оставам тук.

— Значи нямаш никакви приятели? — попитах аз. — Никой ли не иска да живее с теб? Тук е прекрасно!

По бузата ѝ се търкулна сълза.

— Обещах... обещах си да не говоря за това. Но...

От езерото се надигна грохот. На хоризонта се появи алено сияние, запламтя ярко и се превърна в огнен стълб, който се приближаваше към нас по повърхността на водата.

Изправих се и посегнах към меча.

— Какво е това?

Калипсо въздъхна.

— Гост.

Огненият стълб стигна до брега. Тя стана и любезно се поклони. Пламъците утихнаха и пред нас се появи висок мъж със сив гащеризон, единият му крак беше стегнат в метална шина, в брадата и косата му припламваха искрици.

— Господарю Хефест — рече Калипсо, — рядко ни оказвате тази чест. Богът на огъня изсумтя.

— Калипсо! Все така красива. Би ли ни извинила за малко, моля те? Искам да разменя няколко думи с младия Пърси Джаксън.

Хефест се отпусна тежко на стола и си поръча пепси. Невидимият прислужник донесе една кутийка, но я отвори толкова рязко, че колата бликна и опръска работните му дрехи. Хефест изрева, избълва няколко ругатни и метна настрана кутийката.

— Некадърни слуги! — измърмори той. — Откога й повтарям да си вземе работи. На тях поне може да се разчита!

— Случило ли се е нещо? — обадох се аз. — Анабет...

— Тя е добре — успокой ме богът. — Умно момиче. Успя да се върне при мен и ми разказа всичко. Но е страшно разтревожена за теб.

— Не знае ли, че съм добре?

— Не е моя работа да й го кажа — отговори Хефест. Всички те смятат за мъртъв. Преди да си отворя устата, трябва да съм сигурен, че ще се върнеш.

— Защо? — премигах объркано. — Естествено, че ще се върна!

Богът ме изгледа скептично. Бръкна в джоба си и извади метален диск с размерите на айпод. Натисна някакво копче и дискът се превърна в миниатюрен телевизор. На екрана се виждаше обвития от пушечи връх Снета Елена.

— Все още не се знае дали ще последва ново изригване — обясняваше глас зад кадър. — За всеки случай, властите са заповядали евакуацията на близо половин милион души. Вулканичната пепел е достигнала до езерото Тахо и до Ванкувър, а районът около връх Света Елена е отцепен за движение в радиус от сто мили. Няма данни за загинали, но мнозина са постъпили в болница с леки наранявания и...

Хефест изключи телевизора.

— Доста ни разтърси.

Взирах се смаяно в черния бронзов екран. Половин милиона души евакуирани? Леки наранявания? Какво бях направил?

— Телхините се разбягаха — продължи богът. — Немалко са загинали, а оцелелите едва ли ще се осмелят да използват отново ковачницата ми. От друга страна, и аз мога да я използвам. От изригването Тифон се размърда, но за щастие не се е събудил напълно. Ще видим какво ще стане...

— Не е възможно аз да съм го направил, нали? Не съм толкова силен!

Хефест изсумтя.

— Не си толкова силен ли? Мен не можеш ме излъга, момче! Ти си син на Земеръсеца! Не си знаеш силата!

Комплиментът не ме зарадва. В планината бях загубил контрол върху себе си. Едва не загинах от мощта, която бях освободил. Бях изцедил всичките жизнени сили от тялото си. И сега се оказваше, че едва не бях унищожил северозападната част на САЩ и бях събудил най-ужасното чудовище, оковано от боговете. Може би бях прекалено опасен. За приятелите ми щеше да е по-добре да ме смятат за мъртъв.

— А Гроувър и Тайсън? — попитах.

Хефест поклати глава.

— Боя се, че за тях не се знае нищо. Предполагам, че Лабиринтът ги е погълнал.

— И какво да правя сега?

Той потръпна.

— Не търси съвет от стар инвалид като мен, момче. Но едно ще ти кажа. Познаваш ли жена ми?

— Афродита?

— Същата. Трудно можеш да излезеш на глава с нея. И това, което искам да ти кажа, е: пази се от любовта. Тя така преобръща всичко, че накрая си мислиш, че горе е долу, а грешното е правилно.

Спомних си срещата с Афродита в белия кадилак в пустинята през зимата. Беше заявила, че проявява особен интерес към мен и именно защото ме харесва, ще се погрижи да се сблъскам с достатъчно проблеми в любовта.

— Тя ли го е замислила? — попитах. — Тя ли е направила така, че да падна тук?

— Възможно е. Нямам представа. Но ако решиш да си тръгнеш — пак повтарям, не казвам кое е правилно и кое грешно, — редно е да спазя обещанието си. Да ти кажа как да стигнеш до Дедал. Има едно нещо... Не е свързано с нишката на Ариадна. Или, по-точно, връзката е много малка. Да, нишката ще ти свърши работа. И затова армията на титаните се опитва да се добере до нея. Но най-добрият начин да се ориентираш в Лабиринта... Тезей го е направил с помощта на царската дъщеря. А тя е била обикновена простосмъртна. Няма е капчица божествена кръв във вените ѝ. Но е била умна и с ясен взор. Виждала е добре. Та, мисълта ми е, че ти много добре знаеш как да се ориентираш в Лабиринта.

Най-сетне загрях! Къде бях спал досега? Хера беше права. Отговорът е бил пред очите ми през цялото време.

— Да — кимнах, — вече знам.

— Значи остана да решиш само дали тръгваш, или оставаш.

— Ами... — Разбира се, че трябваше да тръгна. Но думите заседнаха в гърлото ми. Погледът ми отхвъркна към езерото, изведнъж мисълта да напусна острова ми се стори непоносима.

— Помисли малко — посъветва ме Хефест. — Отложи решението за сутринта. Утрото е по-мъдро от вечерта.

— А Дедал ще ни помогне ли? — попитах. — Ако даде на Люк средството да се ориентира в Лабиринта, с нас е свършено. Сънувах... сънувах, че Дедал убива племенника си. Беше огорчен, поддаде се на гнева и...

— Да си гениален изобретател не е лесно — прекъсна ме богът. — Винаги си сам. Неразбран от околните. Лесно е да паднеш в плен на злобата, да допуснеш ужасни грешки. С хората се работи много по-трудно, отколкото с машините. И когато един човек се счупи, няма как да бъде поправен.

Той обърса последните капчици пепси от гащеризона си.

— В началото Дедал се стремеше да постъпва правилно. Съжали се над Ариадна и Тезей и им помогна. Искаше да им направи добро. И то провали целия му живот. Това справедливо ли е според теб? — Богът сви рамене. — Не знам дали Дедал ще ви помогне, но не съди за никого, преди да си влизал в ковачницата му и да си работил с чука му.

— Ще... ще се опитам.

Хефест стана.

— Сбогом, момко. Добре се справи, че прогони телхините. Няма да го забравя.

Думите му ми прозвучаха твърде прощални, сякаш се сбогуваше с мен завинаги. После богът се превърна в огнен стълб и пое обратно по езерото към външния свят.

В следващите няколко часа обикалях по брега. Когато най-накрая се върнах на моравата, към четири-пет сутринта, Калипсо още беше в окъпаната от лунна светлина градина. Сребристата лунна дантела сияеше и събуждаше багрите на околните червени, жълти и сини цветя.

— Заповяда ти да си тръгнеш, нали? — предположи Калипсо.

— Е, не точно. Даде ми възможност за избор.

Тя ме погледна в очите.

— Заклех се, че няма да ти предложи.

— Какво?

— Да останеш.

— Да остана... — повторих аз. — Завинаги?

— На този остров ще си безсмъртен — рече Калипсо тихо. — Няма да остарееш и да умреш. Можеш да оставиш битките на другите, Пърси Джаксън. Да избягаш от пророчеството.

Зяпах я смаяно.

— Просто ей така?

Тя кимна.

— Да, просто така.

— А... приятелите ми?

Калипсо се надигна и ме хвана за ръката. Обля ме топла вълна.

— Ти ме попита за моето проклятие, Пърси. Не исках да ти го казвам.

Но истината е, че от време на време боговете ми изпращат по някой герой. Веднъж на хиляда години те позволяват на някого да доплува до бреговете ми, някой, който се нуждае от помощта ми. И докато се грижа за него, се сприятеляваме... Ала мойрите ми изпращат само герои, които...

Гласът и потрепери.

Стиснах ръката ѝ.

— Какво? С какво те натъжих?

— Винаги ми изпращат герой, който не може да остане — прошепна тя.

— Който не може да приеме предложението да бъде с мен. Герой, който... в когото няма как да не се влюбя.

Цареше тишина, само фонтаните бълбукаха и вълните тихо се плискаха в брега. В първи миг не осъзнах какво точно означаваха думите ѝ, а след това възкликнах:

— Влюбена си в мен?

— Само ако можеше да се видиш — усмихна се тя, но от очите ѝ продължаваха да се ронят сълзи. — В теб, разбира се, в кого друго!

— Затова ли се отдръпваше през цялото време?

— Опитвах се. Но не можех да се спра. О, колко са жестоки мойрите! Изпратиха те при мен, храбрецо, макар да знаеха, че ще разбиеш сърцето ми.

— Но... аз... аз съм си просто аз.

— И това е достатъчно — отвърна Калипсо. — Бях си обещала да не говоря за това. Да те пусна да си тръгнеш, без дори да ти предложи да останеш. Но не мога да го направя. Сигурно мойрите и това са предвидили. Остани при мен, Пърси. Страхувам се, че това е единственият начин да ми помогнеш.

Взрях се в хоризонта. Първите лъчи на зората обагряха небето в алено. Можех да остана тук завинаги, да изчезна от лицето на земята. Да живея с Калипсо и невидимите прислужници, готови да изпълнят всяко мое желание. Да садим цветя, да разговаряме с птиците и да се разхождаме на брега под звездите. Без войни. Без пророчества. Без избори.

— Не мога — рекох.

Тя тъжно сведе глава.

— Не искам да те нараня — продължих, — но приятелите ми имат нужда от мен. Сега вече знам как мога да им помогна. Трябва да се върна.

Калипсо отскубна стрък лунна дантела. Блясъкът на цвета бързо избледняваше на първите лъчи на слънцето. „Утрото е по-мъдро от вечерта“ — беше казал Хефест. Калипсо пхна цветето в джоба на ризата ми. Изправи се на пръсти и ме целуна по челото — сякаш като благословия.

— Тогава да вървим на брега. Ще те изпратя да поемеш по своя път.

Салът беше от свързани помежду си трупи и представляваше квадрат със страни по пет метра. На мачтата се вееше бяло платно. Не ми изглеждаше достатъчно здрав, за да издържи дори и в езеро.

— С него ще стигнеш навсякъде, където поискаш — обеща Калипсо. — Не се тревожи.

Хванах я за ръката, но тя я издърпа.

— Може да ти идвам на гости — рекох.

Тя поклати глава.

— Никой не може да намери Огигия повторно, Пърси. Заминеш ли, никога повече няма да те видя.

— Но...

— Върви, моля те. — Гласът ѝ се прекърши. — Мойрите са жестоки, Пърси. Не ме забравяй! — За миг на устните ѝ изгря усмивка. — И посади едно цвете в Манхатън заради мен!

— Обещавам.

Стъпих на сала и той веднага започна да се отдалечава от брега.

Докато навлизах в езерото, си мислех, че мойрите наистина постъпваха жестоко с Калипсо, като всеки път ѝ изпращаха герой, в когото тя нямаше как да не се влюби. Но същото важеше и за него. Нямаше да я забравя до края на живота си. Винаги щях да се чудя какво би било, ако бях останал...

Само след няколко минути остров Огигия изчезна в мъглата. Носех се сам към изгрева.

Време беше да реша къде исках да отида. Сещах се само за едно място, което можеше да ми предложи утеха и среща с приятели.

— Заведи ме в лагера — заповядах на сала. — Закарай ме у дома.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

НАМИРАМЕ СИ ВОДАЧ

Няколко часа по-късно салът излезе на плажа на лагера. Нямах никаква представа как стигнах там. В някакъв момент водата в езерото просто се превърна в морска. Познатият силует на Лонг Айлънд се появи в далечината, на повърхността изплуваха две симпатични бели акули и ме съпроводи до брега.

Слязох на сушата и лагерът ми се стори изоставен. Беше късно следобед, но стрелбището беше празно. По стената за катерене с грохот се спускаше лава, обаче нямаше жива душа. Трапезарията беше празна. Хижите — безлюдни. Едва тогава забелязах над амфитеатъра да се издига пушек. Беше рано за лагерен огън, а и приятелите ми едва ли се бяха събрали там да си пекат филийки. Хукнах към амфитеатъра.

Отдалеч чух гласа на Хирон. И когато смисълът на думите му проникна в съзнанието ми, се спрях като закован.

— ... да приемем, че е мъртъв — говореше той. — След толкова дни на мълчание, вече не можем да се надяваме молитвите ни да бъдат чути. Помолих най-добрата му приятелка да извърши необходимото в церемония за оказване на последна почит.

Промъкнах се откъм гърба на амфитеатъра. Никой не ме забеляза. Всички бяха вперили погледи напред, където Анабет разгъна зелен копринен погребален саван на който имаше избродиран тризъбец, и го хвърли в огъня. Изгаряха плащаницата ми.

Анабет се обърна към останалите. Изглеждаше кошмарно. Очите ѝ бяха подпухнали от плач.

— Той беше може би най-смелият ми приятел. Пърси...

И в този миг ме видя. Лицето ѝ пламна като догат.

— Ето го!

Околните извърнаха глави. Разнесе се ахкане.

— Пърси! — ухили се Бекендорф. Скупчиха се около мен и започнаха да ме тупат по гърба. Някои от децата на Арес не успяха да сподавят недоволните си ругатни, но Клариса само поклати глава, сякаш не можеше да повярва, че съм дръзнал да оживея. Хирон препусна в галоп към мен и му направиха път да се приближи.

— Е — той въздъхна с нескрито облекчение, — не си спомням да съм се радвал толкова от завръщането на някой лагерник. Чудя се как...

— КЪДЕ БЕШЕ? — прекъсна го Анабет, разбутвайки тълпата. Уплаших се, че ще ме удари, но вместо това тя ме прегърна толкова здраво, че едва не ми счупи ребрата. Възцари се тишина. Анабет като че ли се усети, че всички ни зяпаха и ме бутна назад. — Мислех... мислехме те за мъртъв, водорасляк!

— Съжалявам — измънках аз. — Загубих се.

— ЗАГУБИЛ СИ СЕ? — изкрещя тя. — Нямаше те две седмици, Пърси! Къде...

— Анабет — спря я Хирон. — По-добре да поговорим на някое спокойно място. Всички останали да се заемат със задълженията си!

И без да изчака възраженията ни, той сграбчи мен и Анабет за вратовете, вдигна ни на гърба си и препусна към Голямата къща.

Не им разказах всичко. Просто не можех да се насиля да спомена Калипсо. Обясних как бях предизвикал изригването на Света Елена и как взривната вълна ме е изхвърлила от вулкана. Озовал съм се на остров, там ме намерил Хефест и ми съобщил, че мога да се върна. Вълшебен сал ме закарал до лагера.

Всяка дума беше истина, но въпреки това дланите ми се изпотиха, докато говорех.

— Нямаше те две седмици. — Сега Анабет звучеше по-спокойно, но си личеше, че едва се сдържа. — Когато чух изригването, реших...

— Знам — рекох. — Извинявай. Но пък разбрах как да се ориентираме в Лабиринта. Говорих с Хефест.

— И какво ти каза той?

— Ами... Същност нищо ново, но сега вече знам какво да правим.

Обясних им идеята си.

На Анабет направо ѝ увисна ченето.

— Това е лудост!

Хирон се облегна в инвалидната си количка и поглади брадата си.

— В древността е имало подобен случай. На Тезей му е помагала Ариадна. Хариет Тъбман, която е била дъщеря на Хермес, е използвала множество простосмъртни за своята „подземна железница“ точно по същата причина^[1].

— Но това е моят подвиг! — възрази Анабет. — Аз трябва да съм начело!

Хирон смутено поклати глава.

— Да, така е, скъпа. Но имате нужда от помощ.

— И вие смятате, че това ще ни помогне? Хайде, стига! Не е правилно! Би било проява на страхливост! И освен това...

— Не искаш да признаеш, че ни е необходима помощ от простосмъртен — прекъснах я аз. — Но е самата истина.

Анабет ми хвърли убийствен поглед.

— Само ако знаеш колко ме дразниш!

И излетя навън.

Зяпнах. Идеше ми да разбия нещо в стената.

— А преди малко бях най-смелият ѝ приятел...

— Ще се успокои — увери ме Хирон. — Ревнува, момчето ми.

— Това е глупаво! Тя не е... Ние не сме...

Той се усмихна.

— Това няма значение. Ако не си забелязал, Анабет не обича да дели приятелите си с други. Тя страшно се тревожеше за теб и сега, след като си отново при нас, вероятно се досеща къде си бил.

Погледнах го в очите. Хирон явно знаеше за Калипсо. Трудно беше да се скрие нещо от кентавър, обучавал герои повече от три хилядолетия. Абсолютно всичко му беше минало през главата.

— Не е нужно да се връщаме към твоя избор — продължи той. — Вече си тук. Това е най-важното.

— Кажи го на Анабет.

Хирон се усмихна.

— Утре сутринта Аргус ще ви закара в Манхатън. Не е зле да минеш да видиш майка си, Пърси. Тя е... смазана.

Сърцето ми застина. През целия ми престой на острова на Калипсо, изобщо не ми беше минало през ума да се запитам как ли се чувстваше майка ми. Сигурно ме мислеше за мъртъв. Нищо чудно, че беше смазана. Защо не се бях сетил за това?

— Хирон — рекох, — ами Гроувър и Тайсън? Мислиш ли...

— Не знам, момчето ми. — Кентавърът заби поглед в празната камина. — Хвойничка си изплака очите. Клоните ѝ пожълтяха от мъка. Съветът на чифтокопитните старейшини реши да отнеме разрешителното му за търсач в негово отсъствие. Ако някога се върне, ще го изпратят в позорно изгнание. — Той въздъхна. — Но пък Гроувър и Тайсън са умни младежи. Все още има надежда.

— Не биваше да ги оставям да тръгнат сами.

— Гроувър си има свой път и Тайсън е дръзнал да го последва. Щеше да разбереш, ако нещо заплашеше живота на Гроувър, нали?

— Сигурно. Заради телепатичната ни връзка. Но...

— Още нещо трябва да ти кажа, Пърси — прекъсна ме той. — Всъщност са две неща, и двете са неприятни.

— Супер.

— Крис Родригес, нашият гост...

Спомних си как Клариса се мъчеше да говори с Крис в мазето, а той бълнуваше за Лабиринта.

— Мъртъв ли е?

— Още не — отвърна мрачно Хирон. — Но е много по-зле. Сега е в лазарета, не може да става от леглото. Клариса не се отделяше от него и се наложи да ѝ забраня да го посещава. Крис отказва да се храни. Лекарствата ми не помагат. Просто е загубил волята си за живот.

Потреперих. Въпреки че с Клариса постоянно се карахме, ми стана мъчно за нея. Тя беше направила всичко по силите си, за да му помогне. Сега, след като вече бях минал през Лабиринта, ми беше ясно как Минос беше успял да подлуди Крис. И аз едва ли щях да се измъкна невредим, ако обикалях долу сам, без приятелите си.

— За съжаление — продължи кентавърът — другата новина е още по-неприятна. Квинт изчезна.

— Изчезна? Как?

— Преди три дни е слязъл в Лабиринта. Хвойничка го е видяла. Явно подозренията ти за него ще се оправдаят.

— Бил е шпионин на Люк! — Разказах на Хирон за ранчото „Трите Г“, откъдето Квинт беше купил скорпионите и как Герион е снабдявал с храна армията на Кронос. — Едва ли е съвпадение.

Той въздъхна тежко.

— Толкова много предателства... Надявах се, че Квинт ще се окаже приятел. Явно преценката ми е била погрешна.

— А Госпожа О'Лиъри? — попитах.

— Хрътката все още е на арената. Не пуска никой да се доближи до нея. Жал ми е да я затворим в клетка... или да я убием.

— Квинт не би я изоставил.

— Както вече казах, Пърси, явно сме грешали за него. А сега върви да се приготвиш, утре сутрин заминавате с Анабет. Все още ви чака много работа.

Оставих го да се взира тъжно в камината. Зачудих се колко ли пъти беше стоял така, в напразно очакване на герои, които не са се завръщали.

Преди вечеря се отбих на арената. Госпожа О'Лиъри се беше свила в огромна черна космата купчина в средата и унило ръфаше главата на едно чучело.

Когато ме видя, изджафка и хукна към мен. Едва успях мислено да се сбогувам с живота и тя ме събори на земята, но вместо да прегризе гърлото ми, започна да ме ближе по лицето. Като син на Посейдон, обикновено оставах сух във водата, но силата ми явно не се разпростираше върху кучешките лиги, тъй като за няколко секунди целият подгизнах.

— Долу, момиче! — заповядах. — Не мога да дишам! Остави ме!

Най-накрая успях да я сваля от себе си. Почесах я зад ушите и я почерпих със супергигантска кучешка бисквитка.

— Къде е господарят ти? — попитах. — Как може да те изостави така, а?

Хрътката изскимтя, сякаш и самата тя не можеше да намери отговор на този въпрос. Бях на косям да повярвам, че Квинт е на страната на враговете ни, но не разбихах защо е оставил Госпожа О'Лиъри в лагера. В едно бях сто процента сигурен — той наистина обичаше гигантското си куче.

Докато размишлявах над това и се опитвах да почистя лигите от лицето си, се чу момичешки глас.

— Имаш късмет, че не ти отхапа главата.

Клариса стоеше в другия край на арената, въоръжена с меч и щит.

— Вчера дойдох да се поупражнявам — продължи тя. — И псето едва не ми прегриза гърлото.

— Тя е умница — отвърнах.

— Да бе!

Тя пое към нас. Госпожа О'Лиъри изръмжа, но аз я потупах по главата да мирува.

— Тъпо псе — изръмжа Клариса. — Няма да ми попречиш да тренирам!

— Чух за Крис — рекох. — Съжалявам.

Клариса ни избиколи отдалеч. Стигна до първото чучело и с един яростен удар му отсече главата, а после злобно заби меча в гърдите му. След това извади оръжието и продължи нататък.

— Понякога се случват гадости — отвърна тя с разтреперан глас. — Героите губят. И... умират... А чудовищата продължават да се прераждат.

Грабна едно копие и го метна с всички сили. То прелетя през цялата арена и се заби като стрела между дупките за очите в шлема на едно чучело.

Явно за нея Крис все още беше герой, въпреки че беше минал на страната на титаните. По същия начин Анабет понякога говореше за Люк. Реших обаче да не повдигам този въпрос.

— Крис е смел — рекох. — Надявам се, че ще се оправи.

Тя се обърна и ме изгледа така, сякаш се канеше да хвърли следващото копие по мен. Госпожа О'Лиъри изръмжа.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита Клариса.

— Разбира се. Казвай.

— Ако някога откриеш Дедал, не му се доверявай. Не го моли за помощ. Направо го убий!

— Клариса...

— Защото всеки, който може да направи нещо като Лабиринта, е зъл. Просто е зъл!

За миг ми напомни на пастира Евритион, много по-големия ѝ полубрат — същия уморен поглед, все едно е била използвана в продължение на хилядолетия и вече ѝ е дошло до гуша. Тя прибра меча си в ножницата.

— Край на тренировките. Отсега нататък идват истинските сражения.

Вечерта спях в собственото си легло и за първи път, откак бях попаднал на острова на Калипсо, сънувах.

Бях в царски двор — голяма бяла зала с мраморни колони и дървен трон. В него седеше дебел мъж с къдрава червена коса и лавров венец на главата. Край него стояха три девойки, вероятно дъщерите му. И трите бяха червенокоси и облечени в сини роби.

Вратата изскърца и стражът обяви:

— Минос, цар на Крит!

Изтръпнах, но мъжът на трона се усмихна на дъщерите си.

— Нямам търпение да видя изражението на лицето му!

Негово царско негодничество Минос влетя в залата. Беше толкова изправен и достолепен, че в сравнение с него, домакинът приличаше на шут. Щръкналата му брада беше посивяла. Като че ли беше поотслабнал, сандалите му бяха опръскани с кал, но в очите му грееше познатата жестока злост.

Той се поклони сковано на мъжа в трона.

— Цар Кокал. Чух, че сте решили задачката ми!

Кокал се усмихна.

— Не бих я нарекъл „задача“, Минос. Особено след като разгласихте на целия свят, че ще платите хиляда златни таланта на този, който успее да се справи с нея. Предложението все още ли е в сила?

Минос плесна с ръце. Влязоха двама напети стражи, привити под тежестта на голям сандък. Свалиха го в краката на Кокал и го отвориха. Блеснаха златни слитъци — сигурно струваха поне няколко милиарда долара.

Кокал подсвирна възхитено.

— Дано не сте разорили страната си за събирането на тази награда, приятелю.

— Това не е ваша грижа.

Домакинът сви рамене.

— Всъщност задачката беше доста проста. Един от хората ми я реши.

— Татко! — обади се една от девойките. Тя като че ли беше най-голямата или поне беше по-висока от сестрите си.

Кокал обаче не ѝ обърна внимание. Извади една раковина от гънките на робата си. През нея беше прокарана сребърна нишка, на която раковината висеше като голямо мънисто на гердан.

Минос пристъпи напред и взе раковината.

— Един от хората ви, казвате? И как е промушил нишката, без да счупи раковината?

— С помощта на мравка! Невероятно, нали? Завърза нишката за мравката и с капчица мед в другия край примамва животинката да премине през цялата раковина.

— Находчив човек — измърмори Минос.

— Да, наистина е така. Той е учителят на дъщерите ми. Те са много привързани към него.

Минос го изгледа студено.

— На ваше място не бих проявявал прекалена доверчивост.

Искаше ми се да предупредя Кокал: „Не му вярвай! Хвърли го в тъмницата и му пусни няколко гладни лъва за компания!“ Червенокосият цар се усмихна.

— Не се тревожете, Минос. Дъщерите ми са изключително мъдри за годините си. Да се върнем на въпроса за златото...

— Да — кимна гостът. — Само че наградата е за този, който реши задачата. Един-единствен човек може да се справи с нея. Вие криете Дедал!

Кокал се размърда смутено на трона си.

— Откъде знаете името му?

— Той е крадец! — рече Минос. — Навремето работеше в моя двор, Кокал. Настрои дъщерите ми срещу мен. Помогна на един узурпатор да ме направи за смях в собствения ми дворец. И след това избяга от възмездие то ми. Десет години го преследвам!

— Не знаех за това. Но съм му обещал закрилата си. Той е изключително полезен...

— Предлагам ви избор — прекъсна го Минос. — Предайте ми беглеца и златото остава за вас. Или, в противен случай, ще се сдобие с нов враг. Не бихте желали война с Крит, нали?

Кокал пребледня. Не разбирах защо се страхуваше толкова. Все пак беше в своя си дворец, спокойно можеше да повика стражите си. Минос разполагаше само с двама войници. Но Кокал не го направи, само притеснено кършеше ръце на трона.

— Татко — обади се най-голямата му дъщеря, — не можеш да...

— Замълчи, Аелия. — Царят нервно поглади брадата си. Хвърли поглед на златото в сандъка. — Предлагате ми труден избор, Минос. Боговете не обичат тези, които нарушават законите на гостоприемството.

— Боговете не обичат и тези, които дават подслон на престъпници.

Домакинът кимна.

— Добре тогава. Ще ви го предадем.

— Татко! — извика отново Аелия. След това се сепна и заговори по-нежно: — Позволи ни преди това да се погрижим за госта. След дългото пътуване му се полагат топла вана, чисти дрехи и хубава храна. За мен ще е чест да го заведа в банята.

Тя се усмихна мило на Минос и старият цар изсумтя:

— Една вана няма да ми се отрази зле. — Обърна се към Кокал. — Ще се видим на трапезата. Очаквам тогава да ми предадете затворника.

— Насам, Ваше Величество — рече Аелия и заедно със сестрите ѝ изведоха Минос.

Последвах ги в баня, облицована с плочки. Във въздуха се кълбеше пара. От една тръба се стичаше гореща вода. Аелия и сестрите ѝ хвърлиха във ваната розови листенца и нещо, което сигурно беше древногръцкият шампоан, тъй като веднага се надигна пяна. Девоите извърнаха глави, Минос свали робата си и се потопи във водата.

— Ааах... — въздъхна той доволно. — Прекрасно. Благодаря ви, милички. Пътуването беше дълго и уморително.

— От десет години ли казахте, че преследвате жертвата си, господарю? — попита Аелия, пръхайки с ресници с престолено възхищение. — Каква

решителност!

— Не забравям длъжниците си — усмихна се Минос. — Баща ви прояви мъдрост, като прие предложението ми.

— Да, така е, господарю — отвърна тя.

Според мен леко се престараваше с ласкателствата, но старият цар ги приемаше за чиста монета. Сестрите ѝ изсипаха върху главата му ароматни масла.

— Знаете ли, господарю — продължи Аелия, — Дедал подозираше, че ще се появите. Беше сигурен, че задачата е капан, но не устоя на изкушението.

Минос се намръщи.

— Дедал ви е говорил за мен?

— Да, господарю.

— Той е лош човек! Собствената ми дъщеря се поддаде на чара му. Не го слушайте!

— Той е гений — отвърна Аелия. — И освен това смята, че жените не отстъпват по ум на мъжете. Той е първият учител, който ни преподава така, сякаш вярва, че можем да мислим. Вероятно затова дъщеря ви го е харесвала.

Минос се опита да се надигне, но сестрите го бутнаха обратно във ваната. Аелия се приближи откъм главата му. В дланта си носеше три малки топчета. В първия момент си помислих, че са сапунчета, но щом ги хвърли във водата, от тях изскочиха бронзови нишки, които започнаха да се омотават около царя, преплитаха се около глезенни му, привързваха китките към тялото, пристягаха врата му. Колкото и да мразех Минос, гледката беше ужасяваща. Той се мъчеше да се изправи, но сестрите бяха по-силни. След няколко секунди царят лежеше безпомощен във ваната, само устата му едва се подаваше от водата. Бронзовите нишки продължаваха да се увиват около тялото му като пашкул.

— Какво искате? — попита Минос. — Защо го направихте?

Аелия се усмихна.

— Дедал се държеше добре с нас, Ваше Величество. А и заплахите ви срещу баща ни не ни харесаха.

— Кажете на Дедал — изръмжа царят, — кажете му, че дори и след смъртта си няма да го оставя на мира! Ако в Подземното царство има справедливост, душата ми ще го преследва вечно!

— Смели слова, Ваше Величество — отвърна Аелия. — Желая ви късмет в търсенето на справедливост в Подземното царство.

Бронзовите нишки плъзнаха по лицето на Минос и за миг го превърнаха в бронзова мумия.

Вратата на банята се отвори. Влезе Дедал, нарамил торба.

Беше си подкъсил брадата, която сега беше снежнобяла. Изглеждаше немошен и тъжен, но се присегна и докосна главата на мумията. Нишките се отпуснаха и се свлякоха на дъното на ваната. Вътре обаче нямаше нищо. Цар Минос беше изчезнал.

— Безболезнена смърт — рече замислено Дедал. — Повече, отколкото заслужаваше. Благодаря ви, девойки.

Аелия го прегърна.

— Не бива да оставате тук, учителю. Щом баща ни разбере...

— Да — кимна Дедал. — Страхувам се, че ви донесох само неприятности.

— Не се тревожете за нас. Татко с радост ще прибере златото на стария Минос. А и Крит е далеч. Но той ще ви обвини за смъртта му. Трябва да

потърсите друго място, където ще сте в безопасност.

— В безопасност... — повтори старецът. — От години бягам от царство в царство в търсене на безопасност. Боя се, че Минос е прав. Смъртта няма да му попречи и той ще продължи да ме преследва. Разчуе ли се за това престъпление, никъде под слънцето не ще намеря покой.

— Къде ще отидете тогава? — попита Аелия.

— Бях се заклея никога да не стъпя отново там — рече Дедал, — но затворът ми може да се окаже единственото ми убежище.

— Не разбирам — рече Аелия.

— И така е по-добре.

— А Подземното царство? — обади се една от по-малките сестри. — Там ви очаква тежко наказание! Никой не е избягал от смъртта.

— Сигурно е така — кимна Дедал. Извади свитък от торбата — свитъка с бележките на племенника му, който бях видял предишния път. — Но може и да не е.

Прегърна Аелия и благослови нея и сестрите ѝ. Хвърли последен поглед на бронзовите нишки, искрящи на дъното на ваната.

— Ако си толкова смел, последвай ме там, царю на сенките.

Обърна се към стената и докосна една плочка. Засия гръцката буква делта Δ и в стената се отвори врата. Девоичките ахнаха.

— Не сте ни казвали, че тук има таен проход! — възкликна Аелия. — Не сте стояли със скръстени ръце, учителю!

— По-скоро Лабиринтът не е — поправи я Дедал. — Не се опитвайте да тръгнете след мен, милички, освен ако не искате да загубите разсъдъка си.

Сънят ми се промени. Озовах се в подземие. Люк и още един полубог разглеждаха карта на светлината на фенер.

Люк изруга.

— Това трябваше да е последният завой!

Смачка картата и я хвърли на земята.

— Господарю! — възкликна смаяно другият.

— Тук картите са безполезни. Не се тревожи, ще намеря пътя.

— Господарю, вярно ли е, че колкото е по-голям отрядът...

— Толкова по-лесно е да се загуби? Да, така е. Затова в началото изпращахме разузнавачите си един по един. Но не се тревожи. Щом получим нишката, челният отряд ще поеме към лагера.

— Но как ще се доберем до нея?

Люк се протегна и изпука пръстите на ръцете си.

— Квинт ще ни я даде. Стигнем ли до арената... Тя е на кръстопът. Накъдето и да тръгнеш, минаваш през нея. Затова трябва да сключим примирие с нейния владетел. Важното е да...

— Господарю! — разнесе се глас от коридора. Притича мъж в гръцки доспехи с факла в ръка. — Скитските дракони откриха един полубог!

Люк се намръщи.

— Сам? В Лабиринта?

— Да, господарю. Побързайте. Те са в съседната зала. Приклезили са го в ъгъла.

— И кой е той?

— За първи път го виждам, господарю.

Люк кимна.

— Благословия от Кронос! Този полубог може да се окаже нашето разковниче. Да вървим!

Хукнаха по коридора и аз сепнато се събудих. Сам полубог в Лабиринта... До сутринта се въртях в леглото и се взирах в мрака.

На сутринта се погрижих да оставя на Госпожа О'Лиъри достатъчно кучешки бисквитки и помолих Бекендорф да я наглежда. Той не се зарадва особено, но прие. След това се качих на билото на хълма, където вече ме чакаха Анабет и Аргус.

Почти през целия път мълчахме. По принцип Аргус рядко говореше, вероятно защото цялото му тяло беше покрито с очи, включително — поне така бях чувал — и по езика, и затова той не искал да го показва.

Анабет дремеше, явно и тя не беше успяла да се наспи.

— Кошмари? — попитах.

Тя поклати глава.

— Евритион ми се обади по Ирида.

— Да не се е случило нещо с Нико?

— Миналата вечер е напуснал ранчото. Слязъл е отново в Лабиринта.

— Какво? Евритион не се ли е опитал да го спре?

— Когато се събудил, Нико бил изчезнал. Ортрос проследил дирята му до решетката на Лабиринта. Евритион каза, че последните няколко нощи бил чул Нико да си говори сам. Сега обаче смята, че е говорел с духа на Минос.

— Нико е в беда! — заявих аз.

— Добро утро! — подхвърли саркастично тя. — Минос е един от съдиите на Подземното царство, но е зъл като пепелянка. Нямам представа какво иска от Нико, ала...

— Не това имах предвид — прекъснах я. — Снощи сънувах... — Разказах ѝ за Люк, как той беше споменал Квинт и как хората му бяха намерили някой да обикаля сам из Лабиринта.

Анабет стисна зъби.

— Това е много, ама много лошо.

— И какво ще правим?

Тя вдигна вежди.

— Нали имаш план и си намерил кой да ни води през Лабиринта?

Беше събота и движението към града беше натоварено. Пристигнахме в апартамента на майка ми по обяд. Още на прага тя ми се метна на врата с яростен устрем, една идея по-голям от този на Госпожа О'Лиъри предишния ден, и едва не ме задуши в прегръдката си.

— Бях сигурна, че нищо ти няма — заяви, макар че сякаш от гърба ѝ се свлече цялата тежест на небето (повярвайте ми, много добре знам за какво говоря).

Настани ни на масата в кухнята и извади от специалните си сини шоколадови бисквити, като постоянно ни подканяше да си взимаме, докато ѝ разказвахме преживелиците си. Както обикновено, аз се опитах да прескоча по-страшните места (тоест почти всичко), но в резултат на това историята ми звучеше още по-кошмарна.

Когато стигнах до оборите на Герион, мама разпери ръце в престорен гняв:

— Не мога да го накарам да си подреди стаята, а се е хванал да почисти стотици тонове конска тор от оборите на някакво чудовище?!?

Анабет се разсмя. Отдавна не бях чувал смехът ѝ и се зарадвах.

— Значи — рече мама, след като приключих — сринал си остров Алкатрас, предизвикал си изригването на Света Елена и евакуацията на половин милион души, но поне си жив.

Ето такава беше тя, винаги гледаше положително на нещата.

— Точно така — съгласих се. — В общи линии, това обобщава всичко.

— Жалко, че Пол го няма — измърмори като че ли на себе си мама. — Искаше да говори с теб.

— О! За училището ли?

Толкова много неща се бяха случили оттогава, че почти напълно бях забравил за „Гуди“ и как пред смаяния поглед на маминия приятел бях избягал от пламналия кабинет по музика.

— Какво му каза? — попитах.

Тя поклати глава.

— Какво можех да му кажа? Той знае, че ти си различен от другите деца, Пърси. Пол е умен мъж. Вярва, че не си лош човек. Не знае какво точно се е случило, но училището оказва натиск върху него. Все пак той гарантира за теб, за да те приемат. Трябва да ги убеди някак, че не си виновен за пожара. А бягството ти не му помага особено.

В очите на Анабет като че ли долових съчувствие. И тя самата беше попадала в подобни ситуации. На никое дете на боговете не му беше лесно в света на просто смъртните.

— Ще говоря с него — обещах. — След като изпълним задачата си. Дори съм готов да му кажа истината, ако искаш.

Мама сложи ръка на рамото ми.

— Наистина ли ще го направиш?

— Ами да. Макар че сигурно ще ни помисли за луди.

— Той вече си го мисли.

— Значи няма какво да губим.

— Благодаря, Пърси. Ще му кажа, че ще се върнеш... — Тя се намръщи. — Кога? Къде отивате сега?

Анабет счупи бисквитката си на две.

— Пърси има план...

Неохотно разказах на мама.

Тя кимна замислено.

— Звучи доста опасно. Но може и да успеете.

— И ти притежаваш тези способности, нали? — попитах аз. — Да виждаш през мъглата?

Мама въздъхна.

— Вече не толкова добре. Когато бях по-млада, ми беше по-лесно. Но, да, винаги съм виждала повече, отколкото е било полезно за мен самата. Това беше едно от нещата, които привлякоха вниманието на баща ти към мен. Но внимавайте. Обещайте ми, че ще се пазите.

— Ще се опитаме, госпожо Джаксън — рече Анабет. — Макар че хич не е лесно да бъде опазен синът ви.

Тя скръсти ръце и заби мрачния си поглед в прозореца на кухнята. Аз си замълчах и неловко се заиграх със салфетката.

Мама се намръщи.

— Какво става с вас? Да не сте се скарали?

И двамата мълчахме.

— Разбирам — рече тя и аз се зачудих дали не виждаше ясно не само през мъглата, а и през всичко друго. Мама като че ли наистина разбираше какво ставаше с мен и Анабет, макар че самият аз нямах никаква представа. — Не забравяйте, че Гроувър и Тайсън разчитат на вас.

— Знаем — обадихме се в един глас с Анабет и това ме смути още повече.

Мама се усмихна.

— Пърси, най-добре се обади още сега. Телефонът е в другата стая. Успех!

С облекчение се измъкнах от кухнята, въпреки че това, което ми предстоеше, също доста ме притесняваше. Взех телефона и набрах номера. Цифрите отдавна се бяха изтрили от дланта ми, но това не беше проблем. Без да искам, бях запомнил номера наизуст.

Уговорихме се да се срещнем на „Таймс Скуеър“. Рейчъл Елизабет Деър стоеше пред хотел „Мариът Марки“, покрита от главата до петите със златна боя.

Лицето, косата, дрехите — всичко. Все едно цар Мидас я беше докоснал. Правеше се на статуя, заедно с още петима, боядисани в имитация на мед, бронз, сребро и т.н. Бяха застинали в различни пози край преминаващите туристи, някои от които се спираха да ги зяпат и оставяха пари на проснатото на тротоара платнище.

В краката на Рейчъл имаше надпис: „Улично изкуство за деца. Благодарим за подкрепата.“

С Анабет стояхме пред Рейчъл сигурно пет минути, но тя с нищо не показва, че ни е видяла. Изобщо не помръдваше и не мигна нито веднъж. С моя СДВ никога не бих издържал. Щях да полудея, ако трябваше да стоя на едно място толкова дълго. Златната Рейчъл изглеждаше доста странно. Приличаше на статуя на някоя известна личност, да речем, актриса. Само очите ѝ си бяха в обичайното зелено.

— Дали да не я ошипя? — предложи Анабет.

Стори ми се гадно, но Рейчъл изобщо не реагира. След още пет минути едно момче в сребристо се появи от стоянката на такситата, където си беше почивало досега. Застана до Рейчъл във високопарна поза и тя се обърна към нас.

— Здравсти, Пърси — усмихна се. — Точно навреме! Да идем да си вземем кафе.

Влязохме в едно заведение на Четирийсет и трета — „Явайския лос“. Рейчъл си поръча късо еспreso — любимото на Гроувър. Ние с Анабет си взехме млечен шейк и се настанихме на маса точно под препарирания лос. За моя изненада, никой не обръщаше внимание на покритата със златна боя Рейчъл.

— Ти беше Анабел, нали? — попита тя.

— Анабет — поправи я Анабет. — Винаги ли се обличаш в златно?

— Не — отвърна Рейчъл. — Събираме пари за нашата група.

Доброволци сме в един проект за работа с деца в началното училище. Сега са им махнали часовете по рисуване, чухте ли за това? Правим го веднъж в месеца, ако извадим късмет, изкарваме по четиристотин-петстотин долара. Както и да е, едва ли сте дошли да говорим за това. Ти също ли си дете на

бог?

— Шшшт! — изсъска Анабет и подозрително се огледа. — Защо не го обявиш на всеослушание, а?

— Добре. — Рейчъл стана и извика силно: — Хей, чуйте: тези двамата тук не са хора! Те са деца на древногръцки богове!

Никой не ни погледна. Тя сви рамене и седна.

— Май не им пука.

— Не е смешно — процеди Анабет. — Това не е шега, простосмъртно момиче!

— Стига! — обадох се аз. — Успокойте се! И двете!

— Аз съм спокойна! — заяви Рейчъл. — Всеки път, когато се появиш, ме нападат чудовища. За какво толкова да се притеснявам?

— Виж — рекох, — съжалявам за онова в кабинета по музика. Надявам се, че не са те изключили.

— Глупости. Само ме разпитваха за теб. Но аз се направих на две и половина.

— Едва ли ти е било трудно — измърмори подигравателно Анабет.

— Хайде, стига! — намесих се аз. — Рейчъл, имаме проблем. И се нуждаем от помощта ти.

Рейчъл присви очи към Анабет.

— И ти ли се нуждаеш от помощта ми?

Анабет разбърка шейка със сламката си.

— Може би — измърмори нацупено тя.

Разказах на Рейчъл за Лабиринта и защо трябваше да намерим Дедал. Описах й преживелиците ни вътре.

— Значи искате да ви вода — каза накрая тя. — Макар че никога не съм стъпвала там.

— Ти можеш да виждаш през мъглата — рекох. — Също като Ариадна. Сигурен съм, че ще откриеш верния път. Лабиринтът няма да те заблуди.

— А ако грешиш?

— Ще се загубим. И в двата случая ще е опасно. Много опасно.

— И може да загина?

— Да.

— Но нали каза, че чудовищата не обръщат внимание на хората? Твоят меч...

— Да — прекъснах я, — божественият бронз не може да нарани простосмъртните. Повечето чудовища не биха ти обърнали внимание. Но Люк... на него му е все тая. Той би използвал всеки — простосмъртен, полубог, чудовище. И ако му се изпречиш на пътя, ще те убие, без да се поколебае.

— Симпатичен тип — измърмори Рейчъл.

— Той е под влиянието на титана — опита се да го защити Анабет. — Не съзнава какво върши.

Рейчъл премести поглед от нея към мен и обратно.

— Добре — рече, — съгласна съм.

Премигах. Не си бях представял, че ще е толкова лесно.

— Сигурна ли си?

— И без това цяло лято ще скучая. Това е най-доброто предложение засега. Какво трябва да търся?

— Нужен ни е вход към Лабиринта — обясни Анабет. — Има един в лагера, но там няма как да влезеш. Забранено е за простосмъртни.

От нейната уста „простосмъртен“ звучеше като някаква смъртоносна болест, но Рейчъл само кимна.

— Добре. И как изглежда този вход?

— Може да е навсякъде — отвърна Анабет. — В най-обикновена стена. Скала. Врата. Канализационна шахта. Отбелязан е със знака на Дедал.

Гръцката делта, изписана в синьо.

— Ето това ли? — Рейчъл написа Δ върху влажното стъкло на масата.

— Да — кимна Анабет. — Да не би да знаеш гръцки?

— Не — отвърна тя. Извади голяма синя четка за коса и започна да се реши, за да падне златната боя. — Трябва само да се преоблека. Елате с мен в „Мариот“.

— Защо? — попита Анабет.

— Защото в мазето, където си държим костюмите, има един такъв вход със знака на Дедал.

[1] Хариет Тъбман (1820–1913) — активистка на движението за премахване на робството, създава таен канал за прехвърляне на избягалите роби от Южните в Северните щати, наречен „подземната железница“ — Б.пр.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

С БРАТ МИ СЕ БИЕМ ДО СМЪРТ

Металната врата беше полускрита от кош, пълен с приготвени за пране кърпи с логото на хотела. На пръв поглед ми се стори съвсем обикновена, но после Рейчъл ми показа бледия син знак, изгравиран в металната повърхност.

— Отдавна не е използвана — отбеляза Анабет.

— Веднъж се опитах да я отворя — рече Рейчъл, — просто така, от любопитство. Но е ръждясала и не помръдна.

— Не — Анабет пристъпи напред, — просто трябва да бъде докосната от полубог.

Тя положи длан върху знака и той засия. Вратата се отвори със скърцане и се показа стълбище, водещо надолу в мрака.

— Леле! — възкликна Рейчъл. Трудно ми беше да отгатна дали се преструваше, или наистина беше впечатлена. Беше се преоблякла в стара тениска с надпис „Музей на модерното изкуство“ и обичайните, изрисувани с маркер, джинси. От задния ѝ джоб стърчеше синята четка за коса. Косата ѝ беше вързана на опашка, по нея все още проблясваха златни искрици, дори и по лицето ѝ се виждаха петънца златна боя. — След теб?

— Ти си водачът — отвърна с подигравателна любезност Анабет. — Давай напред.

Стълбите слизаха в широк тунел. Беше толкова тъмно, че на две педи пред мен не виждахме нищо, но с Анабет се бяхме запасили с фенери. В мига, в който те светнаха, Рейчъл изпищя.

Срещу нас се хилеше скелет. Не беше на човек. Първо, беше огромен, поне пет метра. Беше прикован за китките и глезените във формата на Х. Но това, което ме накара да настръхна, беше единствената дупка на челото.

— Циклоп — рече Анабет. — Отдавна е тук. Не е... наш познат.

Искаше да каже, че не е Тайсън. Това не ме ободри особено. Имах чувството, че скелетът беше сложен тук като предупреждение. Не ми се искаше да срещна този — който и да бе той, — който беше в състояние да победи един циклоп.

Рейчъл преглътна.

— Имате приятел циклоп?

— Тайсън — отвърнах. — Той ми е полубрат.

— Полубрат?!

— Надявам се, че ще го открием в Лабиринта — рекох. Заедно с Гроувър. Той пък е сатир.

— Аха — измърмори тя едва чуто. — Добре, няма смисъл да стоим тук.

Провря се под лявата ръка на скелета и продължи напред. С Анабет се спогледахме и тя сви рамене. Последвахме Рейчъл навътре.

Двайсетина метра по-нататък проходът се разделяше на три. Този пред нас беше с тухлени стени. Десният беше облицован с мраморни плочи. Левият беше прокопан направо в земята и от пръстта стърчаха корени.

Посочих наляво.

— Прилича на тунела, в който влязоха Тайсън и Гроувър.

Анабет се намръщи.

— Да, но виж мраморните плочи в десния. По-вероятно е той да води към старата част на Лабиринта, където е работилницата на Дедал.

— Трябва да продължим направо — обади се Рейчъл.

Двамата с Анабет я зяпнахме.

— Не вярвам натам да е верният път — заяви Анабет.

— Не виждате ли? — изненада се Рейчъл. — Погледнете пода.

Напрегнах очи — нищо, освен стари тухли и кал.

— Ето тук е по-светло — посочи тя. — Светлината е слаба, но се вижда.

Пътят е насам. Малко по-надолу в левия тунел, корените се движат като пипала. И това не ми харесва. А в десния, десетина метра по-нататък, има капан. Дупки в стените, вероятно за копия. Не бива да рискуваме.

Нямах представа за какво говореше, но кимнах.

— Добре. Напред.

— Вярваш ли й? — попита Анабет.

— Да — отвърнах. — А ти не й ли вярваш?

Анабет като че ли още таеше съмнения, но даде знак на Рейчъл да продължи. Поехме по тухления коридор. Той постоянно се извиваше насам-натам, но нямаше други разклонения. Имах чувството, че се спускаме дълбоко под земята.

— Няма ли капани? — попитах разтревожено.

— Нито един. — Рейчъл свъси вежди. — Нормално ли е да е толкова лесно?

— Не знам — отвърнах. — Преди не беше.

— Откъде си, Рейчъл? — обади се Анабет.

Прозвуча като: „От коя планета си?“. Но Рейчъл не се обиди.

— От Бруклин.

— Родителите ти няма ли да се разтревожат, ако закъснееш?

— Не ми се вярва — въздъхна тя. — Дори и цяла седмица да ме няма, те няма да забележат.

— Защо? — Този път подигравателната нотка беше изчезнала от гласа на Анабет. Тя много добре знаеше какво е да имаш проблеми с родителите си.

Но преди Рейчъл да отговори, пред нас се разнесе скърцане, сякаш се отваряха огромни врати.

— Какво беше това? — попита Анабет.

— Не знам — отвърна Рейчъл. — Скърцане на метални панти.

— А, много ти благодаря!

Чуха се тежки стъпки, които разтърсиха целия тунел. Приближаваха се към нас.

— Да бягаме? — попитах.

— Да бягаме — кимна Рейчъл.

Обърнахме се и хукнахме обратно, но след десетина метра едва не се сблъскахме с неколцина стари познати. Два скитски дракона — жени със змийски опашки наместо крака — опряха копия в гърдите ни. Между тях стоеше Кели, емпусата мажоретка.

— Виж ти! — възкликна доволно тя.

Свалих капачката на Въртоп и Анабет извади ножа си, но преди химикалът ми да стане на меч, Кели скочи към Рейчъл. Ръката ѝ се превърна в лапа с остри нокти, които се спряха на милиметри от шията на момичето.

— Извел си простосмъртната си любимка на разходка, а? — подхвърли Кели към мен. — Простосмъртните са толкова крехки създания. И толкова

лесно могат да загинат!

Стъпките зад нас се приближаваха. От мрака изплува нещо огромно — четириметров лестригон с червени очи и остри зъби.

Щом ни видя, великанът облиза устни и попита:

— Може ли да ги изям?

— Не — отвърна Кели. — Заведи ги при господаря. С тях ще стане много по-забавно. — Усмихна ми се. — Хайде, върви. Или предпочиташ да умреш тук заедно с простосмъртната?

Все едно бях попаднал в най-кошмарния си кошмар. А аз имах богат опит с кошмарите. Подкараха ни надолу по тунела, от двете ни страни вървяха жените змии, а отзад ни следваха Кели и великанът. Явно не се опасявах, че може да избягаме напред. Точно натам ни водеха.

Стигнахме до бронзови порти, високи поне пет метра, с изгравирани по тях кръстосани мечове. Иззад тях се чуваха приглушени викове, все едно наближавахме стадион.

— Ссссамо почакай — изсъска жената дракон вляво от мен, — ссте видиссс колко ссте ти сссе зарадва насссият домакин.

За първи път се озовавах толкова близо до скитски дракон и честно казано, не бих имал нищо против, ако се окажеше и последен. В лицето жената не беше грозна, но езикът ѝ беше цепнат на две, а очите бяха жълти, с издължени черни зеници. Беше облечена в бронзова броня, а от кръста надолу, на мястото на краката, се виждаха две дебели сивкавозелени змии. Вървеше с леко полюшване, все едно се плъзгаше на ски.

— И кой е вашият домакин? — попитах.

Тя отново изсъска — вероятно това беше смях.

— Ссте видиссс. Ссте се харесссате веднага. Вссе пак ти е брат.

— Брат ли? — Мисълта ми веднага литна към Тайсън, но това беше невъзможно. Какви ги говореше?

Великанът избърза пред нас и отвори вратите. Хвана Анабет за дрехата и я дръпна.

— Ти оставаш тук.

— Хей! — извика възмутено тя, но онзи беше три пъти колкото нея и вече беше прибрал ножа ѝ и моя меч.

Кели се засмя. Тя продължаваше да държи Рейчъл през врата.

— Върви, Пърси. Забавлявай ни. А ние ще изчакаме тук с приятелите ти, за да сме сигурни, че няма да сториш някоя глупост.

Погледнах Рейчъл.

— Съжалявам. Ще те измъкна някак.

Тя се опита да кимне, доколкото ѝ позволяваха опрениите в шията нокти на емпусата.

— Надявам се.

Скитските дракони ме побутнаха с върховете на копията си. Прекрачих прага и се озовах на една арена.

Не беше най-голямата арена, която съм виждал, но си беше доста просторна, предвид че беше под земята. Представляваше кръг от утъпкана гола пръст, долу-горе достатъчно голям, за да може по външния му край да обикаля лека кола, макар ѝ бавно. В средата се биеха един гигант и кентавър.

Кентавърът изглеждаше ужасно уплашен. Галопираше край противника си, размахвайки меч и щит, а великанът стискаше копие с размерите на уличен стълб.

Трибуните започваха на пет метра от земята. Простите каменни пейки обикаляха цялата арена и нямаше нито едно празно място. Беше пълно с великани, скитски дракони, полубогове, телхини и какви ли не други чудовища: демони с ципести криле и странни създания, наполовина хора, наполовина нещо друго — птици, влечуги, насекоми, бозайници.

Но най-страшни бяха черепите. Търкаляха се навсякъде. Бяха подредени по края на арената като парапет. Висока метър и половина пирамида от черепи украсяваше пътеката между пейките. Хилеха се зловещо, набити на колове в дъното или пък висяха на вериги от тавана като зловещи полилеи. Някои бяха снежнобели и изглеждаха адски стари. Други бяха доста по-пресни. Нямам желание да ги описвам — повярвайте ми, не бихте искали да четете за тях.

И над всичко това, гордо повесено на стената, се вееше зелено знаме с тризъбеца на Посейдон в средата. Нямах никаква представа какво правеше на това ужасно място.

А над знамето, в ложата за високопоставени гости, седеше моят заклет враг.

— Люк... — прошепнах.

Едва ли ме беше чул в какофонията, но въпреки това ми се усмихна студено. Беше облечен в камуфлажни панталони, бяла тениска и бронзов нагръдник — точно както го бях видял в съня си. Меча му пак го нямаше, което ми се стори странно. До него се беше настанил огромен великан, много по-едър от този, който се биеше на арената. Сигурно беше висок поне седем метра и също толкова широк, заемаше три места в ложата. Беше гол, само с една препаска през слабините, и приличаше на сумист. Кожата му беше тъмночервена, с татуировки на вълни. Предположих, че е новият телохранил на Люк.

Чу се писък, отскочих настрани и кентавърът се строполи в калта до мен.

Погледна ме умоляващо.

— Помощ!

Посегнах към мечата си, но той още не се беше появил в джоба ми, след като лестригонът ми го беше взел.

Кентавърът се надигна, олюлявайки се. Великанът се приближи с вдигнато копие.

Ръка с дълги нокти ме хвана за рамото.

— Ако животът на приятелите ти е мил — прошепна скитският дракон, — не ссее намессссвай. Това не е твоята битка. Изчакай ссси реда.

Кентавърът не можеше да се изправи. Единият му крак беше счупен. Великанът стъпи върху гърдите му и вдигна копието си. Обърна глава към Люк. Тълпата крещеше:

— Смърт! Смърт!

Люк не реагира, но татуираният сумист до него се надигна. Усмихна се на кентавъра, който скимтеше:

— Недейте! Моля ви!

Сумистът протегна юмрук с насочен надолу палец.

Огромният гладиатор замахна с копието и аз затворих очи. Когато ги отворих, кентавърът беше изчезнал. От него беше останала само една

подкова, която великанът вдигна като трофей и я показа на тълпата. Разнесоха се ликуващи крясъци.

В другия край на арената се отвори врата и великанът триумфално излезе.

Сумистът в ложата вдигна ръце, за да призове за тишина.

— Забавно беше! — изрева той. — Но не видях нищо ново. Какво друго можеш да ми предложиш, сине на Хермес?

Люк стисна зъби. Личеше си, че не му харесваше да го наричат „сине на Хермес“. Той мразеше баща си. Въпреки това спокойно се надигна. Очите му искряха. Всъщност изглеждаше в добро настроение.

— Господарю Антей — поде Люк високо, за да се чува сред трибуните, — вие сте ненадминат домакин! С радост ще ви доставим нови наслади, за да ви се отплатим за разрешението да преминем през вашата територия.

— Разрешение, което още не съм дал — изръмжа Антей. — Искам да видя нещо интересно!

Люк се поклони.

— Довел съм ви участник, много по-интересен от всеки кентавър, появявал се на вашата арена. Един ваш брат. — Посочи към мен. — Пърси Джаксън, син на Посейдон.

Зрителите се разкрещяха и започнаха да ме замерят с камъни, повечето от които избегнах, но един ме перна по бузата и остави кървава драскотина.

Очите на Антей грейнаха.

— Син на Посейдон? В такъв случай би трябвало да е добър боец! И да губи с достойнство!

— Ако смъртта му ви хареса — попита Люк, — ще разрешите ли на отряда ни да премине през вашите владения?

— Ще видим — отвърна Антей.

Люк определено не остана доволен от уклончивия отговор. Хвърли ми убийствен поглед, който сякаш казваше, че не му се мисли какво ме очаква, ако не се постарая да умра достатъчно зрелищно.

— Люк! — извика Анабет. — Недей! Пусни ни!

Той като че ли едва сега я видя. За миг изглеждаше като ударен с мокър парцал.

— Анабет?

— Да оставим женския бой за после — намеси се Антей. — Сега, Пърси Джаксън, какво оръжие избираш?

Скитските дракони ме бутнаха в средата на арената.

Не можех да отделя очи от Антей.

— Ти си син на Посейдон?!?

Антей се разсмя, тълпата се присъедини с гръмогласен рев.

— Аз съм любимият му син! — изкрещя той. — Виж олтара на Земетръсеца, издигнат от черепите на онези, които съм победил в негово име! И твоят череп също ще отиде там!

Невярващо местех поглед между купчината от стотици черепи и знамето с тризбеца на Посейдон. Как беше възможно това да е олтар, посветен на баща ми? Баща ми беше мил и добър. Никога нищо не беше искал от мен, дори и картичка за деня на бащата, да не говорим за нечий череп...

— Пърси! — извика Анабет. — Майка му е Гей! Гей...

Лестригонът й запуши устата. „Майка му е Гей.“ Богинята на земята. Анабет се опитваше да ми подсказва нещо, но какво беше то? Може би, че и двамата му родители бяха богове и затова няха шанс срещу него?

— Напълно си откачил, Антей — рекох. — Ако си мислиш, че така почиташ Посейдон, то явно изобщо не го познаваш.

Откъм трибуните се посипаха обиди, но Антей вдигна ръка за тишина.

— Избери си оръжие — заповяда той. — И след това ще видим как ще умреш. Бравда? Щитове? Мрежа? Огнехвъргачка?

— Мечът ми стига — отвърнах аз.

Чудовищата по пейките избухнаха в смях, но в същия миг Въртоп се появи в ръцете ми и неколцина замълчаха смутено. Бронзовото острие искреше.

— Първи рунд! — обяви Антей. Вратите се отвориха и излезе една жена-змия. В едната си ръка държеше тризъбец, а в другата — мрежа с тежести. Класически гладиаторски оръжия. Няколко лета в лагера бях тренирал как да се справям с тях.

Жената змия замахна към мен, колкото да провери рефлексите ми. Отстъпих назад. Тя метна мрежата към меча ми, но аз отскочих настрани, разсякох на две копие и забих Въртоп в скрепките на бронята ѝ. Жената змия изпищя жално и се превърна в прах. Виковете на тълпата секнаха.

— Не! — изрева Антей. — Прекалено бързаш! Трябва да изчакаш да ти дам знак, преди да убиеш противника. Само аз мога да заповядам кой ще умре!

Хвърлих поглед към Рейчъл и Анабет. Бях длъжен да намеря начин да ги освободя, да отвлека вниманието на пазачите.

— Втори рунд! — извика Антей. — И този път по-бавно! И да е забавно! Изчакай да дам знак, преди да убиеш противника си, защото в противен случай...

Вратите отново се отвориха и този път на арената пристъпи малко по-голям от мен младеж, на петнайсет-шестнайсет години, с лъскава черна коса и превръзка на лявото око. Беше слаб и жилест, бронята висеше по тялото му. Заби меч си в земята, оправя ремъците на щита си и надяна шлем, украсен с конска опашка.

— Кой си ти? — попитах.

— Етан Накамура — отвърна той. — Трябва да те убия.

— Защо?

— Хей! — обади се едно чудовище от трибуните. — Свършвайте с приказките и започвайте двубоя!

Останалите също се разкрясваха.

— За да се докажа — рече Етан. — Това е единственият начин да ме приемат.

И след тези думи нападна. Мечовете ни се сблъскаха и тълпата изрева. Не беше правилно. Не исках да се бия за развлечение на шайка чудовища, но Етан Накамура не ми оставяше друг избор.

Притисна ме бързо. Беше доста добър. Не помнех да е бил в лагера, но си личеше, че е тренирал фехтовка. Парира удара ми и едва не ме събори с щита си, в последния миг успях да отскоча. Замахна. Претърколих се встрани. Разменихме още няколко удара, изучавахме се. Стремях се да го атакувам откъм сляпата страна, но той явно беше свикнал да се дуелира с едно око и се пазеше.

— Кръв! — кряска чудовищата.

Противникът ми хвърли поглед към трибуните. Това беше слабото му място. Искаше да ги впечатли, а аз — не.

Той нададе гневен боен вик и се нахвърли срещу мен. Парирах и отстъпих, принуждавайки го да ме преследва.

— Страхливец! — изкрещя Антей. — Хайде, бий се!

Етан ме пресиращ, но за мен не беше проблем да се защитавам, макар че не разполагах с щит. Той беше екипиран с тежка броня и щит и бързо щеше да се измори. Аз бях по-уязвим, но в същото време и по-лек, и по-бърз. Тълпата пощуря, чудовищата крещяха недоволно и ни замеряха с камъни. Дуелирахме се вече пет минути, а все още нямаше кръв.

Накрая Етан допусна грешка. Опита се да ме наръга в корема, но аз блокирах удара и рязко завъртях меча си. Неговият падна на земята. Не му позволих да се съвземе и го халосах с ръкохватката по шлема. В случая тежката му броня не му помогна, а направо го повлече към земята. Той се строполи по гръб, замаен и изтощен. Допрях върха на меча си в гърдите му.

— Хайде, приключвай — простена Етан.

Вдигнах глава към Антей. Червеното му лице беше разкривено в смръщена гримаса, той протегна юмрук с наведен надолу палец.

— Друг път! — измърморих аз и прибрах меча.

— Не се прави на идиот — изстена Етан. — И двамата ще ни убият.

Протегнах му ръка и той неохотно я пое. Помогнах му да се изправи.

— Досега никой не се е осмелявал да осквернява игрите! — изрева Антей. — И на двама ви ще отсека главите в чест на Посейдон!

Погледнах Етан.

— Отвори ли ти се възможност, бягай.

След това се обърнах към Антей.

— Защо не слезеш да се изправиш срещу мен? Щом смяташ, че си любимец на татко, ела и го докажи!

Чудовищата по трибуните се размърдаха. Антей се огледа и явно си даде сметка, че не му бях оставил избор. Нямаше как да откаже, без да изглежда като страхливец.

— Аз съм най-великият борец на света, момче — предупреди ме той. — Участвал съм още в първия панкратион.

— Панкратион? — повторих неразбиращо аз.

— Двубой до смърт — обади се Етан. — Няма правила, в него всичко е позволено. Един от олимпийските спортове.

— Благодаря за обяснението — измърморих аз.

— Пак заповядай.

Рейчъл ме гледаше с ококорени очи. Анабет многозначително поклати глава, лестригонът все още държеше ръката си върху устата ѝ.

Вдигнах меч към Антей:

— Победителят получава всичко! Ако спечеля, ще ни пуснеш да си тръгнем. Ако загубя, умираме. Закълни се в реката Стикс!

Антей се разсмя.

— Бързо ще ти видя сметката. Заклевам се!

Той скочи от ложата на арената.

— Късмет! — пожела ми Етан. — Ще ти трябва.

Той побърза да се отдръпне.

Антей изпука пръстите на ръцете си:

— Избери си оръжие.

— Ще си остана с меча. А ти?

Той протегна огромните си ръце и размърда пръсти.

— Нищо друго не ми трябва. Люк, ти ще си съдията на нашия двубой!

— С удоволствие — усмихна се Люк.

Антеј се спусна срещу мен. Претърколих се между краката му и забих меч в бедрото му.

— Аааа! — изрѣмжа той. Само че вместо да рукне кръв, от раната потече струйка пясък, все едно бях пробол пясъчен часовник. Посипа се по земята, от която изведнѣж се надигна прѣст и покри крака му като гипс. Когато се свлече, раната беше изчезнала.

Антеј атакува отново. За щастие имах известен опит в двубоите с великани. Този път отстъпих настрани и забих меч си под мишницата му. Въртоп потъна чак до дрѣжката и това беше добрата новина. Лошата беше, че когато Антеј се завъртя, мечът се измъкна от ръката ми и аз политнах в другия край на арената без оръжие.

Великанът изрева от болка. Очаквах да се стопи пред очите ми. Никое чудовище не би могло да оцелее след такъв удар. Острието от божествен бронз би трябвало да го унищожи. Но Антеј сграбчи ръкохватката, измъкна меч и го хвърли зад гърба си. От раната се посипа пясък, но от земята отново се надигна прѣст и покри цялото му тяло чак до шията. Когато прѣстта падна обратно, великанът си беше жив и невредим.

— Сега вече виждаш ли защо никога не губя, момче? — извика тържествуващо той. — Ела да те смачкам! Ще го направя бързо, обещавам.

Антеј препречваше пътя към меча ми. Отчаяно зашарих по арената с очи, търсейки някакъв изход, и за миг погледът ми се спря на Анабет.

Земята... Какво се опитваше да ми каже Анабет? Майката на Антеј беше богинята на Земята, най-древната богиня. Баща му беше Посейдон, но не от него, а от Гея черпеше силата си той. Нищо не можех да му направя, докато беше стъпил на земята.

Опитах се да се промуша покрай него, но Антеј предугади хода ми. Препречи ми пътя и се ухили. Вече само си играеше с мен. Беше ме отписал.

Вдигнах поглед към провесените от тавана вериги, по които се поклащаха закачени на куки черепи. Изведнѣж ми хрумна идея.

Престорих се, че възнамерявам да го заобиколя от другата страна. Антеј се премести. Публиката закрещя, призоваваше великана да ме довърши, но той се забавляваше.

— Дребосък! — извика Антеј. — Не заслужавааш да си син на бога на моретата!

Усетих как Въртоп се връща в джоба ми. Антеј обаче все още смяташе, че мечът лежи в праха зад гърба му и че се опитвам да стигна до него. Не беше кой знае какво преимущество, но с друго не разполагах.

Хвърлих се право напред, приведен ниско над земята, все едно възнамерявах да се промуша между краката му. Той се наведе, за да ме хване, а аз скочих с всички сили. Стъпих на ръката му, от там на рамото и на главата. Антеј реагира точно така, както очаквах. Надигна се с възмутен писък и аз се изстрелях нагоре, възползвайки се от инерцията. Сграбчих края на една верига и черепите затракаха. Увих крака около нея, както ни бяха учили в часовете по физическо. Извадих Въртоп и съсякох съседната верига.

— Слез долу, страхливецо! — изкрещя Антеј. Посегна към мен, но не успя да ме достигне.

Едва се държах да не падна.

— Качи се да ме хванеш! Или ти тежи шкембето?

Великанът изрева и подскочи към мен. Сграбчи един синджир и започна да се набира по него. Докато се мъчеше да се покатери, аз спуснах веригата,

която бях отсякъл и на третия опит успях да закача с куката препаската на Антей.

— Аааа! — изпищя той. Веднага нахлузих последната брънка от веригата на синджира, за който се крепях, като я вклиних здраво, за да не се измъкне. Антей понечи да скочи на земята, но задникът му остана във въздуха, тъй като препаската го придържаше. Той се хвана и увисна на други два синджира, за да не се преобърне с главата надолу. Надявах се препаската и веригата да издържат още няколко секунди. Докато Антей ругаеше и се поклащаше, аз се запрехвърлях от верига на верига като пощуряла маймуна, закрепяйки куките към съответните брънки. Не знам как успях. Мама винаги е казвала, че имам истински талант да оплитам нещата. А и освен това, исках да спася приятелите си. Така или иначе, само след минута великанът висеше във въздуха, омотан в плетеница от синджири.

Скочих на арената запъхтян и изпотен. Дланите ми кървяха, разранени от катеренето.

— Свали ме! — заповяда Антей.

— Освободи го — обади се Люк. — Той е нашият домакин.

Свалих капачката на Въртоп.

— Ще го освободя...

И забих меч в корема на великана. Той изрева, върху мен се посипа пясък, но Антей беше високо, не докосваше земята и този път нямаше как пръстта да се вдигне да му помогне. С изтичането на пясъка и Антей се стопи, докато накрая от него остана само увисналата на веригите гигантска препаска, край която се поклащаха озъбени черепи. Те най-сетне имаха на какво да се смеят.

— Джаксън! — извика Люк. — Отдавна трябваше да ти видя сметката!

— На няколко пъти си се опитвал — напомних му аз. — Пусни ни да си вървим, Люк. Антей ми обеща и се закле в реката Стикс. Аз съм победителят.

Отговорът му изобщо не ме изненада.

— Антей е мъртъв. Клетвата му си отиде заедно с него. Но тъй като днес съм в добро настроение, ще те убия бързо.

Посочи Анабет.

— Запазете живота й. — Гласът му трепна леко. — Искам да говоря с нея, преди... преди голямата ни победа.

Чудовищата по трибуните извадиха оръжията си или протегнаха нокти. Бяхме обречени. Нямаше начин да се справим с толкова многоброен противник.

В този миг усетих как от джоба ми лъхва смъртоносен студ. Кучешката свирка! Напирах я. Досега не бях използвал подаръка от Квинт, тъй като не му вярвах. Но сега... няхах друг избор. Извадих я от джоба и я вдигнах към устните си. Не се чу никакъв звук, а самата свирка се разпадна на парчета лед, които за секунди се разтопиха в ръката ми.

Люк се разсмя.

— Какви са тези фокуси?

Зад гърба ми се чу изненадан писък. Лестригонът, които държеше Анабет, прелетя над мен и се стовари в стената.

— БАФ!

Емпусата Кели изкрещя, но двеста и петдесет килограмовата черна хрътка я сграбчи като играчка и я метна във въздуха право в скута на Люк. Госпожа О'Лиъри изръмжа и скитските дракона отстъпиха. За момент чудовищата по трибуните застинаха от изненада.

— Да вървим! — извиках на приятелите си. — Браво, Госпожо О'Лиъри!

— Вратата в другия край! — извика Рейчъл. — Натам!

Заедно с Етан Накамура прекосихме тичешком арената и се шмугнахме през вратата, следвани от Госпожа О'Лиъри. Зад нас се чуваше невъобразима шумотевица, сякаш цялата армия от чудовища се опитваше едновременно да скочи от трибуните и да хукне след нас.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ОТКРАДВАМЕ ЕДНИ МАЛКО ИЗПОЛЗВАНИ КРИЛЕ

— Насам! — извика Рейчъл.

— И защо да те следваме? — попита троснато Анабет. Нали ти ни заведе право в капана!

— Просто натам беше пътят — отвърна Рейчъл. — А сега е насам. Хайде!

Анабет недоволно ни последва. Рейчъл като че ли много добре знаеше къде отива. Взимаше на скорост завоите и не се колебаеше на разклоненията. Веднъж ни заповяда да залегнем, проснахме се по корем и една огромна брадва изсвистя над нас. Продължихме напред, все едно нищо не се е случило.

Бързо се отказах от опитите да запомня колко пъти и къде точно завихме по нови коридори. По някое време спряхме да починем в просторна зала с размерите на физкултурен салон със стари мраморни колони, поддържащи тавана. Ослушах се напрегнато, но не се чуваше да ни преследват. Явно Люк и чудовищата му бяха изгубили следите ни в Лабиринта.

Едва сега осъзнах, че и Госпожа О'Лиъри я нямаше. Нямах представа кога беше изчезнала. Не знаех дали се е загубила, или се е спряла, за да се бие с чудовищата. Буца заседна в гърлото ми. Хрътката ни беше спасила, а аз дори не бях изчакал да видя идва ли след нас.

Етан се свлече на пода с тежка въздишка.

— Вие сте луди!

Свали шлема си. Лицето му лъщеше от пот.

Анабет ахна.

— Помня те! Ти беше в хижата на Хермес, при другите деца с неустановени родители.

Той я изгледа мрачно.

— А ти си Анабет. И аз те помня.

— Какво... какво е станало с окото ти?

Етан извърна глава, очевидно не желаше да говори за това.

— Значи теб съм сънувал — рекох. — Теб са заловили хората на Люк, а не Нико.

— Кой е Нико?

— Няма значение — обади се Анабет. — Защо искаше да минеш на страната на лошите?

— Няма лоши и добри — озъби се той. — На боговете не им пука за нас. Защо да не...

— Защо да не се присъединиш към армия, която те праща на смъртоносен двубой само за забавление? — прекъсна го Анабет. — Да, и аз това се чудя.

Етан се изправи с мъка.

— Нямам намерение да споря с вас. Благодаря ви за помощта, но си тръгвам.

— Ела с нас при Дедал — предложих му. — След това ще си добре дошъл в лагера.

— Вярно сте луди, шом смятате, че Дедал ще ви помогне.

— Длъжен е — отсече Анабет. — Ще го накараме.

Етан изсумтя.

— Да бе! Успех!

Хванах го за ръката.

— Наистина ли искаш да тръгнеш пак сам из Лабиринта? Това е самоубийство!

В околото му пламтеше едва сдържана ярост. Превръзката на другото беше избледняла и оръфана по краищата, явно я носеше отдавна.

— Не биваше да ме оставяш жив, Джаксън. В тази война няма място за милост.

И хукна обратно в тъмния проход, от който бяхме дошли.

С Анабет и Рейчъл бяхме толкова уморени, че решихме да преспим в голямата зала. Събрах малко дърва и запалихме огън. По колоните, които се извисяваха край нас като дървета, затанцуваха сенки.

— Нещо не беше наред с Люк — измърмори Анабет, ръчкайки огъня с ножа си. — Направи ли ти впечатление как се държеше?

— Видя ми се в добро настроение — отвърнах. — Явно се забавляваше да гледа как на арената умират герои.

— Не е вярно! Имаше му нещо. Изглеждаше... притеснен. Заповяда на чудовищата да не ме убиват. Искаше да говори с мен.

— Да бе, да ти каже: „Здрасти, Анабет! Ела и седни тук, докато чудовищата ми разкъсат приятелите ти. Адски ще е забавно!“

— Невъзможен си! — изръмжа Анабет. Прибра ножа в канията и се обърна към Рейчъл. — И оттук накъде, Сакагавеа^[1]?

Рейчъл не отговори веднага. След случилото се на арената беше странно притихнала. Дори не си правеше труда да отговаря на саркастичните забележки на Анабет. С върха на обгорена в огъня пръчка, рисуваше по пода чудовищата, които бяхме видели. Само с няколко движения на ръката успяваше да шрихира скитски дракон, който да изглежда като жив.

— Ще следваме пътя — отвърна накрая тя. — Светлинките по пода.

— Светлинките, които ни отведоха в капана? — попита Анабет.

— Остави я на мира, Анабет — обадох се аз. — Нали виждаш, че прави всичко по силите си.

Анабет се надигна.

— Огънят ще угасне. Ще отида да събера още дърва, докато вие двамата обсъждате бъдещите ни планове.

Тя изчезна ядосано в сенките.

Рейчъл рисуваше нова фигура — черен Антей, увиснал на вериги.

— Обикновено Анабет не се държи така — рекох. — Не знам какво й става.

Рейчъл вдигна вежди.

— Сигурен ли си, че не знаеш?

— Какво имаш предвид?

— Момчета! — измърмори тя. — Слепи като къртици!

— Няма нужда и ти да ми се нахвърляш! Виж, съжалявам, че те забърках.

— Не, беше прав — отвърна Рейчъл. — Наистина виждам пътя. Не мога да го обясня, но за мен е ясно накъде трябва да вървим. — Посочи в мрака към другия край на залата. — Работилницата е натам. Тя е центърът на Лабиринта. Вече сме много близо до нея. Нямам представа защо пътят минаваше през арената. Съжалявам. Уплаших се, че ще умреш.

Звучеше така, сякаш едва се сдържаше да не се разплаче.

— Спокойно, свикнал съм да съм на косъм от смъртта отвърнах аз. — Не си виновна.

Тя ме погледна в очите.

— Значи така си прекарваш летата? Биеш се с чудовища. Спасяваш света. Остава ли ти време за нещо нормално?

Не се бях замислял за това. За последно животът ми беше нормален... всъщност, никога не е бил.

— Децата на богове свикват с това. Или не точно свикват, а... — Размърдах се смутено. — А ти? Какво правиш през ваканциите?

Рейчъл сви рамене.

— Рисувам. Чета.

Аха. Дотук бяхме с общите интереси.

— А семейството ти?

Усетих как настръхна, явно това беше болезнен въпрос.

— Ами... семейство като семейство, нищо особено.

— Каза, че няма да забележат отсъствието ти.

Тя остави пръчката, с която рисуваше.

— Уф, едва се държа. По-добре да поспя малко.

— Да, добре. Извинявай...

Рейчъл се сви на една страна и положи глава върху спалния чувал. Затвори очи, не помръдваше, но имах чувството, че не спеше.

Няколко минути по-късно се върна Анабет. Хвърчи наръч съчки в огъня. Погледна Рейчъл, после мен.

— Аз ще поема първата стража — рече тя. — И ти трябва да поспиш.

— Не е нужно да се държиш така.

— Как?

— Ами... няма значение. — Легнах. Чувствах се отвратително. Бях толкова уморен, че заспах в мига, в който затворих очи.

В съня си чух смях. Студен, груб смях, като стържене на нож в камък. Стоях на ръба на яма в дълбините на Тартар. Под мен трепкаше мастилена чернота.

— Толкова си близо до смъртта, геройче! — обади се гласът на Кронос. — И въпреки това си оставаш спял!

Този път гласът звучеше по-различно. Сякаш идваше от истинско тяло, а не от... от това, което беше Кронос в състоянието си на кайма.

— Трябва да съм ти благодарен — продължи титанът. — Благодарение на теб ще се въздигна отново.

Сенките в пещерата се сгъстиха. Опитах се да отстъпя от ръба на ямата, но все едно плувах в желе. Времето забави своя ход. Почти бях спрял да дишам.

— Ще ти се отплатя с услуга — рече Кронос. — Господарят на титаните винаги плаща дълговете си. Какво ще кажеш да зърнеш за миг приятелите, които изостави...

Мракът потрепери и се озовах в друга пещера.

— Побързай! — извика Тайсън и връхлетя към мен. Гроувър се олюляваше зад него. От прохода, през който бяха дошли, се чу грохот и се показа главата на огромна змия. Влечугото беше толкова дебело, че едва се провираше през тунела. Главата ѝ беше във формата на ромбоид като на гърмяща змия, в жълтите ѝ очи искреше омраза. Отвори уста, зъбите ѝ бяха големи колкото Тайсън.

Стрелна се към Гроувър, но той успя да отскочи настрани и змията напълни устата си с пръст. Тайсън грабна една скала и я запрати по чудовището. Улучи го между очите, обаче то само се сви назад и изсъска.

— Ще те глътне! — извика Гроувър.

— Откъде знаеш?

— Току-що ми го каза! Бягай!

Тайсън се шмугна към ъгъла, но змията го перна с главата си и го събори на пода.

— Не! — изкрещя Гроувър. Змията се уви около зашеметения циклоп и започна да го задушаваша.

Тайсън напрегна мускули, опитваше се да удържи на натиска с огромната си сила, ала влечугото го стискаше здраво. Гроувър ожесточено налагаше змията с флейтата си, макар че със същия успех би могъл да налага и каменен зид.

Цялата пещера потрепери, змията се стягаше около омаломощения Тайсън.

Гроувър засвири с флейтата си и от тавана се посипаха сталактити. Целият таван като че ли се сруташе върху тях...

Събудих се, Анабет ме разтърсваше здраво за рамото.

— Пърси, събуди се!

— Тайсън! Тайсън е в опасност! — измърморих аз. Трябва да му помогнем!

— Всяко нещо с времето си — отвърна тя. — Има земетресение!

Залата се тресеше.

— Рейчъл! — изкрещях. Тя веднага отвори очи. Сграбчи раницата си и тримата побягнахме. Почти бяхме стигнали до отвора в дъното, когато една от колоните се прекърши с гръмовен стон. Досами нас се стовариха сто тона мрамор.

Щом стигнахме до тунела, се обърнахме и видяхме как една след друга падат и другите колони като плочки домино. Към нас се понесе гъст облак бял прах и ние отново хукнахме напред.

— В крайна сметка този път ще вземе да ми хареса — измърмори Анабет.

Не след дълго пред нас се появи светлина — най-обикновена електрическа светлина.

— Натам! — обяви Рейчъл.

Последвахме я по коридор от неръждаема стомана, който напомняше на част от космическа станция от някой научнофантастичен филм. От тавана искряха флуоресцентни лампи. Подът беше покрит от метална решетка.

Толкова бях свикнал с мрака, че сега светлината ми се струваше прекалено ярка. На силното осветление Рейчъл и Анабет изглеждаха ужасно бледи.

— Насам! — извика Рейчъл и ускори ход. — Почти стигнахме!

— Не може да е това! — заяви Анабет. — Работилницата трябва да е в най-старата част от Лабиринта. Това тук не...

Замълча, бяхме стигнали пред двойни метални врати. На нивото на очите в стоманата беше изгравирана голяма синя гръцка буква Δ.

— Това е! — обяви Рейчъл. — Работилницата на Дедал.

Анабет натисна знака и вратите се разтвориха със съскане.

— Древна архитектура, а? — измърморих аз.

Анабет се намръщи. Пристъпихме вътре.

Първото, което ме смая, беше дневната светлина — през огромни прозорци нахлуваше ослепително слънце. Кой би очаквал подобно нещо в тъмница? Работилницата беше по-скоро ателие, с високи повече от десет метра тавани и флуоресцентни лампи, покрит с лъскави каменни плочи под и работни маси край прозорците. Вита стълба водеше към мансарда на горниятаж. На седем-осем статива се виждаха ръчно нарисувани чертежи на сгради и машини, които ми заприличаха на скици на Леонардо да Винчи. По масите лежах няколко лаптопа. На една лавица бяха подредени стъкленици със зелена течност — гръцки огън. Имаше и какви ли не изобретения — странни метални творения, които не ми бяха ясно за какво служеха. Едно от тях представляваше бронзов стол с прикрепени електрически кабели, който напомняше на уред за мъчения. В отсрещния ъгъл се мъдреше метално яйце с човешки ръст. Над него висеше часовник, който като че ли беше направен изцяло от стъкло и се виждаха как се търкалят колелцата вътре. На стената бяха закачени няколко бронзови и сребърни крила.

— *Di immortales!* — ахна Анабет. Изтича до най-близкия статив и се взря в чертежа. — Той е истински гений! Погледни само силуета на тази сграда!

— И художник — добави смаяно Рейчъл. — Крилете са страхотни!

Крилете изглеждаха много по-майсторски изработени от онези в съня ми. Перата бяха здраво преплетени едно в друго. Вместо с восък, крилете се прикрепяха към тялото със самозалепващи се ленти.

Не изпусках от ръка Въртоп. Дедал го нямаше, но си личеше, че работилницата е била използвана съвсем скоро. Лаптопите бяха включени. На една от масите имаше недоядено парче кекс с боровинки и чаша с кафе.

Пристъпих към прозореца. Гледката беше невероятна. В далечината се извисяваха Скалистите планини. Намирахме се високо в подножието, на поне двеста и петдесет метра височина, а под нас се простираше долина, изпъстрена с червени плата, скали и каменни стълбове. Все едно някакво гигантско хлапе си е играло да строи замък с канари с размерите на небостъргач и след това го е съборило.

— Къде ли сме? — зачудих се на глас.

— В Колорадо Спрингс — обади се глас зад нас. — В Градината на боговете.

На витата стълба зад нас стоеше с изваден меч треньорът ни по фехтовка Квинт.

— Какво сте направили с Дедал? — извика Анабет.

Квинт се усмихна.

— Повярвай ми, скъпа, не ти и трябва да го виждаш.

— Господин Предател — изръмжа тя, — не сме се преборили със скитски дракон, човек с три тела и превъртял сфинкс, за да говорим с вас. Къде е Дедал?

Учителят по фехтовка слезе по стълбата, държеше меча си с върха надолу. Беше облечен с джинси, ботуши и тениска с логото на лагера, което си беше направо подигравка, тъй като вече знаехме със сигурност, че е шпионин. Нямах представа дали ще успее да го надвие в пряк двубой. Беше истински майстор. Но май щеше да ми се наложи да се опитам.

— Мислите ме за човек на Кронос — рече той. — Смятате, че работя за Люк.

— Добро утро! — подхвърли саркастично Анабет.

— Ти си умно момиче — рече Квинт. — Но грешиш. Аз сам съм си господар.

— Люк спомена името ви — обадох се аз. — Герион също ви познаваше. Били сте в ранчото му.

— Разбира се — кимна той. — Бил съм почти навсякъде. Дори и тук.

Мина покрай мен спокойно, сякаш не представлявах никаква заплаха, и застана до прозореца.

— Гледката се мени всеки ден — продължи замислено Квинт. — Винаги е от някое високо място. Вчера беше от небостъргач в Манхатън. Предишния ден беше към езерото Мичиган. Ала най-често е към Градината на боговете. Подходящо име, струва ми се.

— И преди сте били тук, така ли? — попитах.

— Разбира се.

— Това там илюзия ли е? — попитах. — Някакъв запис?

— Не — обади се Рейчъл. — Съвсем истинско е. Наистина сме в Колорадо.

Квинт се обърна към нея.

— Виждаш ясно, нали? Напомняш ми на една друга простосмъртна девойка, която познавах. И която скъпо плати за дарбата си.

— Край на игричките! — заявих аз. — Какво сте направили с Дедал?

Квинт впи поглед в мен.

— Не е зле да се научиш от приятелката си да виждаш ясно, момчето ми. Аз съм Дедал!

Сигурно съществуват хиляди възможни отговора на подобно изявление, от „Знаех си!“, през „Лъжец!“ до „Да бе, да! А аз пък съм Зевс“, но единственият, който ми дойде на мига, беше:

— Но вие не сте изобретател! Вие сте учител по фехтовка!

— Аз съм и едното, и другото — отвърна той. — Както и архитект. И учен. Освен това, играя прилично баскетбол за старец, за първи път хванал топка в ръцете си на двехилядния си рожден ден. Човекът на изкуството трябва да бъде добър в много области.

— Така е — кимна Рейчъл. — Аз, например, мога да рисувам не само с ръце, но и с крака.

— Виждаш ли? — усмихна се Квинт. — Всестранно развита девойка!

— Но вие дори не приличате на Дедал — възразих. — Сънувах го и...

Млъкнах рязко. Не, не можеше да бъде!

— Да — кимна той. — Най-сетне се досети за истината.
— Това е робот! Направили сте си ново тяло!
— Пърси — обади се смутено Анабет, — това е невъзможно. Не може да е... робот!

Квинт се усмихна.

— Знаеш ли какво означава името ми, скъпа?

— Да, на латински е „пет“. Но...

— Това е петото ми поредно тяло. — Учителят по фехтовка протегна ръка. Натисна лакътя си и в кожата над китката се отвори капаче. Отдолу се виждаха бронзови механизми и искрящи жици.

— Невероятно! — възкликна Рейчъл.

— Чудовищно! — измърморих аз.

— Намерили сте начин да прехвърляте душата си в машина? — попита Анабет. — Това е... това е противоестествено!

— Уверявам те, скъпа, че пак съм си старият аз. Оставам си Дедал. Майка ти, Атина, не ми позволява да го забравя.

Той разтегна яката на тениската си. На шията му се видя белега, който бях зърнал още в лагера — върху кожата му беше жигосана птичка.

— Дамгата на убиец! — ахна Анабет.

— Заради племенника ви Пердикс — предположих аз. — Момчето, което бутнахте от кулата.

Лицето му се помрачи.

— Не го бутнах. Просто...

— Накарахте го да изгуби равновесие — обадох се. — И го оставихте да умре.

Квинт се взираше през прозореца към лилавеещите планини.

— Съжалявам за това, което сторих, Пърси. Бях гневен и обиден. Но не мога да върна времето назад и Атина не ми позволява да го забравя. След смъртта на Пердикс, тя го превърна в яребица и жигоса птицата на шията ми, за да ми напомня винаги за стореното. Колкото и пъти да се прехвърлям в ново тяло, дамгата отново се появява.

Взрях се в очите му и видях, че пред мен стоеше същият човек, когото бях виждал в съня си. Лицето му беше съвсем различно, но душата, разумът и тъгата си бяха същите.

— Наистина сте Дедал — рекох. — Но защо дойдохте в лагера? Защо ни шпионирахте?

— За да видя дали лагерът ви си заслужава да бъде спасен. Люк ми беше разказал своята версия, а аз исках да си формирам лични впечатления.

— Значи все пак сте говорили с Люк.

— О, да. На няколко пъти. Той е доста убедителен младеж.

— Но вече видяхте лагера! — извика Анабет. — И знаете, че се нуждаем от помощта ви. Не може да пуснете Люк през Лабиринта!

Дедал остави меча си на масата.

— Лабиринтът вече не се подчинява на волята ми, Анабет. Да, аз съм неговият създател и в известен смисъл той е свързан с жизнената ми сила. Но отдавна го оставих да се разраства самостоятелно. Това е цената, която платих, за да не бъда обезпокояван от никого, докато съм в него.

— Кой би тръгнал да ви безпокои?

— Боговете — отговори той. — Както и смъртта. Жив съм повече от две хиляди години, скъпа, само защото успявам да се изплъзна от лапите на смъртта.

— Но как изобщо е възможно да се скриете от Хадес? — попитах. — Все пак, той... фуриите...

— Те далеч не са всесилни — отвърна изобретателят. — Нито пък са всевиждащи. Срещал си ги, Пърси. Знаеш, че съм прав. Един умен човек може да им се изплъзне, а и аз съм се покрил дълбоко. Единствено най-големият ми враг продължава да ме преследва, макар че засега напълно безрезултатно.

— Говорите за Минос, нали?

Дедал кимна.

— Той ме преследва неуморно. Сега, когато съди мъртвите, копнее за мига, в който ще се изправя пред него, за да ме накаже за престъпленията ми. След като загина от ръцете на дъщерите на Кокал, духът му започна да ме измъчва в сънищата ми. Закле се, че ще ме издири. И аз направих единственото, което ми оставаше. Скрих се. Слязох в Лабиринта. Реших, че това ще бъде венецът на делата ми: да измамя смъртта.

— И сте успели — прошепна смаяно Анабет. — Цели две хиляди години...

Звучеше, сякаш му се възхищаваше въпреки извършените от него престъпления.

В този миг от коридора се разнесе силен лай. Чу се бумкане на тежки лапи по вратата и Госпожа О'Лиъри врхлеть в работилницата. Пътюм ме близна по лицето и щастливо скочи към Дедал, като едва не го събори на земята.

— Ето я и старата ми приятелка! — възкликна Дедал и почеса хрътката зад ушите. — Единствената ми спътница през всичките изминали дълги години.

— Вие я изпратихте да ме спаси — рекох. — Свирката не беше измама. Той кимна.

— Нима си се съмнявал в нея, Пърси? Ти имаш добро сърце. Личеше си, че Госпожа О'Лиъри те харесва. Искях да ти помогна. А и... сигурно съм изпитвал известна вина...

— Вина ли? За какво?

— За това, че търсенето ви ще е напразно.

— Какво? — извика Анабет. — Вие все още можете да ни помогнете. Длъжен сте! Дайте нишката на Ариадна на нас, не на Люк.

— А, нишката... Казах на Люк, че е по-добре да си намери за водач някой простосмъртен с ясно зрение, но той не ми повярва. На всяка цена искаше вълшебен инструмент. Нишката ще му свърши работа. Не е толкова надеждна като вашата приятелка, но все пак ще му свърши работа.

— И къде е тя? — попита Анабет.

— У Люк — рече тъжно Дедал. — Съжалявам, скъпа. Закъсняхте с няколко часа.

Сърцето ми отиде в петите. Изведнъж ми стана ясно защо Люк беше в толкова добро настроение на арената. Вече е бил получил нишката от Дедал и единственото препятствие пред отряда му е било господарят на арената. С убиването на Антей аз бях разчистил пътя му.

— Кронос ми обеща свобода — продължи изобретателят. — След като свали Хадес, ще ме сложи начело на Подземното царство. Ще върна сина си Икар. Ще възмездя горкия Пердикс. Ще хвърля духа на Минос в Тартар, откъдето той няма да може да ме преследва. И вече няма да е нужно да бягам от смъртта.

— Това ли е гениалната ви идея? — изкрещя Анабет. — Ще оставите Люк да унищожи лагера, да избие стотици полубогове и след това да нападне Олимп? Готов сте да видите как се сгромолясва целият свят, само за да получите това, което искате?

— Каузата ви е обречена, скъпа. Разбрах го веднага, щом започнах работа в лагера. Няма как да отблъснете мощта на Кронос.

— Не е вярно!

— Нямах друг избор, скъпа. Предложението беше твърде изкусително, за да откажа. Съжалявам.

Анабет блъсна на земята един статив. По пода се пръснаха чертежи.

— Уважавах ви! Прекланях се пред вас! Построили сте невероятни неща. Решавали сте проблеми. А сега... сега не мога да ви позная. Може би наистина сте само един робот. Трябвало е да умрете още преди две хиляди години!

Вместо да се ядоса, Дедал сведе тъжно глава.

— Вървете да предупредите Хирон. Люк вече разполага с нишката и...

Изведнъж Госпожа О'Лиъри наостри уши.

— Някой идва! — обади се Рейчъл.

Вратите на работилницата се отвориха и вътре политна Нико. Ръцете му бяха оковани. Зад него вървяха Кели и двама лестригони, следвани от духа на Минос. Той вече почти изглеждаше от плът и кръв — блед брадат мъж със студени очи и трепкаща неясна роба.

Царят впи поглед в Дедал.

— Най-сетне, стари приятелю!

Изобретателят стисна зъби. Обърна се към Кели.

— Какво правите тук?

— Люк ти праща поздрави — отвърна Кели. — Реши, че сигурно ще се зарадваш да видиш бившия си работодател Минос.

— Това не влизаше в уговорката ни!

— Така е — кимна емпусата. — Но вече получихме това, което искахме от теб, и сега трябва да удържим и другите си обещания. Минос ни предаде този симпатичен млад полубог, който ще ни свърши чудесна работа. — Тя прокара пръст по брадичката на Нико. — А в замяна поиска единствено главата ти, старче.

Дедал пребледня.

— Предателство...

— Свиквай — отвърна Кели.

— Нико, добре ли си? — обадох се аз.

Той кимна тъжно.

— Съжалявам, Пърси. Минос ми каза, че сте в опасност. Убеди ме да се върна в Лабиринта.

— Искал си да ни помогнеш?

— Излъга ме — поклати глава той. — Излъга ни всички...

Обърнах се към Кели.

— Къде е Люк? Защо не е тук?

Емпусата се усмихна многозначително.

— Зает е. Подготвя атаката. Но не се тревожи, подкрепленията ни ще пристигнат всеки момент. А междувременно аз възнамерявам да похапна!

От пръстите на ръцете ѝ изскочиха дълги нокти. Косата ѝ пламна, краката ѝ приеха истинския си вид — единият магарешки, другият — бронзов.

— Пърси — прошепна Рейчъл, — крилете... Мислиш ли...

— Да! — отвърнах. — Аз ще се опитам да спечеля малко време.

И този миг сякаш цялото царство на Хадес се изсипа на главите ни. Двамата с Анабет нападнахме Кели. Великаните се нахвърлиха на Дедал и Госпожа О'Лиъри скочи да го защити. В блъсканицата Нико падна на земята, а духът на Минос пищеше:

— Убийте изобретателя! Убийте го!

Рейчъл смъкна крилете от стената. Никой не й обръщаше внимание. Кели едва не повали Анабет. Емпусата беше невероятно бърза. Подскачаше по масите, преобръщаше изобретения и не ни оставяше да я доближим. С периферното си зрение видях как Госпожа О'Лиъри впива зъби в ръката на един от лестригоните. Той изпищя от болка и я замята насам-натам, опитвайки се да се отърси от нея. Дедал посегна към меч си, но вторият великан стовари юмрука си върху масата и мечът литна настрана. Стъкленица с гръцки огън падна на земята и се възпламени, огънят бързо се разпространи.

— При мен! — извика Минос. — Духове на мъртвите, елате тук!

Той вдигна призрачните си ръце и край него въздухът зажука.

— Спри! — обади се Нико, който някак беше успял да се освободи от оковите.

— Нямах власт над мен, глупако! — изкрещя подигравателно Минос. — През цялото време аз те командвах! Да, душа за душа. Но не твоята сестра ще се върне от мъртвите, а аз! Веднага, щом покося изобретателя!

Край него се появиха сенки, трептяха и се умножаваха, превръщаха се в стражи с критски брони.

— Аз съм син на Хадес! — заяви Нико. — Махайте се!

Минос се разсмя.

— Нямах власт над мен! Аз съм господарят на мъртвите! Царят на сенките!

— Нищо подобно! — Нико извади меч си. — Аз съм техният господар!

Заби черното острие в пода и то потъна в камъка като в масло.

— Не! — Минос се олюля. — Няма да...

Земята потрепери. Прозорците се разлетяха на парчета, нахлу свеж въздух. В каменните плочи на пода зейна пукнатина и Минос и сенките пропаднаха в бездната.

Лошата новина: битката продължаваше, а аз си бях позволил да се разсея. Кели скочи към мен толкова рязко, че не успях да я отблъсна. Мечът ми отхвъркна настрана, а при падането си ударих главата в масата. Всичко заплува пред очите ми. Не можех да си мръдна ръцете.

Кели се разсмя.

— Предвкусам колко ще ми се усладиш!

Тя оголи зъби и в следващия миг изведнъж застина. Червените ѝ очи се ококориха. От устата ѝ се откъсна изненадан вик.

— В нашето училище не правим така...

Анабет извади ножа от гърба ѝ и с ужасяващ писък емпусата се разтвори в жълта мъгла.

Анабет ми помогна да се изправа. Все още бях леко замаян, но нямаше време за губене. Госпожа О'Лиъри и Дедал продължаваха схватката си с великаните, отвън долитаха приближаващи се викове. Още чудовища прииждаха към работилницата.

— Трябва да помогнем на Дедал! — рекох.

— Нямаме време — обади се Рейчъл. — Идват подкрепления!

Тя вече си беше сложила крилете и сега екипираше Нико, който изглеждаше преbledнял и изтощен от схватката си с Минос. Крилете залепнаха веднага на раменете му.

— А сега ти! — заповяда тя.

След няколко секунди и четиримата се бяхме обзавели с пъстроцветни криле. Усещах как ме повдига вятърът, нахлуващ през счупените прозорци. Гръцкият огън поглъщаше масите и мебелите, катереше се по витата стълба.

— Дедал! — извиках. — Хайде!

Изобретателят беше ранен на десетки места, но от прорезите в кожата му течеше не кръв, а златисто масло. Беше намерил меча си и използваше парче от маса като щит срещу великаните.

— Няма да оставя госпожа О'Лиъри! — отвърна той. — Вървете!

Нямаше време за спорове. Дори и да останехме, едва ли щяхме да успеем да му помогнем.

— Някой знае ли как се лети с това чудо? — попита недоверчиво Нико.

— Тъкмо сега е най-подходящият момент да се научим — отвърнах и скочихме от прозореца.

[1] Сакагавеа (1788–1812) — индианка от племето шошони, водач на експедицията на Луис и Кларк към Тихия океан. — Бел.пр. [↑](#)

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

ОТВАРЯМ КОВЧЕГ

Скачането от двеста и петдесет метра височина със сигурност не отговаряше на представата ми за забавление. Особено пък с лепнати на гърба бронзови криле, които трябва да размахвам като петел.

Политнах към долината и червените скали. Бях сигурен, че след броени секунди ще се размажа безславно в Градината на боговете, но Анабет извика:

— Разпери ръце! Дръж ги разперени!

Думите ѝ достигнаха до малката част от съзнанието ми, която още не се беше подала на паниката, и ръцете ми сякаш сами откликнаха. В мига, в който ги протегнах настрани, крилете се опънаха, вятърът ги подхвана и устремът ми към повърхността се забави. Пак летях надолу, но много по-бавно, реех се като хвърчило.

Размахвах веднъж ръце, за да видя какво ще стане. Вдигнах се в небето, вятърът свистеше в ушите ми.

— Супер! — извиках. Усещането беше невероятно. След като свикнах, имах чувството, че крилете са част от тялото ми. Можех да се нося във въздуха, да пикирам и да се извисявам, да правя всичко, което си поисках.

Обърнах глава, Рейчъл, Анабет и Нико плавно се спускаха след мен. Зад тях от прозорците на работилницата на Дедал бълваше пушек.

— Приземете се! — заповяда Анабет. — Тези криле няма да траят вечно.

— Колко ще издържат? — попита Рейчъл.

— Не искам да го установя на свой гръб — отвърна тя.

Пикирахме към Градината на боговете. Направих кръгче над една от скалните колонии и изкарах акъла на няколко катерачи. След това се насочихме към някакъв път в долината и кацнахме на терасата на туристическия център. Беше късно следобед и наоколо нямаше хора, но въпреки това побързахме да свалим крилете. Оказа се, че Анабет беше права. Самозалепващите ленти, с които бяхме закрепили крилете на раменете си, вече се разпадаха, а по земята край нас се виждаха изпадали бронзови перца. Колкото ѝ да ни беше жал за тях, нямаше как да ги поправим, а и не можехме да ги оставим да бъдат намерени от простосмъртни, затова ги хвърлихме в контейнера за боклук пред заведението.

С помощта на монтирания на терасата телескоп погледнах хълма, където трябваше да е работилницата на Дедал, но тя беше изчезнала. Нямаше пушек. Нито счупени прозорци. Най-обикновен склон.

— Работилницата се е преместила — предположи Анабет. — Вече е някъде другаде.

— И какво ще правим сега? — попитах. — Как ще се върнем в Лабиринта?

Тя зарея поглед към върховете в далечината.

— Може и да не успеем. Ако Дедал е загинал... Той каза, че Лабиринта е свързан с жизнената му сила. Възможно е целият лабиринт да е унищожен. Това би спряло нападението на Люк.

Замислих се за Гроувър и Тайсън, които все още бяха там долу. А и самият Дедал... Макар че беше извършил непростими неща и беше изложил на опасност живота на всичките ми приятели, той не заслужаваше да загине в Лабиринта.

— Не — обади се Нико. — Изобретателят не е мъртъв.

— Откъде знаеш? — попитах.

— Знам кога умират мои познати. Усещам го.

— А Тайсън и Гроувър?

Нико поклати глава.

— За тях ми е по-трудно да ти отговоря. Те не са хора, нито полубогове. Няма смъртни души.

— Най-добре да слезем до града — реши Анабет. — Там има по-голям шанс да открием вход към Лабиринта. Трябва да стигнем до лагера преди Люк.

— Може да вземем самолет — предложи Рейчъл.

Изтръпнах.

— Аз не мога да летя!

— Но нали току-що летя?

— Това не се брои — отвърнах. — Бяхме доста ниско, но пак си беше рисковано. Летенето със самолет означава да навляза в територията на Зевс. Не мога да го направя. Освен това, нямаме време да чакаме самолет. Лабиринтът с най-бързия начин да се върнем в лагера.

Освен това се надявах, че там можеше да попаднем на Гроувър и Тайсън.

— Значи трябва да намерим кола да ни закара в града — рече Анабет.

Рейчъл обърна поглед към паркинга. Намръщи се, сякаш се канеше да направи нещо, за което по-късно щеше да съжалява.

— Аз ще се погрижа.

— Как? — попита Анабет.

— Ще видиш.

Анабет неуверено кимна.

— Добре. Аз ще купя една кристална пирамидка от магазина за сувенири, за да направим дъга и да се свържем с лагера.

— Ще дойда с теб — обади се Нико. — Гладен съм.

— В такъв случай аз ще отида с Рейчъл — рекох. — Ще се видим на паркинга.

Рейчъл се намръщи, като че ли не беше доволна, че тръгнах с нея. Засегнах се, но въпреки това я последвах.

Тя се насочи право към едно черно такси, спряло и края на паркинга. Лексус с униформен шофьор — от ония, които бях виждал в Манхатън. Шофьорът беше навън и четеше вестник. Беше облечен с тъмен костюм и с вратовръзка.

— Какво мислиш да правиш? — попитах Рейчъл.

— Почакай ме тук — измърмори тя нещастно. — Моля те.

Приближи се към шофьора и го заговори. Той се намръщи. Рейчъл добави още нещо. Той пребледня и бързо прибра вестника. Кимна и извади мобилния си телефон. Проведе кратък разговор и отвори задната врата пред Рейчъл. Тя посочи към мен и шофьорът кимна няколко пъти, сякаш казваше: „Да, госпожице. На вашите услуги.“

Чудех се защо изглеждаше толкова притеснен.

Рейчъл дойде при мен и в този миг Нико и Анабет излязоха от магазинчето.

— Говорих с Хирон — рече Анабет. — Подготвят се за отбрана, но имат нужда от всеки боец, така че трябва да побързаме. Какво стана с колата?

— Чака ни — отвърна Рейчъл.

Шофьорът разговаряше с един мъж с панталони и риза, вероятно това беше клиентът, който го беше наел. Клиентът се оплакваше и мърмореше, но шофьорът заяви:

— Страшно съжалявам, господине. Извънреден случай. Поръчах да дойде нова кола да ви вземе.

— Хайде — подкани ни Рейчъл и влезе в таксито, без изобщо да погледне смаяния мъж, който го беше поръчал. След минута вече пътувахме към града. Седалките бяха покрити с кожа. Вътре беше просторно. На гърба на предните седалки бяха монтирани плоски телевизионни екрани, имаше и малък хладилник с минерална вода, безалкохолни и закуски. Нахвърлихме им се като невидели.

— Накъде, госпожице Деър? — попита шофьорът.

— Още не сме решили, Робърт — отвърна тя. — Нека засега пообиколим града.

— Както кажете, госпожице.

Обърнах се към Рейчъл.

— Познаваш ли го?

— Не.

— И той зарязва всичко, за да ти помогне. Защо?

— Гледай внимателно — отвърна тя. — Помогни ми да намерим входа.

Явно нямаше никакво намерение да ми отговори на въпроса.

Обикаляхме из Колорадо Спрингс около половин час и никъде не открихме нещо, което да прилича на вход към Лабиринта. През цялото време усещах рамото на Рейчъл опряно в моето. Не спирах да се чудя коя беше тя и как така можеше да отиде при първия срещнат шофьор и той да се съгласи да ни закара.

След около час решихме да тръгнем на север към Денвър. Надявахме се, че в по-големия град е по-вероятно да има вход към Лабиринта. Времето ни бързо изтичаше.

И точно тогава, на изхода на Колорадо Спрингс. Рейчъл изведнъж скочи:

— Отбий тук!

Шофьорът се обърна.

— Моля?

— Стори ми се, че видях нещо.

— Какво? — попитах аз. Вече почти бяхме излезли от града. Наоколо имаше само поля и разпръснати тук-там къщички. Рейчъл заповяда на шофьора да завие по един разбит черен път. Минахме покрай някаква табела, която не успях да разчета, но Рейчъл рече:

— Музей на минното дело и промишлеността.

Музеят представляваше малка сграда, подобна на стара гара, с изложени отвън няколко сонди, помпи и парни бутала.

— Ето там! — Рейчъл посочи едно тъмно петно на склона на близкия хълм: отвор, преграден с овързани с верига дъски. — Шахта на стара мина.

— Мислиш, че оттам може да се влезе в Лабиринта? — попита Анабет.
— Сигурна ли си?

— Ами, погледни — отвърна Рейчъл. — Просто се вижда!

Тя благодари на шофьора и слязохме. Той не ни поиска пари.

— Сигурна ли сте, че ще се оправите, госпожице Деър? Няма проблем да се обадя...

— Не! — прекъсна го Рейчъл. — Няма нужда. Благодаря, Робърт. Ще се оправим.

Музеят беше затворен и никой не се появи, докато се катерехме към входа на старата мина. Когато наближихме, видях знака на Дедал върху катинара. Нямах представа как Рейчъл го беше зърнала чак от магистралата. Докоснах катинара и веригата падна. Отместихме няколко дъски и влязохме вътре. За добро или за зло, отново бяхме в Лабиринта.

Калта по пода премина в каменна настилка. Проходът криволичеше и от него постоянно тръгваха нови разклонения, сякаш за да ни подмамят и объркат, но Рейчъл уверено ни водеше напред. Казахме й, че искаме да стигнем до Ню Йорк, и тя дори не спираше да се поколебае на разклоненията.

За моя изненада, докато вървахме, Анабет и Рейчъл се заговориха. На повечето въпроси Рейчъл отговаряше уклончиво, но двете бързо намериха общ език на тема архитектура. Оказа се, че Рейчъл имаше някакви познания по въпроса покрай заниманията си с историята на изкуството. Дълго обсъждаха фасадите на различни нюйоркски сгради — виждала ли си тази, била ли си там и така нататък, затова аз изостанах и известно време вървах до Нико в неуютно мълчание.

— Благодаря ти, задето си искал да ни помогнеш — рекох накрая.

Той присви очи. Гневът му като че ли се беше уталожил, но подозрителността си оставаше.

— Бях ти длъжник за ранчото, Пърси. Освен това... Искях да намеря Дедал. В известен смисъл, Минос беше прав. Дедал трябва да умре. Никой не може да лъже смъртта толкова дълго. Не е нормално.

— Значи това е била целта ти — рекох. — Да замениш душата на Дедал за сестра ти.

Изминахме двайсетина метра, преди Нико да отговори.

— Не ми беше лесно. Да общуваш единствено с мъртъвци. Да знаеш, че никога няма да бъдеш приет от живите. Само мъртвите ме уважават и то го правят единствено от страх.

— Не си прав — възразих. — Може да имаш приятели в лагера.

Той впи поглед в мен.

— Наистина ли го вярваш, Пърси?

Замълчах. В интерес на истината, не знаех какво да му отговоря. От самото начало Нико ми се беше сторил малко странен, но след смъртта на Бианка беше станал... плашеше ме. Беше наследил очите на баща си — в тях грееше налудничав пламък, който подсказваше, че пред теб стои или гений, или луд. А и как беше прогонил Минос и се беше обявил за господар на мъртвите... Направо ме побиваха тръпки.

В този миг се блъснах в Рейчъл, която беше спряла внезапно. Бяхме стигнали до разклонение. Тунелът продължаваше напред, но вдясно започваше нов проход — кръгла шахта, издълбана в черна вулканична скала.

— Какво става? — попитах.

Рейчъл се взираше в тъмната шахта. На слабата светлина на фенера приличаше на някоя от сенките, които Нико призоваваше от Подземното

царство.

— Натам ли трябва да вървим? — попита Анабет.

— Не! — отвърна изплашено Рейчъл. — В никакъв случай!

— Тогава защо спря? — измърморих аз.

— Чуйте! — обади се Нико.

От шахтата полъхваше ветрец, явно наблизо имаше изход към повърхността. Усетих познат аромат, който събуди лоши спомени.

— Евкалипти — рекох. — Като в Калифорния.

През зимата се бяхме изправили срещу Люк и титана Атлас на връх Тамалпаис и там въздухът ухаеше по същия начин.

— Нататък има нещо зло — рече Рейчъл. — И много мощно.

— Мирише на смърт — добави Нико, с което определено не оправи настроението ми.

С Анабет се спогледахме.

— Вероятно това е входът, който използва Люк — предположи тя. — Сигурно води към крепостта на титаните Отрис.

— Трябва да проверя! — заявих.

— Недей!

— Люк може да е там — отвърнах. — Или пък... Кронос. Трябва да разбера какво замислят.

Анабет се поколеба.

— В такъв случай, ще отидем всички.

— Не — възразих аз, — опасно е. Ако заловят Нико или пък Рейчъл, Кронос може да ги използва. По-добре останите тук да ги пазиш.

Замълчах си, че освен това се тревожех за Анабет. Не знаех какво щеше да направи, ако отново видеше Люк. Той толкова пъти я беше заблуждавал и манипулирал.

— Недей, Пърси — обади се Рейчъл. — Не отивай сам.

— Няма да се бавя — обещах. — И ще внимавам.

Анабет извади бейзболната си шапка от джоба.

— Поне вземи нея. И се пази!

— Благодаря.

Спомних си как при предишната ни раздяла в Света Елена Анабет ме беше целунала. Този път обаче от нея получих само шапката.

Сложих си я на главата.

— Изчезвам!

Навлязох невидим в тъмната шахта.

Още не бях стигнал до повърхността, когато чух гласове: ръмжащия лай на морските ковачи телхините.

— Поне спасихме меча — рече единият. — Господарят ще ни възнагради.

— Да! Да! — изджафка друг. — Мечтаната награда!

— Радвам се за вас — обади се човешки глас. — Ако не ви трябва повече...

— Стой! — прекъсна го телхин. — Ще ни помогнеш при поднасянето. Това е голяма чест!

— Поласкан съм — измърмори онзи и аз си дадох сметка, че това беше Етан Накамура, младежът, който беше избягал от нас, след като спасих живота му на арената.

Прокраднах се към изхода. Постоянно забравях, че бях невидим и нямаше как да ме забележат.

Показах се навън. Беше адски студено. Намирах се почти на върха на Тамалпаис. Долу в подножието се синееше Тихият океан. На десетина метра от мен двама телхини поставяха нещо на голяма скала — беше дълго и тънко увито в черен плат. Етан им помагаше.

— Внимателно, глупако! — скара се телхинът. — Само едно докосване до острието и душата веднага ще отлети от тялото ти.

Етан изплашено преглътна.

— В такъв случай, по-добре да ви оставя сами да се оправяте.

Вдигнах глава към върха, където се извисяваше крепост, издигната от черни мраморни блокове — същата, която бях видял в съня си. Заприлича ми на огромна гробница. Стените ѝ бяха високи поне двацет и пет метра. Чудно ми беше как простосмъртните не я забелязваха. Но пък, от друга страна, всичко в подножието се виждаше размазано, все едно беше скрито зад плътен воал. Имаше някакво вълшебство — тук мъглата беше изключително силна. В небето над нас облаците се завихряха в нещо като фуния. Атлас оставаше скрит от крепостта, но го чувах как пъшка под товара си.

— Готово! — заяви телхинът. Почтително вдигна оръжието и кръвта ми застина във вените.

В ръцете си държеше голям сърп — триметрово извито острие с дървена дръжка, увита в кожа. Острието искреше в два различни цвята — стомана и бронз. Това беше оръжието на Кронос, с което той беше убил баща си Уран, а след това, пак с него боговете бяха накълцали Кронос на парчета и ги бяха хвърлили в Тартар. Сега то беше изковано наново.

— Трябва да го осветим с кръв — рече телхинът. — И след това ти, полубог, ще го поднесеш на господаря, когато се събуди.

Хукнах към крепостта, ушите ми бучаха. Нямах никакво желание да стъпя в ужасната черна гробница, но нямах избор. Бях длъжен да попреча на възраждането на Кронос. А това сигурно щеше да бъде единственият ми шанс.

Прелетях през тъмно преддверие и се озовах в голяма зала. Подът лъщеше като махагон, беше чисто черен и въпреки това излъчваш светлина. Покрай стените бяха подредени статуи от черен мрамор. Лицата не ми бяха познати, но се досещах, че това бяха титаните, властвали преди възхода на боговете. В дъното, между два бронзови мангала, се издигаше постамент. И на него беше златният саркофаг.

Цареше тишина, нарушавана единствено от прашенето на горящите факли. Люк го нямаше. Нямаше и стражи.

Беше прекалено лесно, но въпреки това пристъпих към постамента.

Саркофагът беше същият, както го помнех — дълъг пет метра, много по-голям, отколкото за човек. По него бяха изобразени сцени на разрушения и убийства — колесници, прегазващи богове, опожарени и съборени храмове и световни забележителности. Ковчегът излъчваше студ, все едно влизах в хладилно помещение. Когато издишах от устата ми излизаше пара.

Извадих Въртоп, познатото усещане на меч в ръката ми вдъхна смелост.

Винаги, когато се бях приближавал към Кронос предишните пъти, гласът му беше отекал в съзнанието ми. Защо мълчеше сега? Знаех, че е бил накълцан на хиляди парчета със собствената си коса. Какво ли щях да видя, щом отворех капака? Дали наистина му бяха направили ново тяло?

Нямах представа. Но знаех, че щом се готвеше да се възроди, трябваше да го атакувам, преди да е получил косата си. Трябваше да измисля начин да го спра.

Изправих се над ковчега. Капакът беше още по-изящно украсен със сцени на кланета и погроми. В средата имаше надпис с букви, по-стари от древногръцките, вероятно на някакъв вълшебен език. Някак си знаех какво гласеше: „Кронос, господарят на времето“.

Докоснах капака. Пръстите ми посиняха от студ. По меча ми се появи скреж.

Зад мен се чу шум, приближаваха се гласове. Нямах време за губене. Бутнах златния капак и той се стовари на пода с оглушително ТРЯС!

Вдигнах меча, за да нанеса решителния удар. Но това, което видях вътре... умът ми не го побираше. Най-обикновени крака в сиви панталони. Бяла тениска, скръстени на корема ръце. На гърдите зееше дупка — черен отвор с големината на рана от куршум, — точно там, където трябваше да е сърцето. Затворени очи. Бледа кожа. Руса коса... И белег на лявата буза.

В саркофага лежеше тялото на Люк.

Трябваше да забия меча си в него. Трябваше да замахна с всички сили и да го пробода с Въртоп.

Но бях вцепенен от смайване и объркване. Колкото и да мразех Люк, задето ни беше предал, не можех да си обясня какво правеше в ковчега и защо изглеждаше... мъртъв.

Зад гърба ми се разнесоха гласовете на телхините.

— Какво е станало? — изпищя единият, когато видя съборения капак. Побързах да се дръпна от постаментата и се скрих зад една колона.

— Внимателно! — обади се другият. — Може би се готви да се надигне. Трябва да поднесем дара. Веднага!

Двамата телхини пристъпиха напред и коленичиха, протягайки ръце с положеното върху черното платно оръжие.

— Господарю — рече единият, — символът на вашата мощ е изкован отново.

Тишина. Никаква реакция.

— Глупак! — измърмори другият телхин. — Първо трябва да му поднесем полубога.

Етан отстъпи назад.

— Как така да ме поднесете?

— Не бъди такъв страхливец! — изсъска телхинът. — Не му е нужна смъртта ти, а клетвата за вярност. Закълни се, че ще му служиш и се отречи от боговете. Това е всичко.

— Недей! — извиках аз. Изскочих напред и свалих шапката. — Не го прави, Етан!

— Нарушител! — Телхините оголиха зъби. — Господарят бързо ще ти види сметката! Побързай, момче!

— Не ги слушай, Етан — заувещавах го аз. — Помогни ми да го унищожим.

Етан се обърна към мен. Превръзката на окото му се губеше в сенките на лицето. Изражението му като че ли издаваше жал.

— Казах ти, че не биваше да ме пощадяваш, Пърси. „Око за око!“ Чувал ли си тази приказка? На собствен гръб разбрах какво означава тя, когато узнах

коя е майка ми. Аз съм син на Немезида, богинята на отмъщението. И точно за това съм роден.

Той се обърна към постаментата.

— Отричам се от боговете! Какво са направили те за мен? Искам да ги видя повалени. Ще служа на Кронос.

Крепостта се разтресе. В нозете на Етан Накамура засия синя светлина. Понесе се към ковчега и затрептя над него като облак чиста енергия. После се спусна в саркофага.

Люк рязко се изправи. Отвори очи, но те вече не бяха сини, а златни като цвета на саркофага. Дупката в гърдите му беше изчезнала. Вече беше възроден. Изскочи пъргаво от ковчега и там, където стъпеше, мраморът се покриваше от лед.

Взираше се в Етан и телхините с ужасните си жълти очи с объркването на новородено. След това се обърна към мен и устните му се разтегнаха в усмивка — беше ме познал.

— Тялото е добре подготвено. — Гласът му беше като бръснач, прокаран по кожата ми. Хем си беше гласът на Люк, хем не беше той. В него се усещаше студено, изправящо косите стържене, като при заточване на метално острие в камък. — Съгласен ли си, Пърси Джаксън?

Не можех да помръдна. Не можех да си отворя устата.

Кронос отметна глава и избухна в смях. Белегът на бузата му трепкаше.

— Люк се страхуваше от теб — продължи титанът. — Завистта и омразата му ми позволиха да го държа в подчинение. За което съм ти благодарен.

Етан се свлече ужасен. Покри лице с длани. Телхините трепереха.

Най-сетне се свързах. Скочих срещу нещото в тялото на Люк и забих върха на меч в гърдите му, но острието отскочи от кожата, сякаш тя беше от стомана. Той ме гледаше развеселен. След това вдигна ръка и аз политнах във въздуха.

Стоварих се в една колона. Пред очите ми заблещукаха звезди. Когато се надигнах, Кронос вече беше сграбчил сърпа.

— Ааа... така е много по-добре — рече той. — Люк наричаше меч си Клеветник. Подходящо име, нали? Но сега сърпът ми вече е възвърнал напълно предишната си мощ!

— Какво си направил с Люк? — простенах аз.

Титанът вдигна сърпа.

— Той ми служи с цялото си същество. Точно както искам. Разликата е, че той се страхуваше от теб, Пърси Джаксън. А аз — не.

Побягнах. Без да мисля. Дори не се поколебах — изобщо не ми мина през ума да се изправя срещу него в двубой. Просто се обърнах и хукнах.

Но краката ми все едно бяха от олово. Времето забави своя ход, имах чувството, че се опитвам да премина през гъсто желе. И преди бях усещал този ефект и знаех, че се дължи на мощта на Кронос. Титанът беше толкова силен, че можеше да изкриви дори и времето.

— Бягай, геройче! — разсмя се той. — Бягай!

Хвърлих поглед назад и видях как се приближава, вървеше спокойно, размахваше сърпа, сякаш се наслаждаваше на усещането отново да го държи в ръката си. Никое оръжие на този свят — било то от божествен бронз или не — не можеше да го спре.

Оставах му не повече от пет метра, за да стигне до мен, когато се чу:

— Пърси!

Гласът на Рейчъл.

Нещо прелетя край мен и синя пластмасова четка за коса се заби в окото на Кронос.

— Ааа! — изкрещя той. За миг отново беше гласът на Люк, издаващ изненада и болка. Възвърнах властта над краката си и полетях към Рейчъл, Нико и Анабет, които стояха ококорени в преддверието.

— Люк? — прошепна Анабет. — Какво...

Сграбчих я за ризата и я повлякох след мен. Едва ли някога съм тичал по-бързо. Вече почти бяхме стигнали до входа на Лабиринта, когато зад нас се разнесе най-силният крясък на света — Кронос беше поел отново властта над тялото.

— СЛЕД ТЯХ!

— Не! — извика Нико. Плесна с ръце и пред портата на крепостта се издигна нащърбена канара с размерите на тир. Земята под нозете ни потрепери и предните колони на сградата се пречупиха. Чуха се приглушените писъци на телхините. Вдигна се облак прах.

Шмугнахме се в Лабиринта и продължихме тичешком по прехода, а виковете на господаря на титаните разтърсваха целия свят зад нас.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ИЗЧЕЗНАЛИЯТ БОГ ПРОГОВАРЯ

Тичахме, докато останахме без сили. Благодарение на Рейчъл избягвахме капаните, но бягахме без посока единствената ни цел беше да се отдалечим от мрачния връх и рева на Кронос.

Накрая спряхме в един тунел, прокаран през влажни бели скали. Вероятно беше част от естествена пещера. Не се чуваше да ни преследват, но не се чувствах в безопасност. Не можех да прогоня от ума си неестествените златни очи на лицето на Люк и усещането, че краиците ми се вкаменяват.

— Не мога повече — изпъшка Рейчъл, вдигнала ръка към гърдите си.

Анабет не беше спряла да плаче през цялото време. Сега се срути на земята и отпусна глава между коленете си. Хлипането ѝ отекваше в стените на прохода. С Нико седнахме един до друг. Той остави меча си до моя и си пое дълбоко дъх, за да успокои дишането си.

— Гадост — рече той, което в общи линии обобщаваше ситуацията.

— Спаси ни живота — отвърнах.

Нико избърса прахоляка от лицето си.

— Благодарни на момичетата, че ме накараха да дойда с тях. Това беше единственото, за което не си издраха очите — че трябва да ти помогнем, защото иначе ще оплетеш конците.

— Хубаво, че ми имат толкова доверие. — Насочих лъча на фенера към стената на пещерата. От сталактитите падаха капки, все едно припръскваше дъжд. — Нико... ти се издаде.

— Защо?

— С тази черна канара. Ако досега Кронос не е знаел кой си, вече едва ли се съмнява, че си син на Хадес.

— Голяма работа — измърмори Нико.

Не го притиснах повече. Вероятно се опитваше да прикрие страха си и това беше напълно разбираемо.

Анабет вдигна глава. Очите ѝ бяха зачервени от плач.

— Какво... какво му имаше на Люк? Какво са му направили?

Разказах ѝ за саркофага и как последната частица от духа на Кронос беше влетяла в тялото на Люк, когато Етан Накамура се закле във вярност на господаря на титаните.

— Не — поклати глава тя, — не е вярно. Той не би...

— Отдал се е на Кронос — прекъснах я аз. — Съжалявам, Анабет. Но Люк вече го няма.

— Не е така! — настоя тя. — Нали го видя, когато Рейчъл го удари.

Кимнах. Обърнах се към Рейчъл и с неприкрито възхищение рекох:

— Нападна господаря на титаните с пластмасова четка за коса!

Тя се смути.

— Нямах друго под ръка.

— Видяхте го! — не се предаваше Анабет. — Когато четката го удари, за частица от секундата Люк като че ли се съвзе. Изглеждаше объркан и...

— Може би Кронос още не е овладял изцяло тялото му — предположих.
— Това не означава, че Люк...

— Искат ти се да го изкараш зъл! — извика Анабет. — Ти не го познаваше преди, Пърси! За разлика от мен!

— Какво ти става? — сопнах се аз. — Защо го защитаваш?

— Хей, престанете — обади се Рейчъл. — Защо се карате?

Анабет се обърна към нея.

— Не се меси, простосмъртна! Ако не беше ти...

Гласът ѝ се пречупи. Тя отново сведе глава и жално захлипа. Не знаех как да я утеша. Все още бях замаян, като че ли предизвиканото от Кронос забавяне на времето продължаваше да сковава ума ми. Не можех да осъзная видяното. Кронос беше жив. И въоръжен. Краят на света наближаваше.

— Трябва да продължим — рече Нико. — Сигурно ще изпрати чудовищата си след нас.

Прав беше. Надигнах се и помогнах на Рейчъл да стане.

— Чудесно се справи — рекох ѝ.

Тя се усмихна едва-едва.

— Не исках да загинеш. — Изчерви се. — Не че... Просто ми дължиш много услуги. Как ще ми се отплатиш, ако загинеш?

Коленичих до Анабет.

— Извинявай. Трябва да тръгваме.

— Знам — отвърна тя. — Аз... Добре съм.

Очевидно не беше добре. Но все пак стана и отново поехме през Лабиринта.

— Обратно към Ню Йорк — рекох. — Рейчъл, ще можеш ли да...

Застинах. На метър пред нас лъчът на фенерчето освети къс смачкан червен плат на земята. Шапката на Гроувър.

Вдигнах шапката с разтреперани ръце. Като че ли беше стъпкана в калта от огромен крак. Не ми стигаше всичко останало, а сега и мисълта, че с Гроувър се е случило нещо... Определено ми идваше малко в повече.

След това друго привлече вниманието ми. Подът на пещерата беше разкалян от капещата от сталактитите вода и по него се виждаха следи от големи нозе — вероятно на Тайсън — и на копита, водещи наляво.

— Трябва да тръгнем след тях — рекох. — Съвсем скоро са минали от тук.

— А лагера? — обади се Нико. — Нямаме време.

— Трябва да ги намерим — настоя Анабет. — Те са ни приятели.

Тя грабна смачканата шапка на Гроувър от ръцете ми и пое напред.

Последвах я, изпълнен с опасения за най-лошото. Проходът се спускаше рязко надолу и беше влажен и хлъзгав. По-скоро се пързалихме в калта, отколкото вървахме.

Най-накрая стигнахме до дъното и се озовахме в голяма пещера със сталагмити. В средата ѝ минаваше подземна река. До нея Тайсън люлееше Гроувър в ръцете си. Очите на Гроувър бяха затворени. Той не помръдваше.

— Тайсън! — изкрещях аз.

— Пърси! Ела! Бързо!

Изтичахме към него. Гроувър не беше мъртъв, слава на боговете, но целият трепереше, сякаш умираше от студ.

— Какво се е случило? — попитах.

— Много неща — измърмори Тайсън. — Голяма змия. Големи кучета. Хора с мечове. След това... Бяхме близо до тук. Гроувър изтича напред. Стигнахме до пещерата и той падна. Ей така.

— Каза ли нещо? — попитах.

— „Близо е“. И си удари главата в скалата.

Коленичих до него. Бях виждал Гроувър да припада само веднъж — в Ню Мексико, когато беше усетил присъствието на Пан.

Опитах се да осветя пещерата с фенерчето си. Скалите лъщяха от влагата. В дъното имаше вход към друга пещера, от двете му страни се издигаха гигантски кристалини колони, които искряха като диамант. А вътре...

— Гроувър! — извиках. — Събуди се!

— Аааааа...

Анабет коленичи до него и поля лицето му с ледена вода.

— Пфу! — Клепачите му трепнаха. — Пърси? Анабет? Какво...

— Успокой се! — прекъснах го. — Припаднал си. Близостта ти е дошла в повече.

— Пан...

— Да — кимнах. — В съседната пещера има някой.

Набързо представих Тайсън и Гроувър на Рейчъл. Тайсън каза на Рейчъл, че е красива, в резултат на което ноздрите на Анабет потрепнаха, все едно от тях всеки миг щеше да блъвне огън.

— Нямаме време — намесих се аз. — Да вървим! Хайде, Гроувър, облегни се на мен.

С Анабет му помогнахме да се изправи и заедно прекосихме подземната река. Течението беше силно. Водата стигна до кръста ни. Аз останах сух, но нямаше как да предпазя останалите да не се намокрят. Водата беше страшно студена, все едно вървахме през преспа сняг.

— Според мен сме в пещерите на Карлсбад — измърмори Анабет, зъбите й тракаха от студ. — В някой от неизследваните участъци.

— Откъде знаеш?

— Карлсбад е в Ню Мексико — отвърна тя. — Връзва се със случилото се през зимата.

Кимнах. Гроувър беше припаднал пак в Ню Мексико. Там беше усетил силата на Пан.

Излязохме на брега. Колкото повече приближавахме кристалните колони, толкова по-ясно се долавяше идващата от съседната пещера сила. Беше по-различна от мощта, която излъчваха боговете. Усещах гъделичкане по кожата си. Умората ми изчезна, сякаш току-що се бях събудил от дълъг и спокоен сън. Имах чувството, че с всяка изминала секунда пораствах — както в онези филмчета, които, за да покажат как се развиват цветята, ги снимат дълго време на бавни обороти, а после пускат кадрите с нормална скорост. Ароматът отвътре нямаше нищо общо с мириса на влага и пръст. Ухаеше на дървета, цветя и топъл слънчев ден.

Гроувър скимтеше от вълнение. Аз самият бях онемял. Дори и Нико се озърташе смаян. Пристъпихме в пещерата и Рейчъл ахна:

— Леле!

По стените проблясваха червени, зелени и сини кристали. На тази странна светлина избуяваха гигантски орхидеи със звездовидни цветове.

Лиани, натежали от оранжеви и лилави плодове, се увиваха по кристалите. Подът беше покрит с пухкав зелен мъх. Таванът беше по-висок и от в катедрала и искреше, все едно по него имаше цяла галактика от звезди. В средата беше поставен голям креват с балдахин, направен от лъскаво дърво и с кадифени възглавници. Около него лежах див зверове, които отдавна бяха изчезнали от лицето на земята: птица додо, нещо като кръстоска между вълк и тигър, голям гризач, огромно морско свинче. Зад леглото космат мамут късаше плодове с хобота си.

В постелята лежеше стар сатир. Гледаше ни как се приближаваме с ясните си сини очи. Къдравата му коса и козята брадичка бяха чисто бели. Дори и козята козина на краката му беше посивяла. Рогата му бяха огромни, лъскави и извити. Никоя шапка не би успяла да ги скрие. На врата му висяха няколко тръстикови флейти.

Гроувър коленичи пред леглото.

— Господарю Пан!

Богът се усмихна нежно, но в очите му се четеше тъга.

— Гроувър, скъпо мое смело дете. Откога те чакам.

— Изгубих се — извини се Гроувър.

Пан се засмя. Прекрасен звук, като първия полъх на пролетния вятър, изпълни пещерата с надежда. Тигърът вълк въздъхна и положи глава на коляното на бога. Птицата додо игриво клъвна копитото му и загъркори странно. Стори ми се, че си тананикаше парчето „Колко е малък този свят“.

Пан изглеждаше уморен. Цялото му тяло трепкаше все едно всеки миг щеше да се стопи във въздуха.

Видях, че приятелите ми бяха коленичили почтително. Последвах примера им.

— Вашата птица додо си тананика — отбелязах глупаво.

В очите на бога заискряха пламъчета.

— Да, това е Деде. Малката ми певица.

Додото Деде като че ли се обиди. Клъвна Пан по коляното и затананика някаква тъжна мелодия.

— По-красиво място от това не съм виждала! — обади се Анабет. — Не може да се сравнява с никоя сграда, построена от човешка ръка!

— Радвам се, че ти харесва, скъпа — отвърна Пан. — Това е едно от последните кътчета на дивата природа. Страхувам се, че на повърхността вече нищо не е останало от царството ми. Само тук-там са се запазили някои непокътнати парченца живот. Това тук... ще издържи още малко.

— Господарю — рече Гроувър, — моля ви, елате с мен! Старейшините няма да повярват на очите си! Ще са на седмото небе! Може да спасите дивата природа!

Пан протегна ръка и разроши къдриците му.

— Толкова си млад, Гроувър. Толкова добър и верен. Да, изборът ми е бил правилен.

— Избор? — повтори объркано Гроувър. — Не разбирам...

Пан потрепери и за миг изчезна. Огромното морско свинче изцвърча ужасено и се пхна под леглото. Косматият мамут изгрухтя уплашено. Деде скри глава под крилото си. В следващия миг обаче Пан се появи отново.

— От векове спя тук — рече тихо богът. — И сънувам мрачни сънища. Събуждам се на пресекулки и всеки път будното ми състояние трае все по-кратко. Краят ми вече е близо.

— Какво? — извика Гроувър. — Не! Ето ви, нали ви виждам!

— Скъпо дете — отвърна Пан. — Опитах се да ви предупредя още преди две хиляди години. Казах го на Ливни, един сатир от Ефест, който много приличаше на теб. Той трябваше да извести света.

Анабет се ококори.

— Древната легенда за моряка, който чул глас от брега край Ефест: „Кажете им, че бог Пан е мъртъв!“.

— Но това не е вярно! — възрази Гроувър.

— Сатирите не го повярваха — продължи Пан. — Милите, упорити сатири отказаха да приемат изчезването ми. И аз ви обичам заради това, но така само отложихте неизбежното. Само удължихте и без това дългата и болезнена агония, моя мрачен здрачен сън. Време е той да свърши.

— Не! — прошепна с разтреперан глас Гроувър.

— Скъпи Гроувър, трябва да приемеш истината. Твоят спътник Нико разбира за какво говоря.

Нико кимна замислено.

— Той умира. Отдавна е трябвало да умре. Това... това е по-скоро спомен.

— Боговете не умират! — извика Гроувър.

— Но избледняват — рече Пан, — когато изчезне всичко, което им е мило. Когато вече нямат сили и светилищата им тънат в разруха. От дивата природа, скъпи ми Гроувър, е останало толкова малко, разпиляно тук-там, че никой бог не може да я спаси. Царството ми го няма. Затова искам да отнесеш моето послание до другите. Върни се и се изправи пред съвета и кажи на сатирите, на дриадите и всички други природни духове, че великият бог Пан е мъртъв. Разкажи им как съм умрял. Трябва да престанат да чакат аз да ги спася. Не е по силите ми. Единствено сами, всеки със своите усилия...

Богът замълча и изненадано се обърна към додото, което отново беше затананикало.

— Деде, какво ти става? — попита Пан. — Пак ли пееш „Кумбая“^[1]?

Деде невинно вдигна глава и премига с жълтите си очички.

— Нямаш срам! — въздъхна богът. — Това, което исках да ти кажа, скъпи ми Гроувър, е, че всеки от вас трябва да поеме моя дял.

— Не... Не! — простена Гроувър.

— Бъди силен — продължи Пан. — Ти стигна до мен, но сега трябва да ме освободиш и сам да поемеш мисията ми. Тя вече не е по силите на никой бог. Трябва да бъде споделена от всички ви.

Богът ме погледна с ясните си сини очи и аз осъзнах, че той не говореше единствено за сатирите. Имаше предвид и полубоговете, и простосмъртните. Всички.

— Пърси Джаксън — рече Пан. — Знам какво си видял днес. Знам съмненията ти. Но чуй какво ще ти кажа: когато дойде мигът, няма да се поддадеш на страха.

Обърна се към Анабет.

— Щерко на Атина, времето ти идва. Ще изиграеш важна роля, макар че тя може би не е тази, която очакваш.

След това погледна Тайсън.

— Млади циклопе, не унивай. Кумирите ни рядко отговарят напълно на очакванията ни. Но твоето име, Тайсън, ще остане живо сред циклопите поколения наред. Госпожице Рейчъл Деър...

Рейчъл трепна и отстъпи, сякаш я беше срам, но Пан се усмихна. Вдигна ръка като за благослов.

— Смяташ, че не можеш да изкупиш вината си, нали? Но ти си не по-малко важна от баща си.

— Аз... — Рейчъл не успя да продължи. По бузите и се стичаха сълзи.

— Знам, че ти е трудно да го повярваш — продължи Пан. — Но бъди готова. Появи ли се възможността, не пропускай да се възползваш от нея.

Накрая отново се обърна към Гроувър.

— Скъпо дете — рече мило Пан, — ще отнесеш ли посланието ми?

— Не, не мога.

— Можеш! Ти си най-силният и най-смелият. Имаш вярно сърце. Никой друг не е вярвал в мен така и точно затова точно ти трябва да отнесеш посланието ми и първи да ме освободиш.

— Не искам!

— Знам — отвърна богът. — Името ми, Пан... Знаеш ли, че първоначално е означавало „прост“? Но после, с годините, смисълът се промени на „всичко“. Духът на дивата природа трябва да премине у всички ви. На всеки срещнат трябва да обяснявате, че за да намери Пан, първо следва да приеме духа му. Възстановете дивата природа, малко по малко, всеки в своето кътче на света. Не бива да чакате някой друг, бил той и бог, да го направи вместо вас.

Гроувър избърса сълзите си. Изправи се бавно.

— Цял живот ви търся. И сега... ви освобождавам!

Пан се усмихна.

— Благодаря ти, скъпо дете. Последният ми благослов.

Той затвори очи и се стопи във въздуха. Край нас се завихри бяла мъгла, заредена с енергия, но тя не беше плашеща като синкавото сияние на излъчваната от Кронос мощ. Изпълни цялата пещера. Всеки от нас вдиша по една глътка от нея, но като че ли най-голяма част навлезе у Гроувър. Кристалите помътняха. Животните тъжно сведоха глави. Додото Деде въздъхна. След това зверовете изведнъж посивяха и се разпаднаха на прах. Лианите повяхнаха. Останахме сами в тъмната пещера с празното легло.

Включих фенерчето.

Гроувър си пое дълбоко дъх.

— Добре ли си? — попитах го.

Изглеждаше остарял и тъжен. Взе шапката си от Анабет, изтупа калта и я нахлупи на къдравата си глава.

— Да вървим да кажем на света — рече той, — че великият бог Пан е мъртъв.

[1] Популярна песен, водеща началото си от докараните от Африка роби, днес изпълнявана край лагерните огньове, с подчертана религиозна насоченост на призива си „Боже, слез на земята“. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ГРОУВЪР ПРЕДИЗВИКВА ПАНИКА

В Лабиринта разстоянията бяха малки, но въпреки това, когато Рейчъл ни изведе обратно на „Таймс Скуеър“, имах чувството, че сме изминали пеша целия път от Ню Мексико. Излязохме от мазето на хотел „Мариът“ и се спряхме на тротоара, заслепени от яркото слънце, потока автомобили и тълпите.

Не бях сигурен кое беше истина и кое — измислица. Ню Йорк или кристалната пещера, където бяхме видели да умира бог Пан.

Насочих приятелите си към една странична уличка, където щеше да се получи хубаво ехо, и изсвирих силно с уста пет пъти.

След около минута Рейчъл ахна:

— Колко са красиви!

От небето се спусна ято пегаси, пикирайки между небостъргачите. Водеше ги Брекджак, следван от четирима бели приятели.

— Здравсти, шефе! — обади се той. — Жив си, а?

— Да — отвърнах, — извадих късмет. Трябва да се върнем в лагера. И бързо!

— Точно работа за мен! О, циклопът пак е тук! Гуидо, как е гърбът ти?

Пегасът Гуидо мърмореше и се оплакваше, но в крайна сметка се съгласи да носи Тайсън.

— Е, време за раздяла — рече Рейчъл.

Кимнах смутено. Тя нямаше как да дойде с нас в лагера. Хвърлих поглед на Анабет, която се преструваше, че е много заета с пегаса си.

— Благодаря ти, Рейчъл — казах. — Без твоята помощ нямаше да успеем.

— На мен ми беше приятно. Като изключим това, че едва не загинах, а и смъртта на Пан също...

Гласът ѝ изневери.

— Той спомена баща ти — спомних си аз. — Какво имаше предвид?

Рейчъл нервно задърпа презрамката на раницата си.

— Баща ми... Работата му... Той е известен предприемач.

— Значи си... богата?

— Ами... да.

— Затова ли успя да накараш шофьора да ни помогне? Казаха си му името на баща си и...

— Да — прекъсна ме Рейчъл. — Пърси... Баща ми е строителен предприемач. Обикаля из целия свят и купува свободни терени. — Тя си пое дъх. — Терени от дивата природа. Разкопава и строи разни грозни блокове и търговски центрове. И сега, след като видях Пан... смъртта на Пан...

— Не бива да виниш себе си.

— И това не е всичко. Аз... не желая да говоря за семейството си. Не исках да знаеш. Съжалявам. Изобщо не биваше да си отварям устата.

— Спокойно — отвърнах аз. — Рейчъл, ти се справи страхотно. Преведе ни през Лабиринта. Държа се смело. Единствено това е от значение за мен. Не

ме интересува какъв е баща ти.

В погледа ѝ се четеше благодарност.

— Ами... ако някога ти се прииска да излезеш с простосмъртна... обади ми се.

— Ами... добре.

Тя вдигна вежди. Без да искам, отговорът ми беше прозвучал доста уклончив. Просто не знаех какво точно да кажа, тъй като всички останали ни слушаха. А и освен това през последните дни в главата ми беше истинска каша и вече нямаш представа накъде клоняха чувствата ми.

— С удоволствие — побързах да добавя.

— Телефонът ми го няма в указателя — отвърна тя.

— Аз го имам.

— Все още е останал на ръката ти? Не вярвам!

— Не. Просто... запомнил съм го наизуст.

Рейчъл се усмихна щастливо.

— До скоро, Пърси Джаксън. Върви да спасяваш света.

Тя пое по Седмо авеню и изчезна в тълпата.

Когато се върнах при пегасите, видях, че Нико все още стоеше на тротоара. Неговият пегас не спираше да се дърпа и не му позволяваше да го яхне.

— Мирише на трупове! — оплака се пегасът.

— Стига, Поркпай! — обади се Блекджак. — Повечето полубогове миришат странно. Не са виновни за това. Ъъъ... не говорех за теб, шефе.

— Вървете без мен! — заяви Нико. — И без това не искам да се връщам в лагера.

— Нуждаем се от помощта ти, Нико — отвърнах.

Той намръщено скръсти ръце. Анабет сложи ръка на рамото му.

— Нико — рече тя, — моля те.

Изражението му бавно се смекчи.

— Добре — измърмори той неохотно. — Само заради теб. Но няма да остана там.

Вдигнах вежди към Анабет. Как така изведнъж Нико беше започнал да я слуша? Тя ми се изплези.

Издигнахме се във въздуха и след миг вече бяхме над Ийст Ривър, а долу под нас се разпростираше целият Лонг Айленд.

Кацнахме на моравата между хижите и при нас веднага дотичаха Хирон, дебелият сатир Силен и няколко стрелци от хижата на Аполон. Кентавърът вдигна вежди, когато видя Нико, но, за моя изненада, съвсем спокойно прие новината, че Квинт е Дедал и че Кронос се е вселил в Люк.

— Точно от това се страхувах — рече той. — Трябва да побързаме. Да се надяваме, че сте забавили господаря на титаните, но челният му отряд скоро ще се появи. Нашите хора са вече по местата си. Елате!

— Чакай малко! — спря го Силен. — А търсенето на Пан? Закъсня с повече от три седмици, Гроувър Андърууд! Разрешителното ти за търсач се отнема!

Гроувър си пое дълбоко дъх. Изправи глава и погледна Силен в очите.

— Разрешителното вече няма значение. Великият бог Пан е мъртъв! Умря и предаде духа си на нас.

— Какво? — Силен пламна от гняв. — Светотатство и лъжи! Гроувър Андърууд, ще те прогоня за тези приказки!

— Вярно е — обадох се аз. — Пан умря пред очите ни. Всички го видяхме.

— Невъзможно! Лъжете! Искате да унищожите природата!

Хирон замислено се взираше в Гроувър.

— Ще говорим за това по-късно.

— Не, ще го обсъдим сега! — извика Силен. — Трябва да...

— Силен — прекъсна го Хирон, — лагерът всеки миг ще бъде нападнат. Въпросът за Пан е чакал две хиляди години. Ще се наложи да почака още малко. Ако изобщо сме живи довечера.

И с тези бодри думи той свали лъка си и препусна към гората. Ние го последвахме.

По-мощна военна операция в лагера не бях виждал. Всички бяха на поляната, облечени с бойни доспехи, само че този път нямаше да играем на „Плени знамето“. Синовете на Хефест бяха поставили капани край входа на Лабиринта — бодлива тел, ями, пълни с гърнета с гръцки огън, редици заострени колове. Бекендорф нагласяше два катапулта с размерите на пикапи, насочени срещу Юмрука на Зевс. Хижата на Арес беше най-отпред, строена във фаланга под командата на Клариса. Децата на Аполон и Хермес бяха пръснати сред дърветата с лъкове. Мнозина се бяха покатерили по клоните. Дори и дриадите бяха въоръжени с лъкове, а сатирите топуркаха наоколо, размахвайки яки тояги и щитовете от дървесна кора.

Анабет отиде при братята и сестрите си от хижата на Атина, които бяха опънали палатка, където беше бойният щаб и откъдето се ръководеше отбраната. Пред нея вятърът развяваше сиво знаме със сова. На прага стоеше на пост шефът на охраната на лагера Аргус. Децата на Афродита се щураха наоколо и спираха всеки срещнат, за да оправят бронята му и да срещат стърчащия от шлема му гребен от конски косъм. Дори и синовете на Дионис си бяха намерили занимание — раздаваха на изпотените бойци бутилки с вода и кутийки сок.

Като че ли за всичко беше помислено, но Хирон измърмори недоволно: — Не е достатъчно.

Спомних си какво бях видял в Лабиринта, чудовищата на арената на Антей и мощта на Кронос, която бях усетил на връх Тамалпаис. Кръвта ми изстина. Хирон беше прав, но нищо повече не можеше да се направи. За първи път ми се прииска Дионис да беше тук, но дори и той едва ли би могъл да ни помогне. На боговете им беше забранено да се намесват пряко във военните действия, ала явно титаните не се смятаха за обвързани с тези ограничения.

В другия край на поляната Гроувър разказваше на Хвойничка преживелиците ни. Двамата се държаха за ръце. Когато чу за смъртта на Пан, Хвойничка се разплака и от очите и закапаха зелени сълзи.

Тайсън помагаше на синовете на Хефест с подготовката на защитните съоръжения. Събираше големи камъни и ги трупаше на купчина край катапултите.

— Пърси, остани с мен — заповяда Хирон. — Когато битката започне, изчакай да видим срещу какво сме изправени. Мястото ти е там, където ще има нужда от подкрепления.

— Видях Кронос — рекох аз. Все още не бях превъзмогнал шока си от онзи сблъсък. — Погледнах го право в очите. Беше в тялото на Люк... но не беше Люк.

Кентавърът прокара пръст по тетивата на лъка си.

— Очите му са били златисти, предполагам. И покрай него времето е забавило своя ход.

Кимнах.

— Как е успял да се всели в смъртно тяло?

— Не знам, Пърси. Боговете от векове приемат човешка форма, но да се всели в тялото на съществуващ човек да слее божественото с човешкото... Не знам как не е изпепелил Люк.

— Кронос спомена, че тялото е било подготвено.

— Не ми се мисли какво точно означава това. Но пък може то да ограничи силата му. Засега поне, Кронос е затворен в смъртно тяло. То му дава видима форма, но да се надяваме, че в същото време не му позволява да покаже истинската си мощ.

— Хирон, ако той е начело на атаката...

— Не ми се вярва, момчето ми. Бих усетил приближаването му. Сигурно точно това е било намерението му, но според мен вие сте го задържали, като сте причинили струтването на крепостта му. — Погледна ме укорително. — С помощта на сина на Хадес...

Буца заседна в гърлото ми.

— Извинявай, Хирон. Знам, че трябваше да ти кажа. Но...

Хирон вдигна ръка.

— Разбирам защо си го направил, Пърси. Чувствал си се отговорен. Искал си да го предпазиш. Но за да оцелеем, момчето ми, трябва да си имаме доверие. Трябва...

Гласът му секна. Земята под краката ни трепереше.

Всички на поляната застинаха. Клариса извиси глас.

— Строй се!

И от Лабиринта изскочи армията на титаните.

Не ми беше първи сблъсък с врага, но това си беше истинска голяма битка. От земята изскочиха десетина лестригони и свирепите им крясъци едва не ми спугаха тъпанчетата. Носеха щитове от смачкани автомобили и размахваха като тояги цели дървесни стволове със стърчащи по краищата ръждиви шипове. Един от великаните изръмжа и помете със страничен удар с тоягата си целия отряд от хижата на Арес, десетина бойци политнаха във въздуха като чучела.

— Огън! — заповяда Бекендорф. Катапултите се събудиха. Две големи скали литнаха към великаните. Първата улучи щит и отскочи, като му остави само драскотина, а другата се стовари в гърдите на един от лестригоните и той падна. Стрелците на Аполон се включиха, десетки стрели се забиха в броните на великаните и те заприличаха на таралежи. Няколко стрели уцелиха скрепките на броните и неколцина от лестригоните се изпариха от досега на божествения бронз.

Но точно когато изглеждаше, че лестригоните са на път да отстъпят, от Лабиринта изскочи следващата вълна: около четирийсет скитски дракона в пълно бойно снаряжение с копия и мрежи. Поеха устремено напред. Някои паднаха в приготвените от синовете на Хефест капани. Една от жените змии се набучи на коловете и стана идеална мишена за стрелците. Друга настъпи връвта, изопната до гърнетата с гръцки огън и те избухнаха в зелени пламъци, поглъщайки нападателите. Но от Лабиринта продължаваха да излизат още. Аргус и децата на Атина се спуснаха да ги пресрещнат. Мярнах Анабет с изваден меч. Недалеч от нея Тайсън беше яхнал един лестригон, някак си беше успял да се покатери на гърба му и го налагаше с бронзовия си щит по главата — ДУМ! ДУМ! ДУМ!

Хирон спокойно изстрелваше стрела след стрела и всеки път поваляше по някое чудовище. Но от Лабиринта не спираха да прииждат още. Накрая отвътре изскочи и хрътка от Подземното царство — не беше Госпожа О'Лиъри — и се насочи към сатирите.

— Върви! — заповяда Хирон.

Извадих Въртоп и хукнах.

Профучах край ужасяващи сцени на бойното поле. Един полубог от армията на титаните се биеше със сина на Дионис, който изобщо не му беше в категорията. Онзи го прободеше в рамото, после стовари меча си върху главата му и синът на Дионис падна на земята. Друг вражески боец обстрелваше дърветата с огнени стрели и пламналите пожари прогонваха нашите стрелци и дриадите от укритията им.

Десетина скитски дракони изведнъж се шмугнаха настрани и поеха по пътеката към лагера. Ако успееш да стигнат до него, можеха да изгорят всички сгради, без никой да им попречи.

Близо до тях беше единствено Нико ди Анджело. Той тъкмо пробуждаше един телхин, черното му острие от стикска стомана изсмука жизнената сила на чудовището и то се разпадна във въздуха.

— Нико! — извиках аз.

Той се обърна, видя жените змии и кимна.

Пое си дълбоко дъх и протегна черния си меч.

— Излезте!

Земята потрепери. В нозете на скитските дракони зейна процеп и оттам изскочиха десетина зомбита, ужасяващи трупове на бойци от различни исторически епохи — от времето на американската Гражданска война, римски центуриони, Наполеонов кавалеристи на призрачни коне. Те извадиха мечовете си и се нахвърлиха на скитските дракони. Нико се олюля и се отпусна на колене, но нямаш време да провери дали е добре.

Приближих се към хрътката, която изтласкваше сатирите към дърветата. Звярът щракна със зъби и един сатир едва успя да отскочи, а чудовището веднага се насочи към друг, който не беше толкова бърз. Щитът му от дървесна кора изтрещя и той падна.

— Не! — извиках аз.

Хрътката от Подземното царство се обърна. Оголи зъби, скочи към мен и ме повали по гръб на земята. Вече си представях как острият й нокти ме разкъсват на парчета, когато пръстите ми напипаха нещо — едно от гърнетата на Бекендорф с гръцки огън. Метнах го в муцуната на хрътката и тя избухна в пламъци. Изтърколих се настрани.

Събореният сатир не помръдваше. Приближих се да погледна дали мога да му помогна, но в този миг отекна гласът на Гроувър:

— Пърси!

Развихряше се горски пожар. Пламъците приближаваха дървото на Хвойничка и тя и Гроувър напразно се мъчеха да го спасят. Гроувър свиреше мелодия за дъжд, а Хвойничка отчаяно налагаше пламъците със зеления си шал, но така само ги разпалваше.

Изтичах към тях, лъкатушейки между вкопчени в дуели двойки и между краката на великани. Най-близкият воден източник беше потокът, който беше на около половин миля... Но все пак трябваше да се опитам. Съсредоточих се. Усетих пристягане в корема, ушите ми забучаха. През дърветата се зададе висока вълна и с грохот се стовари върху пламъците, Хвойничка, Гроувър и почти всички останали.

Гроувър се закашля и изплю водата, която беше погълнал.

— Благодаря ти, Пърси.

— Пак заповядай.

Хукнах обратно към битката, Гроувър и Хвойничка ме последваха. Гроувър стискаше тояга в ръката си, а Хвойничка размахваше жилава пръчка — като онези, които едно време са използвали в училищата за наказание. Беше страшно ядосана и като че ли беше готова да нашари задника на всеки, който ѝ се мернеше пред очите.

Но точно когато изглеждаше, че силите отново са изравнени — и има шанс да надделеem, — от Лабиринта отекна познат чудовищен писък.

Кампе пристъпи навън и разпери ципестите си криле. Кацна върху Юмрука на Зевс и огледа бойното поле със злорад триумф. На кръста ѝ семеняха една след друга глави на животни. Змии съскаха и се виеха по краката ѝ. В дясната си ръка държеше искряща топка — кълбото на Ариадна, — която тя бутна в устата на лъва на кръста си и извади ятаганите. Остриетата лъщяха от зелената отрова, в която бяха потопени. Кампе нададе мощен писък и лагерниците се свиха уплашено. Неколцина побягнаха и бяха стъпкани от хрътки от Подземното царство и великани.

— *Di Immortales!* — възкликна Хирон. Веднага се прицели с лъка, но Кампе като че ли го усети, с неочаквана бързина литна отново и стрелата профуча край главата ѝ.

Тайсън се надигна от великана, когото най-сетне беше повалил в безсъзнание. Изскочи напред и извика:

— Стойте! Не бягайте от нея! Бийте се!

Върху него се стовари хрътка от Подземното царство и двамата се затъркаляха по тревата, вкопчени в смъртоносна прегръдка.

Кампе се спусна върху палатката на Атина и я събори. Насочих се към нея и изведнъж до мен изникна Анабет, стиснала меч в ръка.

— Това може и да е краят — рече тя.

— Възможно е.

— Радвам се, че се бихме заедно, водорасляк.

— И аз така.

Двамата заедно изскочихме пред чудовището. Кампе изсъска и замахна. Аз се сниших, исках да отвлека вниманието ѝ, за да дам възможност на Анабет да се приближи и да забие меча си, но чудовището като че ли можеше да се дуелира едновременно с двете си ръце. Кампе парира удара на Анабет с ятагана си и Анабет отскочи назад, за да избегне капещата отрова. Все едно бяхме в киселинен облак. Очите ми пареха. Дробовете ми пищяха от недостиг на кислород. Нямах да издържим дълго.

— Насам! — извиках. — Помощ!

Но нямаше кой да ни се притече на помощ. Лагерниците край нас или бяха вкопчени в двубои на живот и смърт, или бяха вцепенени от страх и не можеха да помръднат. От гърдите на Кампе стърчаха няколко от стрелите на Хирон, но явно те само разпалваха ожесточеността ѝ.

— Сега! — извика Анабет.

Двамата атакувахме едновременно, промушихме се под ятаганите и се озовахме досами тялото на Кампе. Много малко не ни достигна, за да забием мечовете си в гърдите ѝ, преди от кръста ѝ да изскочи огромна мечешка глава и да ни принуди да се дръпнем назад.

Бам!

Пред очите ми се спусна черна пелена. Когато дойдох на себе си, видях, че с Анабет лежим на тревата. Чудовището беше стъпило с предните си лапи върху нас. Стотици змии се виеха на сантиметри от мен и съскането им сякаш беше смях. Кампе вдигна зелените си ятагани...

И в този миг зад гърба ни се чу ръмжение. Нещо голямо и черно се стовари върху Кампе и я събори на земята. Госпожа О'Лиъри застана до нас, ръмжейки и зъбейки се срещу чудовището.

— Браво, момичето ми! — обади се познат глас. Дедал си пробиваше път от Лабиринта, с всеки от ударите си повяляше по някой враг и бързо се приближаваше към нас. След него крачеше огромен великан, много по-висок от лестригоните, със сто постоянно движещи се ръце, стиснали в юмрук цели канари.

— Бриарей! — извика смаяно Тайсън.

— Привет, малки братко! — изрева Бриарей. — Дръж се идвам!

Госпожа О'Лиъри отскочи настрана и над Кампе се изсипа истински дъжд от камъни. Във въздуха те като че ли ставаха по-големи и бяха толкова много, сякаш самата земя се беше надигнала срещу чудовището.

ДАМ! ДАМ! ДАМ!

На мястото на Кампе сега се извисяваше каменна могила, висока почти колкото Юмрукът на Зевс. Единствената следа от чудовището бяха двата зелени ятагана, които стърчаха от камъните.

Лагерниците нададоха радостен вик, но враговете ни не бяха готови да се признаят за победени. Една жена змия изкрещя:

— Напред! Смачкайте ги, или иначе Кронос живи ще ви одере!

Очевидно тази заплаха им се стори по-страшна от нас. Великаните се втурнаха в последен отчаян щурм. Един от тях изненада Хирон с внезапен удар към задните му крака и кентавърът падна. Шестима великани нададоха доволен вик и хукнаха към него.

— Не! — извиках аз, но бях твърде далеч, за да стигна до Хирон навреме.

И тогава се случи чудото. Гроувър отвори уста и нададе най-ужасния звук, който някога бях чувал. Като зов на тръба, увеличен хиляди пъти — звуковото изражение на страха.

Бойците на Кронос захвърлиха оръжията си и побягнаха. Устремилите се към Лабиринта великани стъпкаха по-бавните скитски дракони, а след тях се носеха телхини, хрътки от Подземното царство и полубогове. Земята се разтресе, входът към Лабиринта се срути и това беше край на битката. На поляната се възцари тишина, в която се чуваха само пукотът на пламъците в гората и стонове на ранените.

Помогнах на Анабет да се изправи. Изтичахме при Хирон.

— Добре ли си? — попитах.

Той лежеше на една страна и напразно се мъчеше да стане.

— Срамота! — измърмори той. — Нищо ми няма. За щастие вече не застрелват кентаврите със счупени... ау!... крака.

— Трябва ти помощ — рече Анабет. — Ще повикам някой лечител от хижата на Аполон.

— Не — възрази Хирон. — Има по-сериозно ранени, първо трябва да се погрижим за тях. Вървете, ще се оправя. Гроувър... после трябва да поговорим за това, което направи...

— Беше невероятно — съгласих се аз.

Гроувър се изчерви.

— Не знам откъде се появи.

Хвойничка го прегърна здраво.

— Аз знам!

Но преди да успее да продължи, чухме Тайсън да ни вика.

— Пърси! Ела! Нико...

Черните му дрехи пушеха. Тревата край него беше повехнала и пожълтяла.

Обърнах го внимателно и допях длан към гърдите му. Сърцето му едва-едва биеше.

— Дайте малко нектар! — изкрещях.

Един от синовете на Арес доуцука с термос с нектар. Капнах няколко капки от вълшебната течност в устата на Нико. Той се разкашля и отвори очи.

— Какво стана, Нико? — попитах. — Можеш ли да говориш?

Той кимна немошно.

— За първи път се опитах да призова толкова много на веднъж. Ще се оправя.

Помогнахме му да седне и му дадохме още малко нектар. Той се озърташе объркано и премигваше, сякаш се опитваше да си спомни кои сме. Изведнъж погледът му се спря на някого зад мен.

— Дедал — прошепна дрезгаво той.

— Да, момчето ми — отвърна изобретателят. — Допуснах голяма грешка. И дойдох да я поправам.

Дедал имаше няколко драскотини, от които се процеждаше златисто масло, но в общи линии изглеждаше много по-добре от всички останали. Явно машинното му тяло заздравяваше бързо. Госпожа О'Лиъри не спираше да ближе раните на главата му, в резултат на което косата му стърчеше. До него стоеше Бриарей, заобиколен от смаяни лагерници и сатири. Той се свиваше срамежливо, но раздаваше автографи върху брони, щитове и тениски.

— Намерих сторъкия в Лабиринта — обясни Дедал. — И той беше тръгнал със същата идея да ви помогне, но се беше загубил. Затова продължихме заедно. И двамата искахме да поправим грешките си.

— Ура за Бриарей! — заподскача развълнувано Тайсън. — Знаех си, че ще дойдеш, големи братко!

— Аз не бях сигурен — рече сторъкият. — Но ти ми напомни кой съм, циклопе. Ти си героят!

Тайсън се изчерви и аз го потупах по рамото.

— Отдавна му го казвам... — После се обърнах към изобретателя. — Дедал, армията на титаните все още е долу в Лабиринта. И макар че вече не

разполагат с нишката на Ариадна, рано или късно пак ще се върнат. Кронос ще намери начин да ги поведе насам.

Дедал прибра меч в ножницата.

— Така е. Докато Лабиринта съществува, враговете ви ще могат да го използват. И затова той трябва да умре.

Анабет го зяпна.

— Но вие казахте, че той е свързан с жизнената ви сила! Докато сте жив...

— Да, архитектчето ми — кимна Дедал. — Умра ли, и Лабиринтът ще умре с мен. Вземи, имам един подарък за теб.

Смъкна кожената раница от гърба си, отвори я и извади тънък сребрист лаптоп — един от онези, които бях видял в работилницата му. На капака му искреше сребрист символ Δ.

— Тук е всичко, което успях да спася от пожара — рече той. — Проектите, които така и не намерих време да осъществя. Някои от любимите ми изобретения. Идеи, които трупах през последните хилядолетия, тъй като не смеех да покажа творбите си на простосмъртните. Но на теб може и да ти се сторят интересни.

Подаде лаптопа на Анабет, която се взираше в него ококорена, все едно беше от чисто злато.

— Давате ми го просто така? Но то е... безценно!

— Дребна компенсация за стореното от мен — отвърна Дедал. — Беше права, Анабет. Ние трябва да сме мъдри... аз не бях. Някой ден ще станеш прочут архитект, много по-велик от мен. Вземи идеите ми и ги развий. Това е най-малкото, което мога да направя, преди да умра.

— Преди да умрете? — възкликнах аз. — Нали не възнамерявате да се самоубиете? Това е грях!

Той поклати глава.

— Едва ли е по-грешно от това, да се криеш от смъртта две хиляди години. Гениалността не е оправдание за злото, Пърси. Времето ми е дошло. Трябва да се изправа пред наказанието си.

— Няма да бъдете съден справедливо — обади се Анабет. — Духът на Минос...

— Ще приема присъдата си такава, каквато е — прекъсна я той. — Човек трябва да вярва в справедливостта на Подземния свят. Не ни остава нищо друго, нали?

Погледна настойчиво Нико и лицето на Нико се помрачи.

— Да — кимна той.

— В такъв случай, ще вземеш ли душата ми? — попита Дедал. — Би могъл да я размениш за сестра ти.

— Не — отвърна Нико. — Ще ви помогна да освободите душата си. Но Бианка е мъртва. Трябва да си остане там, където е сега.

Дедал кимна.

— Добре казано, сине на Хадес. Виждам, че и ти си помъдрял. — Обърна се към мен. — Една последна молба, Пърси Джаксън. Не мога да оставя Госпожа О'Лиъри сама. А тя не иска да се върне в Подземното царство. Ще поемеш ли грижата за нея?

Погледнах огромната черна хрътка, която жално скимтеше, ближейки косата на изобретателя. В блока на мама не пускаха кучета, а пък и това беше по-голямо от самия апартамент, но отвърнах:

— Да, разбира се! Ще се погрижа за нея.

— В такъв случай, аз вече съм готов да видя сина си... и Пердикс — рече той. — И да им се извиня.

От очите на Анабет капеха сълзи.

Дедал се обърна към Нико и той извади меча си. В първия момент се изплаших, че възнамерява да намушка стария изобретател, но вместо това той само рече:

— Времето ти отдавна е минало. Свободен си и почивай!

На лицето на Дедал се разля усмивка. Той застина като статуя. Кожата му стана прозрачна, видяха се бронзовите механизми и колелца, задвижващи тялото му. След това статуята се разпадна в сребрист прах и вятърът за секунди го разнесе.

Госпожа О'Лиъри зави жално. Потупах я по главата, опитвайки се да я утеша. Земята потрепери — земетресение, което вероятно се беше усетило във всички по-големи градове в страната — и Лабиринтът се срути. Надявах се, че е погребал в руините си и армията на титаните.

Огледах касапницата по бойното поле и уморените лица на приятелите си.

— Хайде — рекох, — да вървим. Чака ни работа.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ПОДКОВАВАТ СЪВЕТА НА ЧИФТОКОПИТНИТЕ СТАРЕЙШИНИ

Сбогувахме се с твърде много приятели.

Онази нощ за първи път видях за какво се използваха погребалните савани и реших, че ми стигаше до края на живота ми.

Лий Флетчър, син на Аполон, беше повален от великан. Тялото му беше увито в златист саван без никаква украса. Загиналият в двубой син на Дионис беше в тъмнолилава плащаница, избродирана с лозници. Казваше се Кастор. Беше ме срам, че толкова години се бяхме засичали с него в лагера, а не си бях направил труда да науча името му. Беше на седемнайсет. Неговият брат-близнак Полукс се опита да каже няколко думи, но се разплака. Мълчаливо взе факлата и я хвърли върху погребалната клада, разположена в средата на амфитеатъра. Пламъците погълнаха телата за секунди, пушек и искри се издигаха към звездите.

На следващия ден трябваше да се погрижим за ранените — едва ли имаше лагерник, който да не беше пострадал. Сатириите и дриадите се мъчеха да възстановят нанесените щети на гората.

По обяд съветът на чифтокопитните старейшини се събра на извънредно заседание в свещената горичка. Отпред се разположиха тримата дебели сатири и Хирон, който беше в инвалидната си количка. Щеше да изкара следващите няколко месеца в нея, докато счупеният му крак не заздравееше достатъчно, за да издържи тежестта му. Поляната беше пълна със сатири и дриади чак до водата, стотици се бяха събрали да видят какво ще се случи. С Хвойничка и Анабет стояхме до Гроувър.

Силен настояваше незабавно да прогони Гроувър в изгнание, но Хирон го убеди първо да изслуша доказателствата. Разказахме за случилото се в кристалната пещера и предадохме думите на Пан. След това няколко свидетеля описаха странния звук, който беше издал Гроувър на бойното поле и в резултат на който армията на титаните беше побягнала обратно в Лабиринта.

— Това беше паника — настояваше Хвойничка. — Гроувър призова мощта на бога на дивата природа.

— Паника ли? — попитах аз.

— По време на първата война между боговете и титаните — заобяснява Хирон, — бог Пан надал ужасяващ вик, който вселил страх у противника. Това е — или по-скоро беше — най-голямото му оръжие. Благодарение на този страх, вдъхнат у врага, боговете спечелили битката. Затова и думата паника идва от името на Пан. Вчера Гроувър използва същата тази мощ.

— Глупости! — изрева Силен. — Светотатство! Може би това е бил благослов от бога на дивата природа. Или пък, музиката на Гроувър е била толкова ужасна, че е изплашила врага!

— Не е така — обади се Гроувър. Ако бях на негово място, не бих се държал толкова спокойно след такива обиди. — Той остави духа си да

проникне у всички нас. Не бива да стоим със скръстени ръце. Всеки от нас трябва да стори нещо, за да възстанови дивата природа и да защитава това, което е останало от нея. Трябва да кажем на целия свят, че Пан е мъртъв и няма на кого да разчитаме, освен на самите себе си.

— В това ли искаш да повярваме след две хиляди години търсене? — извика Силен. — Никога! Трябва да продължим да дирим Пан. Прогонете предателя!

Неколцина от по-старите сатири одобрително замърмориха.

— Нека гласуваме! — настоя Силен. — Кой би повярвал на този смешен младок?

— Аз! — обади се познат глас.

Обърнахме се. На поляната излезе Дионис. Беше облечен в официален черен костюм, така че в първия момент едва го познах, с тъмновиолетова вратовръзка и виолетова риза, къдравата му тъмна коса беше внимателно сресана. Очите му бяха кървявали, както винаги, а пухкавото му лице беше зачервено, но предположих, че този път е от мъка, а не заради наложения му сух режим.

Сатирите станаха и почтително се поклониха. Дионис вдигна ръка и от земята до Силен изникна трон от лозници.

Дионис седна и кръстоса крака. Щракна с пръсти и един сатир се завтече към него с поднос със сирене, соленки и диетична кола.

Богът на виното плъзна поглед по насъбралите се сатири.

— Липсвах ли ви?

Сатирите един през друг се запрекланяха и закимаха.

— Да, да, много, господарю.

— А на мен вие хич не ми липсвахте! — отсече Дионис. — Нося ви лоши вести, приятели. Черни и мрачни. Дребните божества се отричат от клетвите си. Морфей е преминал на страната на врага. Хеката, Янус и Немезида — също. Само Зевс знае още колко.

В далечината отекна гръм.

— Поправям се: дори и Зевс не знае още колко. А сега искам да чуя историята на Гроувър. Отначало!

— Но, господарю! — възрази Силен. — Това са пълни глупости!

В очите на Дионис пламнаха лилави пламъци.

— Току-що научих, че синът ми Кастор е мъртъв, Силен. Не съм в настроение. Не ми противоречи, а побързай да угодиш на желанието ми!

Силен преглътна и даде знак на Гроувър.

Когато Гроувър приключи, господин Д. кимна.

— Струва ми се, че е абсолютно в стила на Пан. Гроувър е прав. Търсенето е излишно. Трябва да започнете сами да мислите за себе си. — Обърна се към един сатир. — Донесете ми обелено грозде, веднага!

— Слушам, господарю! — Онзи хукна да изпълни заповедта.

— Трябва да изпратим предателя в изгнание! — настоя Силен.

— Не — възрази Дионис. — Не разрешавам!

— И аз съм против — обади се Хирон.

Силен упорито стисна зъби.

— Всички останали ли подкрепят предложението за изгнание?

Той и другите двама възрастни сатири вдигнаха ръце.

— Трима на двама — обяви Силен.

— Добре — кимна Дионис. — Но за ваше нещастие, гласът на бога се брои за два. И тъй като аз съм против, получава се равенство.

Силен скочи възмутен.

— Това е недопустимо! Съветът не може да се оттегли, без да вземе решение.

— В такъв случай го разпуснете този ваш съвет! — извика господин Д.
— Не ме интересува!

Силен сковано се поклони и заедно с двамата си приятели обидено си тръгна. Още двайсетина сатири ги последваха. Останалите се скупчиха наоколо, шепнейки смутено.

— Не се тревожете — рече Гроувър. — Не ни е нужен съвет, за да решава какво да правим. И сами можем да се справим.

Той отново разказа думите на Пан — как всеки, със собствените си усилия, трябва да помага за спасяването на дивата природа. Раздели сатирите на групи — едни да надзирават резерватите, други да търсят последните девствени кътчета, трети да се грижат за парковете в големите градове.

— Гроувър май е пораснал — измърмори Анабет.

Следобеда открих Тайсън на плажа, заедно с Бриарей. Сторъкият разсеяно строеше пясъчен замък с петдесетина от ръцете си и вече беше издигнал триетажна сграда с крепостна стена, с ров и подвижен мост.

Тайсън рисуваше карта в пясъка.

— След рифа завиваш наляво — обясняваше той. — Когато стигнеш до потъналия кораб, се спускаш право надолу. Продължаваш около миля на изток, покрай гробището на русалките и ще видиш огньовете на пещите.

— Обясняваш ми как да стигне до пещите? — попитах аз.

Той кимна.

— Бриарей иска да помогне. Ще покаже на циклопите тънкости, които сме забравили, и ще ги научи как да изработват по-хубави оръжия и брони.

— Искам да видя циклопите — потвърди Бриарей. — Не желая да стоя сам повече.

— Там долу едва ли ще си самотен — рекох с копнеж, тъй като досега не бях слизал в царството на Посейдон. — Ще ти намерят работа.

Грейна щастливото лице на Бриарей.

— Работата е хубаво нещо! Де да можеше и Тайсън да дойде с мен!

Тайсън се изчерви.

— Трябва да остана тук при брат си. И сам ще се справиш, Бриарей.
Благодаря ти за всичко.

Сторъкият ми стисна ръката — поне стотина пъти.

— Някой ден ще се видим отново, Пърси. Сигурен съм!

След това сграбчи здраво Тайсън в октоподска прегръдка и навлезе във водата. Гледахме как огромната му глава потъва сред вълните.

Потупах Тайсън по гърба.

— Ти ми помогна много.

— Само си поговорихме.

— И вярваше в него. Без Бриарей нямаше да се справим с Кампе.

Тайсън се усмихна.

— Той хвърля добри камъни.

Разсмях се.

— Да, наистина хвърля добри камъни. Хайде, здравеняко, да вървим да вечеряме.

Хубаво беше да седнем да вечеряме в трапезарията, както обикновено. Тайсън седеше до мен на масата на Посейдон. Залезът над залива на Лонг Айленд беше пленителен. Нещата далеч не се бяха върнали в нормалното си русло, но когато се приближих към огъня и хвърлих залък от храната си в пламъците като приношение към Посейдон, наистина мислех, че имаше за какво да съм благодарен. Приятелите ми бяха живи. Лагерът беше в безопасност. Кронос беше принуден да се оттегли — поне засега.

Притесняваше ме единствено Нико, който се спотайваше в сенките отвън. Бяха му предложили да се настани на масата на Хермес или дори при Хирон, но той беше отказал.

След вечеря лагерниците се спуснаха към амфитеатъра, децата на Аполон бяха обещали невероятен концерт за повдигане на духа, но Нико се обърна и изчезна в гората. Реших да го последвам.

Щом навлязох в сенките на дърветата, изведнъж си дадох сметка колко се е стъмнило. Никога преди не ме е било страх да вляза в гората, макар да знаех, че там е пълно с чудовища. Този път обаче мисълта за вчерашната битка не ми излизаше от главата и се зачудих дали някога отново ще мога да пристъпя тук, без да ме връхлети споменът за кошмарната касапница.

След няколко минути зърнах някакво зарево. Първо реших, че Нико е светнал с фенерче, но после видях, че сиянието идваше от един призрак. На поляната стоеше трепкащият образ на Бианка ди Анджелио и се усмихваше на брат си. Каза му нещо и посегна да го погали по лицето. След това сянката изчезна.

Нико се обърна и ме видя, но като че ли не се ядоса.

— Сбогувахме се — рече той дрезгаво.

— Липсваше ни на вечеря — рекох. — Можеше да седнеш при нас с Тайсън.

— Не — поклати глава той.

— Нико, не можеш да не се храниш. Ако не искаш да спиш в хижата на Хермес, не е проблем да направят изключение и да те сложат в Голямата къща. Там има предостатъчно стаи.

— Тръгвам си, Пърси.

— Но... не можеш да си тръгнеш ей така. Опасно е. Трябва да минеш обучението в лагера.

— Ще мина обучението при мъртвите — отвърна той спокойно. — Лагерът не е за мен. Неслучайно тук няма хижа на Хадес, Пърси. Тук, както и на Олимп, той не е добре дошъл. Мястото ми не е тук. Ще си вървя.

Искаше ми се да възразя, но знаех, че е прав. Колкото и да не ми харесваше, Нико трябваше да поеме сам по своя мрачен път. Спомних си как в пещерата на Пан богът на дивата природа се беше обърнал към всеки от нас поотделно, с изключение на Нико.

— И кога тръгваш? — попитах.

— Веднага. Имам хиляди въпроси. Коя е майка ми? Кой е плащал училищните такси на мен и на Бианка? Кой е бил онзи адвокат, който ни изведе от хотел „Лотос“? Не знам абсолютно нищо за миналото. И искам да разбера.

— Нормално — кимнах аз. — Надявам се, че не е нужно да се разделяме като врагове.

Той сведе поглед.

— Съжалявам, че се държах така. Трябваше да те послушам за Бианка.

— В този ред на мисли... — Бръкнах в джоба си. — Виж какво намери Тайсън, докато чистехме хижата. Може би ще я искаш. — Подадох му оловната фигурка на Хадес, малката играчка от „Митомеджик“, която Нико беше захвърлил през зимата.

Той се поколеба.

— Вече не си играя на „Митомеджик“. Тя е за деца.

— Има четири хиляди мощ в атака — опитах се да го придумам аз.

— Пет хиляди — поправи ме Нико. — И то само ако противникът нападне пръв.

Усмихнах се.

— Не е зле от време на време човек да се връща към детството.

Подхвърлих му фигурката.

Нико я хвана, за миг впи поглед в нея и я прибра в джоба.

— Благодаря.

Протегнах ръка. Той неохотно я пое. Десницата му беше студена като лед.

— Много неща искам да проверя — рече той. — Някои от тях... Ако науча нещо полезно, ще ти кажа.

Не бях сигурен за какво говореше, но кимнах.

— Ще поддържаме връзка.

Нико се обърна и пое сред дърветата. Сенките като че ли надвисваха над него, сякаш се надпреварваха да привлечат вниманието му.

Зад мен се чу глас:

— Ето това се вика ужасно угрижен младеж.

Обърнах се и видях Дионис, все още беше облечен с черния си костюм.

— Ела с мен — подкани ме той.

— Къде? — попитах подозрително.

— При лагерния огън — отвърна той. — Нещо ми се пооправи настроението и реших да поговоря с теб. Ти винаги успяваш да ме ядосаш.

— Ъъъ... благодаря.

Поехме между дърветата мълчаливо. Забелязах, че Дионис се носеше във въздуха, лъснатите му черни обувки се плъзгаха на няколко сантиметра над земята. Вероятно не искаше да се изкаля.

— Струпах се доста предателства — рече той. — Нещата не вървят на добре за Олимп. И все пак ти и Анабет спасихте лагера. Не съм сигурен дали да ви благодаря за това.

— Не бяхме сами, всички помогнаха.

Той сви рамене.

— Както и да е. Но все пак стореното от вас беше важно. И е редно да знаеш, че усилията ви не са били безрезултатни.

Стигнахме до амфитеатъра и Дионис посочи към лагерния огън.

Клариса стоеше до едро мургаво момче, което явно й разказваше някакъв виц. Това беше Крис Родригес, който беше полудял в Лабиринта.

Обърнах се към Дионис.

— Излекували сте го?

— Лудостта е моята специалност.

— Но... не ви е в стила да правите добрини. Защо го сторихте?

Той вдигна вежди.

— Аз съм добър! От мен струи доброта, Пери Джонсън. Не си ли забелязал?

— Ъъъ...

— Може би ми е станало мъчно заради смъртта на сина ми. Или пък съм решил, че този Крис заслужава втори шанс. Така или иначе, това явно се отрази добре на Клариса.

— И защо ми го казвате?

Богът на виното въздъхна.

— О, Хадес! И сам не знам защо. Но не забравяй, момче, че понякога едно добро дело може да даде по-голям резултат от меча. Като простосмъртен не бях велик боец, атлет или поет. Единствената ми сила беше виното, което правех. Хората в селото ми се присмиваха. Казваха, че от мен нищо няма да излезе. А виж ме сега. Понякога от дребните неща зависи всичко.

Остави ме да размишлявам над думите му. И докато гледах как Клариса и Крис пеят глупавата лагерна песен, хванати за ръце в мрака, мислейки, че никой не ги вижда, нямаше как да не се усмихна.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

РОЖДЕНИЯТ МИ ДЕН БИВА ПОМРАЧЕН

Останалата част от лятото беше странна със своята обичайност. Продължихме редовните си занимания: стрелба с лък, катерене по стената, яздене на пегаси. Играхме на „Плени знамето“ (макар внимателно да избягвахме Юмука на Зевс). Пеехме край лагерния огън, надбягвахме се с колесници и си правехме номера. Почти не се разделях с Тайсън, разхождах Госпожа О’Лиъри, но тя пак продължаваше да вие нощем, когато ѝ станеше мъчно за предишния ѝ стопанин. С Анабет общо взето се избягвахме. Беше ми приятно да бъда с нея, но едновременно с това и страдах, а още по-силно страдах и когато не бях с нея.

Исках да поговорим за Кронос, но нямаше как да не стигнем до Люк, а това исках да го избегна на всяка цена. Пък и тя ме срязваше всеки път, когато понечвах да повдигна въпроса.

На четвърти юли имаше фойерверки на плажа. През август беше толкова горещо, че ягодите се сваряваха на полето. Неусетно дойде и последният ни ден от лагера. След закуска, на шкафчето до леглото ми се появи обичайното писмо с предупреждение, че вечерта ще бъдат пуснати почистващите харпии и те ще изядат всеки, който не е уведомил Хирон за оставането си.

В десет сутринта вече бях на билото над хълма и чаках микробуса, който щеше да ме закара до града. Бях се разбрал да оставя госпожа О’Лиъри в лагера, Хирон ми обеща, че ще се грижи за нея. С Тайсън щяхме да се редуваме да идваме да я наглеждаме през учебната година.

Надявах се Анабет да пътува за Манхатън с мен, но тя дойде само да ме изпрати. Обясни, че щяла да остане в лагера още малко. Щяла да помага на Хирон, докато кракът му заздравее, и да продължи да изучава съдържанието на лаптопа на Дедал, което почти изцяло поглъщаше времето ѝ през последните два месеца. След това възнамерявала да се върне при баща си в Сан Франциско.

— Ще ходя в някакво частно училище там — рече тя. — Сигурно няма да ми хареса, но...

Анабет сви рамене.

— Обаждай се от време на време — рекох.

— Разбира се — отвърна тя без ентусиазъм. — Ще хвърлям по едно око за...

И пак стигнахме до Люк! Само произнасянето на името му беше достатъчно да отвори голямата кутия с болка, тревога и гняв.

— Анабет — попитах, — как завършваше пророчеството?

Тя впи поглед в дърветата в далечината.

— „Със сетния си дъх на Атина кръвта / в последния час ще донесе гибелта“ — изрецитирах аз.

— „И участ, по-черна от смъртта дори / любимия ще покоси.“ — Анабет изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да се разплаче. — Това беше последният стих, Пърси. Доволен ли си сега?

Слънцето като че ли изстина изведнъж.

— О! — измърморих аз. — Значи Люк...

— Пърси, нямах представа за кого се отнася пророчеството. Не знаех дали... — тя замълча. — Аз и Люк... Дълги години той беше единственият, който проявяваше интерес към мен. Мислех...

В този миг грейна ярка светлина, все едно във въздуха пред нас се беше разтворила златна завеса.

— Няма за какво да се извиняваш, скъпа. — Пред нас стоеше висока жена в бяла рокля и със сплетена на плитка коса, праметната през едното рамо.

— Хера — рече Анабет.

Богинята се усмихна.

— Бях сигурна, че ще се справиш. Подвигът ти беше успешен.

— Успешен? — повтори Анабет. — Люк го няма. Дедал е мъртъв. Пан също. Как...

— Но семейството ни е в безопасност — прекъсна я богинята. — А онези е още по-добре, че ги няма. Гордея се с теб, скъпа.

Стиснах юмруци. Не вярвах на ушите си.

— Вие сте платили на Герион да ни пропусне да минем през ранчото, нали?

Хера сви рамене. Роклята ѝ искреше във всички цветове на дъгата.

— Исках да улесня пътя ви.

— Но не ви е пукало за Нико. Радвали сте се, че ще го предадат в Тартар.

— О, стига — махна с ръка тя. — Не чу ли какво каза синът на Хадес? Тук никой не го иска. Не му е мястото в лагера.

— Хефест е прав — изръмжах аз. — Вие обичате само свършените семейства, не ви е грижа за обикновените хора.

Очите ѝ заблестяха застрашително.

— Мери си думите, сине на Посейдон. Не знаеш какво направих за вас в Лабиринта. Аз държах ръката ти, когато се изправи срещу Герион, и насочих стрелата. Аз те изпратих на острова на Калипсо. И пак аз отворих прохода към крепостта на титаните. Анабет, скъпа, ти поне виждаш колко съм ви помогнала. Не бих възразила срещу едно приношение като благодарност за усилията ми.

Анабет стоеше неподвижна като статуя. Можеше да благодари. Нищо не ѝ струваше да обещае, че ще хвърли няколко пържоли в огъня за Хера, а после да забрави да го направи. Но тя стискаше зъби инатливо. Изглеждаше точно така, както при сблъсъка със сфинкса — отказваше да приеме лесните задачи, дори и това да ѝ навлечеше неприятности. Изведнъж си дадох сметка, че това беше едно от нещата, които най-много харесвах у нея.

— Пърси е прав. — Тя обърна гръб на богинята. — На вас мястото ви не е тук, царице Хера. Така че, следващия път... благодаря, но ще минем и без вас.

Усмивката на Хера беше по-страшна и от озъбването на емпуса. Цялото ѝ тяло заискря.

— Ще съжаляваш за тази обида, Анабет. Ще съжаляваш горчиво!

Отклоних очи, богинята прие истинската си божествена форма и изчезна с ярък проблясък.

На билото отново се възцари спокойствие. Драконът Пелей дремеше под закаченото на елата Златно руно, все едно нищо не се беше случило.

— Съжалявам — рече Анабет. — Трябва да тръгвам. Ще се чуваме.

— Виж, Анабет... — Спомних си за Света Елена, за острова на Калипсо, за Люк и Рейчъл Елизабет Деър... Как така изведнъж всичко беше станало толкова сложно? Не можех да си представя как щях да изкарам цяла учебна година далеч от Анабет.

В този миг Аргус натисна клаксона на микробуса долу на пътя и шансът ми безвъзвратно отлетя.

— По-добре тръгвай — рече Анабет. — Пази се, водорасляк!

Тя хукна надолу към лагера. Не отделих поглед от нея, докато не се скри зад хижите. Не се обърна нито веднъж.

Два дни по-късно дойде и рожденият ми ден. Винаги се падаше след края на лагера, така че нямаше как да го отпразнувам там, а пък няха много простосмъртни приятели. Освен това, заради онова пророчество, че щом навърша шестнайсет, може да унищожи света, порастването не ме изпълваше с радост. Сега ставах на петнайсет. Времето ми изтичаше.

Мама организира малко празненство у дома, на което дойде и Пол Шарън. Но той не беше вече проблем, тъй като Хирон си бе поиграл с мъглата и бе убедил ръководството на гимназията „Гуди“, че нямам нищо общо с пожара в кабинета по музика. Сега Пол и останалите свидетели смятаха, че Кели е била луда терористка, а аз невинен, случайно попаднал там очевидец, поддал се на паниката и избягал от местопрестъплението. Следващия месец щях да тръгна на училище в „Гуди“ и ако исках да запазя рекорда си по изключване, щеше да се наложи да се постарая повече.

Тайсън също дойде на купона и мама приготви още две сини торти специално за него. Докато Тайсън й помагаше да надует балоните, Пол Шарън ме повика в кухнята.

Разсипахме пунша в чаши и той рече:

— Разбрах, че майка ти ще те запише на шофьорски курсове.

— Аха. Супер.

Отдавна тръпнех в очакване на шофьорската книжка, но сега тя изведнъж като че ли не ме интересуваше толкова и Пол го усети. Понякога той ми напомняше на Хирон — и двамата можеха с един поглед да разчетат мислите ми. Може би това беше учителската аура.

— Имал си тежко лято — рече той. — Нещо ми подсказва, че си изгубил някой важен за теб човек... Проблеми с момичетата?

Зяпнах.

— Откъде знаеш? Мама ли...

Той вдигна ръка.

— Майка ти не ми е казала нито дума. А и аз не бих си пъхал носа. Просто усещам, че има нещо необичайно у теб, Пърси. Понякога ми е трудно да те разбера, но все пак и аз съм бил на петнайсет някога и се досещам от собствения си опит... Значи е било тежко лято?

Кимнах. Бях обещал на мама да призная истината на Пол, но сега като че ли не беше подходящият момент.

— Изгубих няколко приятели от лагера — рекох. — Не бяхме много близки, но въпреки това...

— Съжалявам.

— Мда... А въпросът с момичетата...

— Вземи — Пол ми подаде чаша с пунш. — Честит петнайсети рожден ден! И за предстоящата по-добра година!

Чукнахме картонените чаши и отпихме.

— Пърси, не ми е удобно те натоварвам още — рече той, — но исках да те питам...

— Да?

— Пак е свързано с въпроса за момичетата...

Намръщих се.

— Какво имаш предвид?

— Говоря за майка ти — отвърна Пол. — Мисля да ѝ предложа.

Едва не изтървах чашата си.

— Да ѝ предложиш... да се ожените? Ти и тя?

— Ами... да. Имаш ли нещо против?

— Питаш за позволението ми?

Пол се почеса по брадата.

— Не съм сигурен дали „позволение“ е точната дума, но все пак тя ти е майка. Знам, че сега не ти е леко. Смятам, че е правилно първо да поговоря с теб, по мъжки.

— По мъжки... — повторих аз. Прозвуча ми странно. Замислих се за Пол и за мама, как тя се усмихваше и се смееше, когато той беше край нея, и как се беше постарал да ме приемат в училището. И се чух как казвам: — Страхотна идея, Пол! Ще стискам палци!

Той се ухили широко.

— Наздраве, Пърси! Да вървим при останалите!

Тъкмо се канех да духна свещите, когато на вратата се позвъни.

Мама се намръщи.

— Кой ли може да е?

Беше странно, тъй като в новия ни блок имаше портиер, а той не се беше обадил да ни предупреди. Тя отвори вратата и ахна.

На прага стоеше баща ми. Беше облечен с къси панталони, хавайска риза и сандали — както обикновено. Черната му брада беше късо подстригана, морскозелените му очи искряха. Носеше овехтяла шапка, по която бяха закачени няколко блесни. На нея пишеше: „Късметлийската шапка на Нептун“.

— Пос... — Мама се сепна и замълча. Беше се изчервила до корените на косата си. — Здравей!

— Здравей, Сали — отвърна Посейдон. — Красива както винаги. Може ли да вляза?

Мама изписука нещо, което можеше да е както „Да“, така и „Помощ!“. Посейдон го прие за позволение и пристъпи вътре.

Пол озадачено местеше погледа си между тях. Накрая пристъпи напред.

— Здравейте, аз съм Пол Шарън.

Посейдон вдигна вежди.

— Шаран ли казахте?

— Не, не, Шарън.

— Аха — кимна Посейдон. — Жалко. Обичам шараните. Аз съм Посейдон.

— Посейдон? Странно име.

— Да. Но на мен ми харесва. Имам и други имена, но предпочитам Посейдон.

— Като бога на моретата.

— Абсолютно.

— Е! — прекъсна ги мама. — Радвам се, че успя да наминеш. Пол, това е бащата на Пърси.

— О! — Пол кимна, макар да не изглеждаше особено доволен. — Разбирам.

Посейдон ми се усмихна.

— Ето те и теб, момчето ми. О, Тайсън, здравей, сине!

— Тате! — Тайсън прелетя през стаята и прегърна здраво Посейдон, като едва не събори шапката му.

Пол зяпна смаяно. Обърна се към мама.

— И Тайсън ли...

— Не е от мен! — заяви тя. — Друг път ще ти обясня.

— Нямаше как да пропусна петнайсетия рожден ден на Пърси — рече Посейдон. — Ако бяхме в Спарта, от днес той щеше да е пълноправен мъж!

— Така е — обади се Пол. — Преподавам антична история.

В очите на Посейдон грейнаха пламъчета.

— Аз съм самата антична история. Сали, Пол, Тайсън... имате ли нещо против да ви отнема Пърси за секунда?

Прегърна ме през раменете и ме побутна към кухнята.

Щом останахме сами, усмивката му изчезна.

— Добре ли си, момчето ми?

— Да, защо?

— До ушите ми достигнаха какви ли не истории — рече Посейдон. — Но исках да ги чуя от теб. Разкажи ми всичко.

Разказах му. Той ме изслуша внимателно, без да отделя напрегнатия си взор от мен. През цялото време лицето му остана непроницаемо. Когато свърших, замислено кимна.

— Значи Кронос наистина се е върнал. Скоро ще избухне войната.

— А Люк? — попитах аз. — Наистина ли е изчезнал напълно?

— Не знам, Пърси. Но случилото се е изключително тревожно.

— Тялото му е смъртно. Няма ли как да го унищожите?

Посейдон изглеждаше притеснен.

— Може и да е смъртно. Но в Люк има нещо различно, момчето ми. Нямам представа как е бил подготвен да приеме душата на титана, но няма да е лесно да го убием. И въпреки това се опасявам, че точно това ще трябва да направим, за да изпратим Кронос обратно в ямата. Налага се да помисля. За нещастие имам си предостатъчно други проблеми.

Спомних си какво ми беше казал Тайсън в началото на лятото.

— Старите морски богове?

— Да. Битката започна с атака срещу мен, Пърси. Затова не мога да остана повече. В момента в океана бушува война. Едвам успявам да попреча на ураганите и тайфуните да не се стоварят върху сушата.

— Вземи ме с теб — помолих. — Ще ти помогна!

Край очите на Посейдон се появих бръчици, той се усмихна.

— Рано с още, момчето ми. Подозирам, че тук ще имат нужда от теб. Което ми напомня... — Той извади една мида, която заради външния вид и

големината ѝ наричахме „пясъчен долар“, и я пхна в ръката ми. — Подаръкът ти за рождения ден. Внимавай за какво ще го похарчиш.

— Ъъ... Да похарча пясъчния долар?

— Ами да. Навремето с един пясъчен долар можеше да си купиш какво ли не. Ще видиш, че все още е доста ценен, ако се използва в подходящия момент.

— И кой е подходящият момент?

— Когато дойде, ще разбереш — отвърна Посейдон.

Стиснах в шепата си пясъчния долар. Имаше още нещо, което ме притесняваше.

— Тате — рекох, — в Лабиринта срещнах Антей. И той каза... каза, че е любимият ти син. Беше украсил арената си с черепи и...

— И ги посвещавах на мен — обади се Посейдон. — И сега ти се чудиш как е възможно някой да извършва такива зверства в мое име.

Кимнах смутено.

Той сложи потъмнялата си от слънцето ръка на рамото ми.

— Пърси, по-низшите създания извършват ужасни неща в името на боговете. Но това не означава, че ние ги одобряваме. Това, което правят нашите синове и дъщери уж заради нас, говори по-скоро за тях самите. А любимият ми син си ти, Пърси.

Посейдон се усмихна и за миг усещането да съм с него в кухнята беше най-хубавият подарък, който някога съм получавал за рождения си ден. В този момент мама се обади от всекидневната:

— Пърси, свещите ще угаснат!

— Хайде, върви — рече Посейдон. — А, забравих да ти кажа... Онова в Света Елена...

В първия момент си помислих, че говори за целувката на Анабет и се изчервих, но след това осъзнах, че имаше предвид нещо много по-важно.

— Изригванията продължават — рече той. — Тифон се събужда. Много е вероятно съвсем скоро, след няколко месеца, в най-добрия случай година, да се измъкне от оковите си.

— Съжалявам — рекох. — Не исках да...

Посейдон вдигна ръка.

— Не си виновен, Пърси. Рано или късно щеше да се случи, тъй като Кронос се опитва да събере при себе си всички древни чудовища. Но внимавай! Ако Тифон се освободи... досега не си се изправял срещу толкова могъщ противник. Предишния път всички богове заедно едва успяхме да го преборим. А когато се освободи, той ще дойде тук, в Ню Йорк. Ще се насочи направо към Олимп.

Точно такива прекрасни новини обичах да чувам на рождения си ден. Посейдон обаче ме потупа по гърба, сякаш не биваше да се тревожа за това.

— Трябва да тръгвам. Хапни едно парче торта и за мен.

Превърна се в мъгла и изчезна през прозореца на кухнята, подет от топлия ветреца от океана.

Бяха необходими доста усилия да убедим Пол, че Посейдон си е тръгнал през аварийното стълбище, но тъй като хората не могат да се изпарят във въздуха, накрая Пол беше принуден да ни повярва.

Натъпкахме се със синя торта и сладолед до пръсване. След това играхме на обичайните глупави игри. Тайсън така и не схвана идеята за

играта на филми. Винаги произнасяше думата, която се опитваше да изиграе, но пък за сметка на това беше много добър на „монополи“. За нула време ме отръска до шушка и продължи да обира Пол и мама. Оставих ги да се забавляват и отидох в стаята си.

Оставих на шкафчето чинията с недояденото парче торта. Свалих наниза си от лагера и го оставих на перваза на прозореца. На него вече имаше три мъниста от трите ми лета в лагера — с тризъбец, Златното руно и последното, на което беше изобразен лъкатушеш лабиринт, символ на Битката за Лабиринта, както бяха започнали да я наричат лагерниците. Зачудих се какво ли щеше да е мънистото догодина, стига да оживеех, за да го получа. И ако изобщо лагерът оцелееше до следващата есен.

Погледнах телефона до леглото. Колебаех се дали да не се обадя на Рейчъл Елизабет Деър. Мама ме беше попитала дали искам да покана още някой на купона и аз се бях сетил за Рейчъл. Но не го направих. Мисълта за това ме плашеше не по-малко от възможността да се спусна отново в Лабиринта.

Извадих нещата от джобовете на панталона — Въртоп, пакетче носни кърпички, ключа за апартамента. След това докоснах джоба на ризата и усетих нещо вътре. Едва сега си дадох сметка, че бях с бялата памучна риза, която ми беше дала Калипсо на Огигия. Извадих едно парцалче, развих го и открих стръкче лунна дантела. Беше изсъхнало, но пак се усещаше аромата на вълшебната градина. Натъжих се.

Спомних си последната молба на Калипсо: „И посади едно цвете в Манхатън заради мен!“. Отворих вратата към терасата и излязох навън.

Мама държеше няколко саксии там. Обикновено напролет садеше в тях цветя, но сега в тях имаше само пръст. Беше ясна нощ. Кръглата луна висеше над Осемдесет и втора улица. Внимателно боднах в пръстта изсъхналото стръкче лунна дантела и капнах няколко капки нектар от термоса си от лагера.

В първия момент не се случи нищо.

След това пред очите ми се надигна сребристо стъбълце и засия в топлата лятна нощ.

— Хубаво цвете — обади се глас.

Подскочих. Нико ди Анджелило стоеше на аварийното стълбище до мен. Не бях усетил кога се е появил.

— Извинявай — продължи той. — Не исках да те стресна.

— Няма нищо. Какво правиш тук?

За последните два месеца беше пораснал с няколко сантиметра. Косата му беше рошава и дълга. Носеше черна тениска, черни джинси и сребърен пръстен с череп. На кръста му висеше меч от стикско желязо.

— Нося новини — рече той. — Реших, че сигурно ще ти е интересно да ги чуеш. Дедал получи наказанието си.

— Видя ли го?

Нико кимна.

— Минос искаше да го вари във фондю вовеки веков, но баща ми не позволи. Нареди на Дедал да строи надлези и пътища в Асфодел, за да облекчи задръстванията в движението. Честно казано, на мен ми се струва, че старият изобретател е доволен от това решение. Продължава да гради и да твори. А през почивните дни се вижда със сина си и с Пердикс.

— Това е хубаво.

Той докосна замислено пръстена си.

— Но не затова дойдох. Открих някои неща. Имам предложение за теб.

— Какво предложение?

— Как да победиш Люк — отвърна Нико. — Ако съм прав, това е единствената ти възможност.

Поех си дълбоко дъх.

— Добре, слушам те.

Нико хвърли поглед през прозореца в стаята ми. Вдигна изненадано вежди.

— Това там... Това там синя торта ли е?

Стори ми се, че долових спотаен копнеж в гласа му. Зачудих се дали горкото хлапе е празнувало някога рождените си дни и дали е било канено на купон у приятели.

— Влез да те черпя с торта и сладолед — рекох. — Имаме доста да си поговорим.

Издание:

Рик Риърдън. Битката за Лабиринта

Превод: Владимир Молев

Редактор: Вихра Василева

Коректор: Таня Симеонова

ИК „Егмонт България“, София, 2012

ISBN: 978-954-27-0543-7

Text copyright © 2008 Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

Отпечатано в „Лито Балкан“ АД. София, 2012

Първа допечатка

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*.
Посетете **работното ателие**, за да научите повече.